Penny Jordan

151

Străinul din trecut

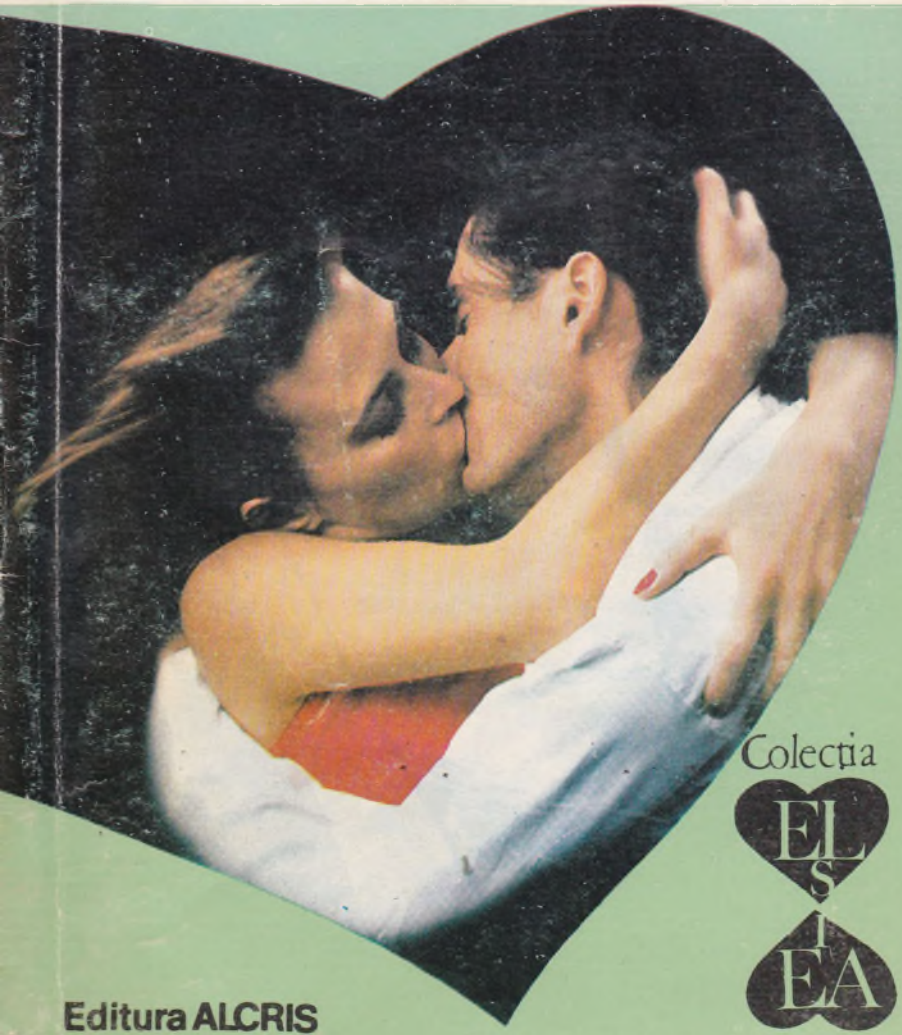

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS

PENNY JORDAN

STRĂINUL DIN TRECUT

BUCUREȘTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

Dat la cules 23.08.1996. Bun de tipar 9.09.1996
Coli tipo 11. Format 16/54x84
Hârtie tipar de 60 g/m²
Apărut 1996

Tiparul executat sub cd. nr. 40469 la
Societatea Comercială – Editură și Imprimerie
„Porto Franco" S.A. Galați
B-dul G. Coșbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

ISBN 973-580-093-4.

Colecția „EL și EA"

CAPITOLUL I

Bineînțeles, trebuia să plouă, reflectă Sybilla cu dezgust când ieșea din supermarket cu cărucio-rul supraîncărcat.

Asta nu-i ridica moralul deloc, știa ; dat fiind faptul că ploaia fusese prevăzută și pentru că deja stătuse la serviciu până târziu, se hotărâse să-și încerce norocul, sperând că norii se vor abține să se descarce până când își va termina cumpărătu-rile.

Stătea sub copertina clădirii în care se afla magazinul și se uita peste vastul spațiu de par-care, gândindu-se la viața ei.

Mașina îi era parcată chiar în spate ; parca-rea era plină când ajunsese ea și acela era unicul loc pe care-l găsise.

Se uită la fusta ei crem cu inimă grea, dându-și seama ce nepotrivită era să împingă un că-rucior supraîncărcat peste o parcare ce părea spe-cial făcută ca să îngreuneze transportul unuia care-și făcuse cumpărăturile, până la mașină. Ploaia devenea mai deasă : peste tot erau numai băltoace, ea era îmbrăcată cu o bluză de mătase cu mâneci lungi, ciorapi noi și scumpi, ultima mo-

dă, și pantofi cu tocuri înalte, la fel de noi și scumpi.

Părea, recunoscu ea uitându-se în jur, aproape caraghioasă în hainele ei, nelalocul lor într-un astfel de loc.

Majoritatea celorlalte femei care făceau cumpărături erau îmbrăcate confortabil, în culori vesele, haine adecvate vremii, și pantofi cu tocuri joase.

Dar nu era vina ei că soțul partenerei sale de afaceri fusese implicat într-un accident de mașină, necesitând prezența grabnică a Belindei lângă patul lui, timp în care ea preluase sarcinile acesteia, renunțase la prețioasa ei zi liberă și făcuse față sarcinilor pentru acea zi.

Din fericire Tom, soțul Belindei, nu fusese grav rănit ; dar chiar și așa Sybilla putea înțelege foarte bine dorința prietenei sale de a fi cu el.

Poate că dacă nu s-ar fi oferit să facă cumpărături și pentru vecinii ei o dată cu ale sale, ar fi putut renunța la drumul de la supermarket, dar domnul și doamna Simmonds erau bătrâni și fuseseră atât de recunoscători pentru oferta ei de a-i ajuta cu cumpărăturile, încât ea nu putuse renunța la mersul la magazin.

O altă privire piezișă la cerul încărcat de nori îi confirmă că nu era o ploaie care să înceteze și, pentru că n-avea de gând să stea acolo tot restul zilei așteptând ca printr-un miracol mașina ei să apară la ușa magazinului, n-avea de ales decât să accepte alternativa că o să se ude și să încerce să-și ferească hainele cât mai bine, pentru a nu se strica definitiv.

Strângând din dinți, ieși de sub copertină, împingând hotărâtă căruciorul în fața ei, gemând când descoperi că într-un fel sau altul, pusese mâna pe un cărucior ale cărui patru roți păreau s-o ia în direcție opusă celei în care ea împingea.

Era prea multă umezeală și ea prea nepotrivit îmbrăcată pentru a se apleca să încerce să elibereze blestematele de roți, ceea ce însemna că într-un fel, pentru a avea controlul căruciorului, trebuia să-l încline ușor pe partea stângă în timp ce-l împingea.

Înzestrată din fire cu simțul umorului, Sybilla reflectă că astăzi, cu siguranță, nu era ziua ei cea bună.

Încercă să nu-și imagineze petele de noroi ce la băltoacele care-i murdăriseră picioarele și la câțiva metri de mașina ei, chiar când să scoată un oftat de ușurare, un Daimler scump și mare țâșni spre ea.

Se opri, încercând să împingă căruciorul afară din drum, dar în loc ca acesta să răspundă la comenzi, se înclină periculos pe o parte.

Bineînțeles, se opri încercând să prindă maldărul de pachete, dar era prea târziu ; supraîncărcat cu cumpărăturile vecinilor și ale ei, spre groaza fetei, căruciorul începu să se răstoarne într-o parte.

Când se aplecă peste el pentru a-l împiedica și stabiliza, căruciorul o lovi dureros între picioare și ea simți cum metalul îi sfâșie materialul fin al ciorapilor înainte de căderea căruciorului peste ea.

În acest timp, mașina care fusese cauza neprevăzută a căderii ei se oprise la câțiva metri, șoferul intenționând, fără îndoială, să parcheze în spațiul gol din apropiere.

Destul de firesc, totuşi, Sybilla n-avea prea mult timp de pierdut pentru a fi atentă la ce se întâmpla în jurul ei. Era prea îngrijorată cum să-şi pună căruciorul înapoi pe roţi, aşa că la început nu fu atentă la închisul şi deschisul portierei celeilalte maşini, care fură însoţite de un zgomot foarte uşor, spre deosebire de portiera maşinii ei care zdrăngănea de-a dreptul.

Ca să se confrunte mai apoi cu o pereche de pantofi bărbăteşti imaculat lustruiţi, o pereche de şosete închise la culoare şi foarte scumpe, lucru care o ului atât de tare încât abandonă automat căruciorul şi încercă să stea în picioare, conştientă de felul în care trebuie să arate : părul atârnând în şuviţe ude în jurul feţei, bluza ei crem şi fusta, fără îndoială, murdare de noroiul băltoacelor, ciorapii rupţi, iar înfăţişarea ei era una de femeie care era total incapabilă să-şi controleze viaţa, încât nu era câtuşi de puţin surprinsă că bărbatul trebuia să presupună că are nevoie de oarecare ajutor.

L-ar fi acceptat şi i-ar fi mulţumit pentru că se gândise s-o ajute dacă, tocmai când se ridica în picioare, nu i-ar fi auzit vocea.

Imediat ea îngheţă, recunoscând-o instantaneu, deşi ştia că trebuie să fi trecut zece ani de când o auzise ultima oară. Este adevărat că în această decadă ea se schimbase, devenind mai profundă, poate se asprise... în mod sigur se maturizase, dar nu era nici o urmă că anii în care lucrase în America i-ar fi modificat accentul. Când bărbatul îi întinse mâna s-o ajute să se ridice în picioare, Sybilla se retrase cu răceală, fără să se obosească să-şi ridice capul şi să se uite la el, ci începea doar să-i

spună că se descurcă şi singură, când uşa pasagerului de la Daimler se deschise şi o femeie purtând pantofi cu tocuri înalte chiar mai scumpi şi nepotriviţi vremii, veni ţăcănind pe asfalt spre ei, exclamând cu o voce plictisită :

— Gareth, ce naiba se petrece ? O să întârziem foarte tare, de altfel de ce n-ai putut să-i spui notarului tatălui tău să vină acasă, în loc să trebuiască să ne târâm până aici, în acest orăşel îngrozitor...

Cuvintele ascuţite, iritate, încetară brusc. Refuzând în mod intenţionat să se mişte sau să-i bage în seamă pe amândoi din poziţia ei ghemuită, Sybilla se întoarse cu spatele şi apoi începu să se ridice în picioare.

În spatele ei o auzi pe femeie spunând răutăcioasă :

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gareth, hai să mergem. Ce lucru idiot vrei să faci ? Femeie proastă.

Sybilla simţea cum pielea i se înroşeşte de furie. Întotdeauna îşi înjurase pielea de blondă, aşa cum îşi urâse mereul părul blond, tânjind după o culoare mai spectaculoasă, aşa cum invidiase la altele : des, buclat, aproape negru, piele măslinie care se bronza repede şi bine, ochi care să aibă o culoare mai definită decât ai ei, albaştri luminoşi bătând spre gri...

*
* *

În vremurile vechi lui Gareth îi plăcuseră întotdeauna fetele cu aparenţă exotică, meditera-

neană. Își aminti de una pe care o adusese de la Londra cu el, o față închisă la culoare ca a unei țigănci, cu o gură plină, bosumflată și ochi căprui... Ea și Gareth fuseseră de nedespărțit. Își aminti cât de mult o invidiase... o urâse. La acea vreme ea avea cincisprezece ani, Gareth aproape douăzeci și doi.

Își înăbuși o strângere de inimă la amintirea durerii. Fusese atât de copil, nutrind sentimente pentru o ființă intangibilă, încât iubirea ei copilărească pentru el fusese total caraghioasă.

Îl auzise pe el spunând. Nu ei, bineînțeles. Nu, conversația pe care o auzise fusese între Gareth și bunicul lui.

Plecase de acasă sub pretextul de a vizita grădina bunicului lui Gareth, dar în realitate dorindu-și să-l zărească pe Gareth și poate el s-ar fi îndurat să petreacă câteva minute cu ea, vorbindu-i.

Se folosise de partea laterală a grădinii, aplecându-se printre tufișuri și se oprise ajungând la casa de vară și auzind vocea lui Gareth.

Ce provocase discuția lor ea nu aflase niciodată Tot ceea ce știa era că înghețase afară lângă casa de vară, auzind cu o îngrozitoare claritate fiecare cuvânt ce se rostea. În acele câteva secunde, adorația ei copilărească pentru Gareth se schimbase într-o nemulțumire de sine amară și corozivă, o ură față de propria ei lipsă de maturitate ca și cum ar fi fost sfâșiată în două — o jumătate de ea fiind încă acel copil nebun care-l idolatrizase atât de prostește pe Gareth, cealaltă o nouă Sybilla. o adultă, o Sybilla conștientă care-și putea vedea propria nebunie.

Da, bineînțeles — el avea ochi de văzut, spusese Gareth. Bineînțeles că putea să vadă ce simțea Sybilla pentru el. Sarcina lui ar fi fost mai ușoară, accentuase supărat el față de bunicul său, dacă acesta n-ar fi încurajat-o pe Sybilla să considere Cedars ca o a doua casă a ei.

— Îmi place copila, îi replicase Thomas Seymour cu asprime. Are o inimă bună, fie binecuvântată. Acest loc este ca o morgă când tu nu ești aici, Gareth.

— Dar știi remediul pentru asta, nu crezi ? Vinde, și cumpără ceva mai mic. Mută-te mai aproape de oraș.

Sybilla se furișase, plecând în timp ce ei încă se certau.

Știa dorința ui Gareth ca bunicul lui să vândă casa cea mare unde locuia practic singur și să se mute în ceva mai mic și mai convenabil ; dar Thomas Seymour era la fel de încăpățânat ca și nepotul lui.

Cedars fusese casa familiei, de când primul Seymour își stabilise afacerea în oraș, în timpul domniei reginei Victoria.

Acea afacere încă exista și Thomas Seymour continuase s-o conducă până la moartea lui, cu trei săptămâni în urmă.

*
* *

Sybilla știa că Gareth se întorsese, bineînțeles. Nu s-ar fi putut altfel. Toată lumea știa. Ceea ce nimeni nu știa era care erau intențiile lui Ga-

reth în legătură cu afacerea pe care o moștenise de la bunicul său.

Cei doi bărbați, atât de asemănători din multe puncte de vedere, niciodată nu fuseseră în stare să lucreze împreună. Încercaseră când Gareth terminase universitatea, dar se certaseră prea des și cu prea multă pasiune ca lucrul acesta să meargă. Gareth plecase în America, croindu-și o nouă carieră în dezvoltarea unui gen de tehnologie laser pe care vrusese s-o introducă și la firma familiei și pe care bunicul lui refuzase cu încăpățânare s-o adopte.

Ca rezultat al refuzului lui Thomas Seymour de a se mișca în pas cu timpul, afacerea lui în ultima decadă căzuse treptat în declin. Bârfele din oraș spuneau că acum când Gareth moștenise, va găsi un cumpărător pentru firmă sau o va închide.

Sybilla refuzase să fie atrasă în orice speculație verbală despre ce ar putea sau n-ar putea Gareth să facă. Le spusese celor care comentaseră despre asta că pe ea n-o interesa nici afacerea și nici chiar Gareth, vocea ei pierzându-și acea caracteristică obișnuită de veselie și devenind rece și puțin reținută. Pielea ei prea blondă încă o trăda în diverse ocazii, dar ea învățase peste ani cum să-și distragă atenția de la zonele care-i cauzau anxietate și disconfort și, din nefericire, Gareth Seymour continuase să fie una dintre acele zone.

Bineînțeles că trecuse peste acea suferință idioată, dar intensitatea, umilința, neliniștea descoperirii că el nu numai că știa ce simte pentru el, dar fusese atât de crud și nesimțitor să le scoată la iveală, încă persista.

Atunci fusese momentul când realizase prăpastia ce se afla între o fată de cincisprezece ani și un bărbat de douăzeci și doi, când își dăduse seama de diferența dintre a fi copil și adult, când aflase că pentru a trece peste această prăpastie, pentru a deveni adultă, trebuia să devină ca el : crudă, fără sentimente, aspră. Și știuse că nu era pregătită să facă un pas atât de important, că prefera să rămână așa cum era, așa că încetase să se mai fardeze strident, încetase să încerce să se comporte și să se îmbrace într-un fel pe care-l considera prea adult ; înapoi la jeanși și vechile tricouri, fără încercările de a se pieptăna pretențios... înapoi la hoinărelile prin peisajul de țară de lângă casa ei, în loc să umble prin magazinele de modă și dorindu-și să existe o cale pentru a se transforma într-un fel de frumusețe brunetă pe care știa că Gareth o preferă.

Vopseaua de păr cumpărată și nefolosită încă, într-un impuls, fusese aruncată la gunoi, promisiunea de a arăta ca o brunetă strălucitoare ignorată, fardurile achiziționate împreună cu niște cercei prețioși, împinse în fundul unui sertar de la toaletă.

Dacă părinții ei se întrebaseră de ce, după ce umblase atât pe la Cedars, nu se mai dusese niciodată în acel loc până când nu fusese sigură că Gareth se întorsese la Londra, fuseseră prea plini de tact pentru a menționa acest lucru.

În decada care urmă, ea continuă să se ducă acolo, iar în scurtele lui vizite, nu dăduseră niciodată unul peste altul, și ea intenționase să păstreze așa lucrurile.

Totuşi, dacă soarta decreta că drumurile lor trebuie să se încrucişeze, ea ar fi ales nişte împrejurări cu totul diferite faţă de ceea ce se întâmpla chiar acum, cu ea îngenuncheată de-a dreptul la picioarele lui, arătând ca puştoaica neîngrijită de cincisprezece ani care fusese, şi nu ca femeia de afaceri elegantă şi sigură pe ea, cum era acum.

Nu, decise ea plină de amărăciune, astăzi, în mod sigur, nu era ziua ei cea bună.

Rămase acolo unde era, rugându-se ca el să n-o recunoască, aşteptând ca el să răspundă chemării imperioase a însoţitoarei lui şi să se îndepărteze, dar spre consternarea ei, el rămase chiar acolo unde era, ignorând respingerea spatelui ei încordat, ignorând hotărârea ei să se prefacă cum că el nu era acolo, ignorând, se pare, orice altceva şi pe oricine.

Cu coada ochiului îl văzu cum îi îndreaptă căruciorul şi apoi începe să-i adune cumpărăturile.

Amândoi apucară în acelaşi timp tubul cu pastă de bărbierit al soţului vecinei, mâna lui imposibil de bronzată, degetele lui puternice şi calde când le atinseră pe ale ei pentru o secundă.

Odinioară, acea obişnuită, întâmplătoare atingere, ar fi transportat-o în deliciul adolescenţei, ar fi aţâţat-o intim şi erotic ca o atingere mult mai personală şi pasionantă şi poate din această cauză... din cauza amintirilor... a conştiinţei a cât de vulnerabilă fusese faţă de el, îşi strânse degetele, fără a fi în stare să-şi înăbuşe o mică exclamaţie de protest.

Bineînțeles că tot ce făcu avu exact efectul de care se temuse, făcând ca el s-o țintuiască cu privirea și s-o studieze, și chiar dacă ea-și întoarse capul și părul îi ascunse profilul, el tot reuși s-o recunoască.

— Sybilla ! Tu ești, nu-i așa ?

Ce putea spune ? Era un lucru prostesc să încerce să-l ignore.

În loc de asta, se luptă să se țină pe picioare și de undeva găsi resurse să zâmbească reținut, un zâmbet care accepta recunoașterea ei de către el și care în același timp exprima clar că trecutul era exact acolo unde voia ea să-și amintească despre el.

— Gareth, am auzit că te-ai întors.

— N-ai fost la înmormântare.

De ce acea nuanță critică în vocea lui ? Ea înghiți cu putere, nepermițând ca acest lucru să-i tulbure conștiința. Era adevărat că se ținuse deoparte de funeralii și la fel de adevărat că o făcuse pur și simplu pentru a nu da peste Gareth. La prima vedere se părea că ei nu-i păsase suficient de bătrân pentru a-i acorda ultimul omagiu, dar asta nu fusese adevărat. Ea-l iubise ca și cum el fusese bunicul pe care nu-l avusese niciodată, îl iubise și respectase, chiar dacă în anii din urmă devenise intens conștientă că mâna fermă slăbise... că, de fapt, compania era în declin.

Se asigurase să fie plecată din oraș în timpul funeraliilor.

Tatăl ei era acum pensionar și împreună cu mama ei, locuiau la cincizeci de mile depărtare, aproape de fratele ei și familia acestuia. Erau

plecați în vacanță când murise Tom, și ea se folosise de absența lor ca o scuză de a-și face datoria să le viziteze casa în absența lor, ca să se asigure că totul era în ordine, că nu fusese atacată de spărgători și nu se produsese nici o stricăciune — o scuză slabă, dar fusese unica pe care o putuse găsi, nefiind în stare să înfrunte gândul unei confruntări cu Gareth, și să facă față propriei ei suferințe.

Dacă prietenii ei fuseseră surprinși de această decizie, știind cât fusese de apropiată de Tom către sfârșitul vieții lui, fuseseră prea plini de tact pentru a face vreun comentariu.

Moartea lui venise ca o surpriză pentru întregul oraș. Era adevărat că avea optzeci de ani și ceva, dar fusese întotdeauna atât de plin de putere... atât de plin de viață.

În particular, Sybilla credea că, dacă lui i s-ar fi dat de ales, ar fi preferat moartea imediată printr-un atac de cord, unei lungi perioade de boală, dar asta nu împiedică să fie un șoc pentru toți cei care-i fuseseră apropiați, inclusiv ea.

Singura lui rudă apropiată fusese Gareth, dar el avusese mulți prieteni, și chiar dacă numise un manager care să conducă fabrica, prezența lui Thomas era semnalată acolo în fiecare zi de lucru.

Orașului îi va lipsi prezența lui.

— Părinții mei erau plecați și eu le promisesem să le supraveghez casa, îi răspunse ea cu calm lui Gareth.

N-avea altă alternativă decât să stea în picioare și să se confrunte cu el.

— Te rog, nu vreau să te reţin, îi zise ea cu o voce îngheţată.

— Nu mă reţii, spuse el încet, şi nesincer, suspectă ea. Cu siguranţă că şi însoţitoarea lui părea să gândească la fel, judecând după iritarea ce-i creştea pe faţa cu trăsături perfecte de model.

Surprinzător, nu era brunetă, ci blondă, arătând mai curând calmă şi rece, în opinia Sybillei, fiindcă acei ochi albaştri erau prea tăioşi, prea duri. Sigur că ei o evaluau într-un mod foarte critic şi dezaprobator, supunând-o unei cercetări cu mult mai intense decât o merita.

— Gareth, o să întârziem, protestă aceasta a doua oară, când Sybilla se întoarse hotărâtă cu spatele la el şi începu să strângă resturile cumpărăturilor.

El încă ţinea tubul cu cremă de ras, şi când ea se ridică pentru a-şi descărca braţele pline în cărucior, în loc să-l pună la grămadă, el i-l dădu direct, încât ea fu obligată să întindă mâna după acesta.

— Al tău e, cred.

Ceva din tonul lui o făcu să-şi îndrepte privirea către el.

Ochii cei gri o priveau aproape distant, faţa lui era o mască pe care nu o putea citi. La maturitate, el dobândise o masculinitate care o făcu brusc conştientă de el ca bărbat.

Ea apucă să ia tubul de pastă de ras de la Gareth, conştientă de o abia vizibilă răceală în modul în care o privea.

Ei bine, de ce ar fi surprinsă ? El o tratase întotdeauna cu oarecare superioritate şi aroganţă,

chiar dacă o vreme, în anii adolescenței, reușise prosteşte să se autoconvingă că exista un oarecare grad imaginar de căldură, de atenție, în comportamentul lui față de ea.

Dar în fond, puștoaicele nu erau renumite că-și construiau castele de nisip pe fundații nesigure ?

Nu-l putea învinui pe Gareth că luase în derâdere adorația ei copilărească față de el, dar era hotărâtă ca niciodată să nu-i permită lui sau altcuiva să-i afecteze din nou emoțiile atât de periculos și, chiar mult mai important, să-i arate clar că, oricât de înnebunită fusese la cincisprezece ani, acea nebunie era acum îngropată în trecut.

Puștoaica Sybilla nu pierduse nici o ocazie de a fi cu el, căutându-și cele mai incredibile scuze, bântuind casa unde el crescuse sub tutela bunicului său, agățându-se cu adorație și îmbujorându-se la fiecare cuvânt al lui... rugându-se în tăcere ca el s-o remarce... s-o dorească... s-o iubească.

Dar acea puștoaică nu mai exista. Cu fermitate, din momentul în care auzise și-și dăduse seama că el știa ce simțea ea și că acesta fusese subiectul discuției deschise dintre el și bunicul său, fusese hotărâtă să-i arate că se înșela, că nu însemna nimic pentru ea, și acesta era motivul pentru care se asigurase să nu intre niciodată în contact cu el, accidental sau voit.

Cel puțin nimeni nu putea să pretindă că nefericitul accident de astăzi putea fi altceva în afară de o coincidență nedorită. Nici chiar Gareth.

Luă o cutie de șervețele de la el, aproape smulgându-i-o din mână în dorința de a scăpa de

el pe cât de repede putea. Şi de ce naiba vederea unui tub cu cremă de ras al domnului Simmonds ar putea să-i cauzeze o privire atât de dezaprobatoare ?

— Hai, vino, Gareth !

Blonda o privea acum, arătându-i clar ce părere avea despre ea, mâna ei apucând posesiv braţul lui Gareth, unghiile roşii strălucind periculos pe mâneca costumului lui.

— Ştii că ai fost menţionată în testament ?

Sybilla aproape se întorsese ca să se îndepărteze de el, dar vorbele lui scurte, aproape acre, o opriseră.

— Da, încuviinţă ea cu o voce inexpresivă, fără să-l privească.

Henry Grives, notarul lui Thomas, luase deja legătura cu ea în privinţa colecţiei de obiecte din porţelan de Dresda, pe care Thomas i-o destinase ei.

Fusese o fetiţă nu mai mare de şase sau şapte ani, prima dată când văzuse porţelanurile şi se îndrăgostise de ele. Acum, ea clipi, înlăturându-şi lacrimile de emoţie, încercând să nu-şi amintească cum de un Crăciun, Thomas îi spusese că i le lăsase ei.

El spusese întotdeauna că porţelanurile erau ale ei, dar ea tratase comentariul ca pe o glumă, ştiind ce valoroase erau, şi ştiind de asemenea că Thomas ştia că dragostea ei pentru ele se formase când ea habar n-avea de valoarea lor în bani.

În multe privinţe ar fi preferat să nu i le fi lăsat ei, chiar dacă fuseseră un dar din dragoste.

Acum totuşi, îl suspecta pe Gareth că într-un fel o critica — poate chiar sugerând că făcuse presiuni asupra lui Thomas ca să-i lase un astfel de dar de valoare, şi se încordă în defensivă.

— Am menţionat acest lucru fiindcă n-ai venit să ţi le iei.

Cumsecădenia lui îi crea o stare de confuzie, venind atât de repede după răceala lui dinainte.

Nu-i putea spune că motivul pentru care nu venise era că ştia despre prezenţa lui acolo.

În depărtare, orologiul unei biserici bătu ora, făcându-l pe Gareth să se încrunte.

— Trebuie să plec acum... chiar trebuie...

— Gareth, pentru numele lui Dumnezeu...

Sybilla deja se îndepărta de el, împingând cu hotărâre căruciorul în direcţia maşinii sale. Descoperi că tremura uşor, iar picioarele îi erau moi.

Îşi spuse că era şocul provocat de răsturnarea căruciorului, dar în fundul inimii ştia că era mai mult decât atât. Motivul slăbiciunii nefamiliare şi nedorite erau cei un metru şi nouăzeci de bărbăţie puternică ce tocmai se îndepărtase de ea.

Să tremure din cauza întâlnirii accidentale cu Gareth Seymour ? Ridicol. Încetase să mai fie vulnerabilă faţă de el sau orice alt bărbat, când avea cincisprezece ani.

CAPITOLUL II

Bineînțeles că Sybilla nu se duse direct la birou, așa cum plănuise inițial. Trebuia să treacă pe acasă și să-și schimbe hainele, să facă ceva cu părul ei umed și în general, să-și recapete puțin înfățișarea de femeie de afaceri eficientă și sigură pe sine, care se presupunea a fi, înainte de a se ocupa de programul Belindei și sarcinile acesteia din acea zi.

Din fericire, prima programare a Belindei nu era prevăzută până la ora prânzului, după cele spuse de secretara lor comună.

Cu cinci ani în urmă, când cele două fete se hotărâseră să pornească cu o agenție de servicii de secretariat temporare, nici una dintre ele nu știuse cât succes vor avea. Orașul era foarte mic și liniștit pe atunci, dar cu deschiderea noului sistem de autostrăzi, care avusese drept consecință creșterea cifrei de afaceri a locuitorilor, care crescuse extinzându-se și în afara orașului, deoarece întreaga zonă devenise mai prosperă. Acum, în afară de faptul că aveau douăzeci de secretare foarte bine pregătite, ele puteau furniza clienților și alt fel de personal, incluzând operatori de computer și programatori.

Conştiente de acest lucru ele îşi reinvestiseră profiturile ce rezultaseră din afacere şi se extindeau încet şi cu grijă ; chiar cu o săptămână în urmă fuseseră abordate de ziarul ocal, care voia să le includă într-un articol despre întreprinderile locale pline de succes.

Unul dintre dezavantajele conducerii propriei afaceri, aşa cum descoperise Sybilla, era că-ţi rămânea puţin timp pentru activităţi sociale şi relaxare.

Avea un cerc de buni prieteni, unii din perioada şcolii, alţii şi-i făcuse prin relaţiile de serviciu ; cel puţin de două ori pe săptămână încerca să viziteze noul centru de relaxare din oraş şi petrecea o oră sau două în bazinul de înot de acolo, dar în cele din urmă descoperise că solicitările afacerii lor în creştere îi lăsau din ce în ce mai puţin timp liber.

Belinda remarcase cu regret, chiar cu o zi în urmă, că soţul ei şi cei doi copii începeau să se plângă că n-o vedeau niciodată şi-i spusese prietenei sale :

— Pentru mine nu-i chiar aşa de rău, dar se pare că tu nu ai nici un fel de viaţă socială, şi ştii ce se spune despre muncă fără distracţie...

Sybilla râsese, dar prea mulţi dintre prietenii ei începeau să facă aceleaşi comentarii, şi doar cu o săptămână în urmă, vecinii ei, pentru care făcuse cumpărături în acea dimineaţă, o avertizaseră că n-o să-şi găsească un tânăr drăguţ şi n-o să se stabilească dacă nu va fi mai atentă în acest sens.

Pentru că îi plăcea şi-i respecta pe Simmonds-i, Sybilla se abţinuse să le spună că era fericită aşa cum era. Probabil că privea cu ostilitate sexul

bărbătesc, dar i se părea că, în aceste vremuri, o dată o femeie căsătorită şi cu copii, trebuia să facă faţă unor obligaţii atât de multe şi mărunte încât multe femei de afaceri care ar fi avut succes trebuiau să abandoneze lupta inegală cu colegii lor bărbaţi, încercând să îndeplinească pretenţiile soţilor şi copiilor lor.

Când se va îndrăgosti, va gândi altfel, îi zisese Belinda când Sybilla îşi expusese punctul de vedere.

Sybilla se mulţumise să ridice o sprânceană, cu cinism. Ştia foarte bine că cei care credeau că o cunosc, o considerau o enigmă. Cu prietenii apropiaţi era caldă şi plină de afecţiune ; cu aceia care aveau nevoie de ajutorul ei — ca vecinii ei, ca Thomas Seymour — era generoasă, dar când era vorba de bărbaţi, în special cu aceia care-i arătau că o găseau atrăgătoare şi voiau să ajungă s-o cunoască mai bine, era rece.

Ştia că prietenii ei presupuneau că acest lucru era din cauză că ea se dedicase carierei şi nu exista loc în viaţa ei pentru un bărbat care poate ar cere prea mult de la ea.

Dar adevărul era că îi era frică să se implice emoţional cu cineva.

Văzuse prea multe căsătorii şi relaţii distruse pentru a vrea să riste să i se întâmple acelaşi lucru şi ei. Adevărul era că, cu toate aceste scuze, rămăsese în suflet aceeaşi fată prostesc de romantică de la cincisprezece ani.

Când iubea, voia să fie total şi fără rezerve ; şi voia să fie pentru totdeauna.

Logica îi spunea că era naivă şi proastă în acelaşi timp, impunându-şi astfel de ambiţii înalte,

că o făcea intenţionat ca să-i fie imposibil orice gen de relaţie bărbat-femeie. În loc să coboare ştacheta puţin şi să accepte realitatea, ea se sustrăgea cu bună-ştiinţă de la plăcerea şi fericirea pe care ar fi descoperit-o procedând astfel şi totul numai fiindcă se pedepsea pentru a fi fost atât de proastă în privinţa lui Gareth.

Avusese doar cincisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu ! Puţin mai mult decât un copil. Se comportase jenant şi stupid, dar nu era unica fată care făcuse o pasiune pentru un bărbat. Şi ce dacă, din nefericire, Gareth îşi dăduse seama de sentimentele ei, asta nu însemna să simtă că dacă şi-ar permite să-i arate unui bărbat că-i pasă de el, ar rămâne descoperită în faţa umilinţei şi durerii.

Mental putea avea douăzeci şi cinci de ani, încuviinţă ea obosită, în timp ce-şi parca maşina în locul ei special, dar emoţional era tot aceeaşi fată care fusese la cincisprezece ani. Nu accepta nici o concesie, nici chiar faţă de sine.

Trecuseră zece ani şi încă îi era frică să se facă de râs cu alt bărbat în felul în care se făcuse cu Gareth Seymour.

Poate Belinda avea dreptate. Poate că trebuia să se îndrăgostească... Dar pentru a-şi permite acest lucru, trebuia mai întâi să se simtă sigură în relaţia ei cu bărbatul interesat.

Oftă ieşind din maşină. Dacă Belinda i-ar cunoaşte gândurile secrete, fără îndoială i-ar spune că pune oul înaintea găinii şi ar critica-o că nimeni nu se îndrăgosteşte la comandă... că dragostea este o forţă în faţa căreia eşti incapabil să reziştI.

Casa ei făcea parte dintr-un mic şir de vilişoare tradiţionale construite din piatră, la distanţă de circa o milă de oraş.

Şi-o cumpărase cu trei ani în urmă, când părinţii ei se mutaseră ; era suficient de mare pentru nevoile ei, dar destul de mică pentru a nu o copleşi, şi lucrul cel mai bun din toate, avea o grădină lungă în spate, iar de la ferestrele etajului avea o privelişte frumoasă a peisajului de ţară.

Mulţi dintre vecinii ei erau cupluri de pensionari, deşi în lunile din urmă se mutaseră şi două perechi de tineri căsătoriţi, care lucrau în oraş la noile companii ce luaseră fiinţă.

Vecinii pentru care făcuse cumpărături aveau amândoi în jur de optzeci de ani şi erau foarte independenţi. Aveau doi fii şi o fiică şi câţiva nepoţi mari, dar fata lor şi familia ei locuiau acum în Australia, iar băieţii locuiau prea departe ca să le facă mai mult decât câteva vizite pe an, aşa că Sybilla descoperise că preluase rolul unei nepoate „adoptate“ pentru vecinii ei.

Acum, când se îndrepta spre uşa ei din spate, Emily Simmonds o văzuse în mod sigur şi ieşi afară din casă, exclamând :

— Cerule ! Ce naiba s-a întâmplat cu tine ?

Sybilla îi explică la repezeală păţania cu căruciorul de cumpărături, dar trebui să refuze ceaşca cu ceai a lui Emily, spunându-i că trebuie să se schimbe şi să se grăbească la serviciu.

După ce cără cumpărăturile lui Emily în bucătăria acesteia, se grăbi înapoi spre casa ei, desfăcând în grabă şi depozitându-şi propriile ei cum-

părături, înainte de a fugi pe scări și în dormitor.

Imaginea reflectată de oglinda înaltă de acolo îi confirmă cele mai rele temeri cu privire la înfățișarea ei.

Părul i se uscase de acum, dar ploaia îi distrusese aspectul mătăsos și trebuia să fie spălat din nou, fusta îi era stropită cu pete de noroi și trebuia curățată, cât despre bluză... partea din față era ușor umedă și spre necazul ei, realiză că acolo unde țesătura fină se mula pe trup, aceasta devenise aproape transparentă. Sutienul pe care-l purta era tot din mătase ; ea își dădu seama că ploaia se pare că avusese același efect și Gareth trebuie să fi...

Înghiți cu greu, spunându-și cu tărie că era o proastă, ba chiar și mai rău, dacă credea pentru o singură clipă că Gareth Seymour ar fi avut cel mai mic interes să se uite la trupul ei, cu sau fără haine.

Nu-i trebui mult timp ca să se schimbe și să-și aranjeze părul și, în mai puțin de o oră, își parca mașina în fața biroului pe care ea și Belinda îl închiriaseră în centrul orașului.

— Îmi pare rău c-am întârziat, se scuză față de Meg și se grăbi să intre.

— Nici o problemă, o asigură cealaltă fată. Oh, Belinda a sunat să spună că Tom este bine și că se întoarce mâine, dacă vrei să-ți iei ziua liberă. M-am uitat prin programările ei pentru astăzi. Are un prânz programat cu Talbot Engineering. Ray Lewis de la Talbot Engineering!

Inima Sybillei tresări. Ray Lewis era un client foarte bun, dar ca bărbat... Din momentul în care

se cunoscuseră, el îi arătase clar că voia mai mult decât o relaţie de afaceri cu ea, dar era un bărbat căsătorit şi chiar dacă n-ar fi fost, n-o atrăgea deloc. Ea realiza că aparenţa chipeşă şi farmecul lui ar putea înşela altă femeie, dar pentru ea acestea erau doar o mască menită să ascundă nesinceritatea şi poftele sexuale.

O cunoscuse pe nevasta lui şi imediat îi păruse rău pentru ea. Era evident că-şi adora bărbatul şi la fel de clar că era înspăimântată să nu-l piardă, ceea ce era probabil că se întâmpla, gândi Sybilla cu cinism.

Ray Lewis era un bărbat bogat, plin de succes, şi era genul de om la care fidelitatea... dragostea... promisiunile pe care le făcuse în căsătorie nu însemnau nimic. Mai devreme sau mai târziu va începe să se uite în jur după o femeie în faţa căreia să facă paradă... genul de femeie pe care un bărbat cu succesul lui financiar trebuia să o aibă ca soţie. Până atunci, fără îndoială că el se va mulţumi cu o serie de mici aventuri lipsite de importanţă... dar într-o zi...

Gura Sybillei se strâmbă cu dezgust. Ea-i explicase pe cât de clar se pricepea că singurul gen de relaţie în care era interesată cu el era limitată strict la afaceri, dar el refuzase să ţină seamă şi din acest motiv Belinda fusese de acord ca el să devină clientul ei.

Social, nu era întotdeauna posibil să-l evite, dar spera ca în cele din urmă el să fi înţeles. Ultimul lucru pe care-l dorea era să ia masa cu el, dar Meg spuse repede :

— El se gândeşte să-şi extindă compania şi vrea ca noi să-i furnizăm personal în plus până

când pune lucrurile pe picioare. Știu că atunci când a fixat întâlnirea cu Belinda i-a zis aceasta că este singura lui zi disponibilă, fiind implicat în negocieri cu banca lui pentru restul săptămânii.

Era genul de afacere căreia ele nu-i puteau da cu piciorul. N-avea de ales, gândi Sybilla, decât să preia locul Belindei la acel prânz.

Dimineața aproape trecuse și imediat ce frunzări corespondența, se făcu vremea să plece la prânzul fixat.

Belinda aranjase să se întâlnească cu Ray Lewis la un restaurant foarte scump și foarte cunoscut, la câteva mile în afara orașului. Era genul de loc propice pentru discutarea de afaceri în timpul zilei și de distracție noaptea.

Pentru Sybilla, atmosfera era mai curând apăsătoare și luxoasă ; ea prefera o atmosferă mai relaxantă și o hrană mai simplă, dar era genul tipic de loc pe care l-ar alege Ray Lewis... genul de loc menit să impresioneze.

Se schimbase într-un costum bleumarin și o bluză curată, de mătase. Afară încă mai ploua, dar de data aceasta ea era pregătită. Pantofii și ciorapii bleumarin nu vor scoate în evidență urmele de ploaie, iar pentru cazul în care ar avea greutăți să-și parcheze mașina în fața restaurantului, se înarmase cu o umbrelă.

— N-am idee când mă voi întoarce, deși voi încerca să scurtez pe cât posibil, îi promise ea lui Meg.

Cealaltă fată râse și sugeră glumeață :

— Aș putea, dacă vrei, să-ți telefonez la resturant.

Sybilla gemu.

— Nu... să nu îndrăznești. Este genul de loc unde-ți aduc telefonul la masă. Oribil.

*
* *

Sosi la restaurant cu o întârziere de câteva minute față de ceea ce-și planificase. Barul era plin, dar îl putu vedea pe Ray Lewis. El stătea într-un grup, întors cu spatele la ea.

Când se apropie, el se întoarse și văzând-o, exclamă :

— Sybilla !

Și apoi, înainte ca ea să-l poată opri, el o luase în brațe și o sărută pe gură.

Când ea înțepeni de furie și indignare, el îi șopti la ureche :

— Știam că mai devreme sau mai târziu vei începe să vezi lucrurile în felul meu. Tu și cu mine...

— Belinda nu este disponibilă. Era prea târziu să contramandez și am venit în locul ei, îi zise Sybilla sec. Nu putea face o scenă aici, la bar, oricât de mult condamna comportarea lui Ray. Nu-și putea asuma riscul să-l facă de râs în public, deși tare mult i-ar fi plăcut s-o facă, pentru binele nevestei lui dacă nu pentru al ei personal.

Pe când încerca să se îndepărteze de el, acesta o înlănțui, fiind foarte încântat să refuze să-i dea drumul.

Ea simțea cum iritarea și jena îi cresc, dar refuză să-i arate acest lucru, în loc de asta, spunându-i cu răceală :

— Îţi sugerez să-mi dai drumul, Ray. Suntem priviţi şi nu cred că vrei ca nevasta ta...

Ea nu trebui să continue. El deja o lăsase şi se retrăsese înapoi cu câţiva paşi. Era într-adevăr bărbatul cel mai demn de dispreţ, reflectă ea, refuzând să se lase pradă impulsului de a privi repede în jur să vadă cine ar fi asistat la acest comportament al lui, foarte neplăcut. Putea spera doar ca nici unul dintre clienţi să nu fi văzut.

— Dacă aş fi ştiut că urma să am plăcerea companiei tale, aş fi aranjat să te scot la cină. Undeva foarte intim şi discret, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Sigur că Sybilla înţelegea. Nu făcu nici o încercare de a-şi ascunde repulsia faţă de el când îi spuse scurt :

— Acesta este un prânz de afaceri, domnule Lewis, nimic mai mult.

— Hei, ce-i cu acest „domnule Lewis" ? Cât despre toată această aiureală despre afaceri... tu şi cu mine, ştim amândoi că potenţial, pentru noi o să fie mai mult decât atât. Te plac, Sybilla. Îmi placi la nebunie. Eşti o femeie foarte atrăgătoare. O femeie de mare succes. Unii bărbaţi ar găsi asta ameninţător, dar nu eu. În fond... El voia s-o apuce din nou şi, instinctiv ea se dădu înapoi, încordându-se când se lovi de cineva.

Când se întoarse pentru a se scuza îl auzi adăugând greţos :

— Consider asta o provocare. Te consider o provocare.

Şi ea ştia că persoana stând în spatele ei auzise foarte bine acest lucru.

Încercând să nu-şi arate jena şi nici furia, ea se strădui să-şi compună un zâmbet politicos şi se întoarse, pregătită să-şi ceară iertare. Şi atunci înlemni când văzu că bărbatul peste care dăduse era Gareth Seymour.

Scuza îi muri în gât. Privirea pe care i-o aruncă el era plină de nemulţumire dispreţuitoare, felul în care se retrase pentru a nu avea nici cel mai mic contact cu ea, o făcu să-i năvălească sângele în obraji.

Aceasta era ultima persoană pe care şi-ar fi dorit-o să fie martoră la enervantele avansuri ale lui Ray faţă de ea. De două ori în aceeaşi zi fusese umilită în faţa lui Gareth ; de două ori se făcuse de râs în faţa lui.

Lângă ea, Ray o întreba ce vrea să bea. Automat, ea-i spuse apă minerală, neputându-şi dezlipi ochii de pe faţa lui Gareth şi de la dispreţul rece ce se citea pe aceasta.

— Hei, poţi să iei ceva mai stimulator decât asta, insistă Ray.

Ea scuturâ din cap. Rar se atingea de alcool şi niciodată când era vorba de discuţii despre afaceri şi condus maşina, dar Ray era unul dintre acei bărbaţi care părea să creadă că este înţelept să insişti, şi bănuia că până la urmă, va fi forţată să accepte şi să-l lase să-i cumpere ceva de băut, ceea ce nu dorea şi n-avea intenţia să consume.

— Ştiu că acesta se presupune a fi un prânz de afaceri, dar nu este nici o lege care să spună că nu poţi combina afacerile cu plăcerea, şi deja ştii cât de tare îmi place să-ţi fac plăcerea, spunea Ray sugestiv şi mult prea tare. Suficient de

tare ca să audă Gareth, judecând după privirea dezgustată care-i apăru în ochi.

Când ea se întoarse pentru a se îndepărta de el, Gareth îi spuse scurt :

— Proprietarul tubului de cremă de ras, presupun. Nu pot spune că sunt impresionat de alegerea ta, Sybilla.

Era scandalos, de neiertat şi total deplasat ca el să facă un astfel de comentariu. Nu se mai văzuseră de zece ani ; erau practic străini şi n-avea nici un drept, absolut nici un drept s-o critice în probleme în care era total neinformat !

Era gata să deschidă gura ca să-i spună, când îşi dădu seama ce făcea. Să se certe cu Gareth şi mai ales în public, era ultimul lucru de care avea nevoie. Era cu mult mai bine să ignore acea nefondată părere a lui despre ea, cu dispreţul pe care el credea că îl merită.

Totuşi, când se îndepărtă de el nu rezistă să-i spună :

— Din fericire pentru mine, părerea ta despre persoana mea... sau despre prietenii mei nu se ridică foarte sus pe scara mea de valori... Şi apoi, când zări femeia cu care-l văzuse de dimineaţă venind spre ei, adăugă nepăsătoare : Se întâmplă ca nici eu să nu fiu impresionată de prietena ta. Unghii roşii la ora nouă dimineaţa, sunt o dovadă că sare puţin peste cal, nu crezi ?

Cu acestea, se întoarse din nou la Ray şi zise repede :

— Mi-e cam foame şi am puţin timp. Te deranjează dacă intrăm direct în restaurant ?

Înainte ca acesta să poată obiecta, ea începu

să meargă în direcția restaurantului, rugându-se în gând ca Ray s-o urmeze.

Dintre toți oamenii, să se lovească tocmai de el ! Și de ce, oh, de ce își permisese să deschidă discuția răutăcioasă despre prietena lui, lucru care era neașteptat pentru ea. Fusese total nenecesar... complet aiurea. Cel mai înțelept lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era să ignore în tăcere răutatea lui și doar să se îndepărteze de el. Pe lângă tocmai ceea ce făcuse băgându-se cu capul în bucluc, îl mai și provocase verbal. Chiar în fierbințeala furiei fusese în stare să înțeleagă că lui Gareth nu-i făcuse plăcere atacul ei asupra prietenei lui și cine n-ar fi învinuit-o ?

Își aminti cât de îngrozită și neînsemnată se simțise față de fetele pe care el obișnuia să le aducă acasă, ce tânără și vulnerabilă se simțise prin comparație, și se întrebă mohorâtă dacă nu fuseseră acele amintiri, amintiri care ar fi trebuit să fie de acum de mult uitate, responsabile pentru izbucnirea ei de astăzi.

Indiferent de cauză, nu mai era de nici un folos să regrete acum. Tot ceea ce putea spera era ca ea și cu Gareth să nu mai vină în contact din nou.

Cu un pic de noroc, ar fi posibil. El, la urma urmei, nu putea rămâne în împrejurimi prea mult timp. Fără îndoială că va aranja ca afacerea lui Thomas să fie vândută sau lichidată, după care se va întoarce în America și ea bănuia că nimeni din oraș nu-l va mai vedea vreodată. În ultimii ani, doar dragostea pentru bunicul lui îl adusese înapoi și acum că Thomas era mort...

În ciuda faptului că Gareth refuzase să se a-

lături bunicului său în afacerile familiei, pentru că vrusese să-şi croiască propriul drum în viaţă, el şi Thomas rămăseseră întotdeauna apropiaţi. Întotdeauna după vizitele lui, Thomas se simţea împlinit... pentru tot ceea ce realizase nepotul lui. Sybilla trebuise să asculte cu stoicism laudele lui Thomas la adresa acestuia, fiindcă ştia ce mult înseamnă pentru bătrân.

După moartea părinţilor lui Gareth într-un accident, Thomas îl crescuse şi exista o legătură foarte, foarte puternică între ei.

Odată, ea îl întrebase pe Thomas cu naivitate dacă nu se supărase pentru hotărârea lui Gareth de a pleca să lucreze pe cont propriu, dar bătrânul îi spusese că băiatul avea dreptul să-şi construiască singur propria-i viaţă, şi că încercând să-l ţină închis în orăşelul lor, când el dorea să fie altundeva, ar distruge legătura dintre ei şi ar distruge complet relaţia lor de prietenie.

Nu înţelesese atunci, la şaptesprezece ani, dar înţelegea acum. Auzise deja, de la cei care fuseseră la înmormântare, ce supărat fusese Gareth din cauza pierderii bunicului său, chiar dacă se stăpânise.

Acum, ea se întreba ce rol juca însoţitoarea lui în viaţa sa. Peste ani, Thomas niciodată nu vorbise cu ea despre femeile pe care Gareth le cunoştea. Ştia că Thomas vrusese ca el să se însoare... vrusese ca el să aibă copii, dar după câte se părea, el nu găsise încă femeia cu care să vrea să se stabilească. Doar dacă...

Sentimentele şi viitorul lui Gareth n-aveau nimic de a face cu ea, îşi spuse ea posomorâtă în timp ce chelnerul trăgea scaunul pentru ea.

De fapt, nu era treaba ei să se gândească la Gareth... sau să-i permită accesul în mintea ei. Chiar acum trebuia să se concentreze asupra lui Ray și a noii afaceri pe care sperau s-o obțină de la el.

La urma urmei, de aceea se afla aici, și cu cât mai repede va clarifica cu Ray acest lucru, cu atât va fi mai bine.

*
* *

Masa fu la fel de dificilă precum prevăzuse. De câteva ori, Ray încercase s-o păcălească să ia cina cu el, dar de fiecare dată ea se sustrăsese, până când la urmă el începu să devină necioplit și certăreț.

Știind că trebuia să-l înfrunte, Sybilla îi spuse cu fermitate :

— Ești un bărbat căsătorit, Ray și chiar dacă aș fi atrasă de tine, acest singur fapt ar însemna că în ceea ce mă privește n-ar putea exista nici un gen de relație între noi.

— Genul de modă veche, așa ești tu ? Ei bine, căsătoria nu este ceea ce ar trebui să fie, Sybilla. De fapt, căsătoria mea — ei bine, să zicem doar...

— Să nu zicem nimic, îl întrerupse Sybilla cu hotărâre. Ne aflăm aici pentru a discuta afaceri, Ray. Am altă întâlnire în această după-amiază, minți ea, și trebuia să trec pe la birou mai întâi.

Putea jura că lui nu-i convine, dar nu exista altă cale de a nu se lăsa șantajată de el, să intre într-o relație pe care ea n-o dorea. Nici o altă cale!

Se simțea încă nervoasă și indispusă când se apropie de birou, disconfortul din timpul prânzului stându-i ca un ghimpe în coaste încă, dar nu așa de mult din cauza lui Ray. Nu, cauza disconfortului ei era mult mai adânc îngropată în sufletul ei. Era din cauza faptului că se lovise de Gareth, că se simțea atât de ciudat, atât de supărată pe ea însăși, că se lăsase provocată de Gareth în acea revanșă necaracteristică, aproape copilărească. S-o provoace ! Se încruntă întrebându-se asupra acestor cuvinte. De ce naiba ar dori Gareth s-o provoace ? În mod sigur, la fel ca și ea, ultimul lucru pe care-l dorea era să aibă de a face cu ea.

Îi explicase destul de clar bunicului lui, cu zece ani în urmă, cât de puțin îi plăcea adorația ei copilărească.

Oare el o provocase sau ea — și căuta scuze pentru propria-i comportare ? Era ea... ? Nu. Comentariul lui fusese o provocare clară și deliberată. Dezgolind întreaga afacere de camuflajul ei emoțional și privind-o calm și logic, Gareth n-ar fi vorbit așa, decât dacă ar fi vrut s-o provoace. Dar de ce ? Așa, ca să-și poată exprima nemulțumirea față de ea. Dar de ce era necesar ?

Doar dacă voia să-i accentueze cât de mult o disprețuia. Îi era teamă că ea se mai agăța încă de pasiunea ei de puștoaică ? Fața i se aprinse de indignare la acest gând. Aceasta fusese cu zece ani în urmă. Se schimbase de atunci. Acum era o femeie.

O femeie. Era oare ? Era o adultă, în mod sigur, dar o femeie... Încercă să nu-și amintească de câte ori îi evitase pe membrii sexului lui, pe

toţi bărbaţii care o doriseră... o vruseseră, toţi bărbaţii ale căror avansuri sexuale le respinsese într-un şuvoi de proteste şi teamă.

Teamă nu de ei ca bărbaţi, ci să le permită să se apropie prea tare de ea şi s-o rănească emoţional. Aşa cum o rănise Gareth.

Dar era caraghios să fie influenţată de ceva... de cineva care jucase un rol relativ mic în viaţa ei. Alte fete avuseseră pasiuni asemănătoare şi continuaseră cu altele, relaţii mai mature ; de ce nu făcea şi ea la fel ?

Era ceva legat de trauma produsă auzindu-l cum îi spunea bunicului lui că era conştient de sentimentele ei şi nu se simţea flatat de ele ? Era din cauză că era prea sensibilă... prea temătoare de a iubi alt bărbat care nu ar dori această iubire ? Dar nu fusese dragoste ceea ce simţise pentru Gareth. Fusese un copil. Avusese doar cincisprezece ani... şi destul de necoaptă pentru acea vârstă, dar nu necoaptă pentru a nu înţelege ce însemnau senzaţiile care o încercau ori de câte ori se gândea la Gareth. Îşi scutură capul, încercând să-şi alunge din minte astfel de gânduri tulburătoare, gânduri pe care reuşise cu succes să le îngroape undeva în subconştientul ei, în ultimii ani, spunându-şi că ea era, pur şi simplu, una din acele femei independente interesate mai mult de carieră decât de bărbaţi.

La ora când intră în birou, capul o durea. Meg o compătimi în legătură cu faţa ei palidă şi ochii hăituiţi, oferindu-i o aspirină.

Ea scutură din cap, spunându-i cu umor :

— Sunt alergică la aspirină. Întotdeauna îmi

provoacă greață. Nu, voi fi OK. Este doar o durere de cap din cauza stresului, asta-i tot.

— Sper să ai dreptate, zise Meg. Există o epidemie prin împrejurimi care debutează cu o durere de cap și apoi se manifestă ca gripa. Jumătate din oraș se pare că este la pământ din cauza asta.

— Nu provoca soarta, pledă Sybilla. Ultimul lucru de care avem nevoie acum este o epidemie de gripă.

Fuseseră câteva telefoane când ea lipsise, și ascultând toate acestea, începu să semneze scrisorile pe care Meg le pregătise în absența ei. La ora patru avea o întrevedere cu o fată care se retrăsese din munca de operator la calculator înainte de nașterea primului ei copil, și care acum dorea să se reangajeze. Întotdeauna erau în căutare de personal și dacă Ray le cerea să-i facă rost de persoane competente pentru momentul când își extindea afacerea, ele trebuiau să preia încă trei fete noi. Bineînțeles că după întâlnirea avută cu el la masă se putea ca el să se hotărască să încheie afacerea cu altă firmă. Dacă voia, el o făcea, decise ea posomorâtă, înclinată pe jumătate să dorească să fie așa, deși din punct de vedere al afacerilor, contractul cu el era foarte valoros.

La patru fără zece, Belinda sună să confirme că va fi la birou a doua zi dimineața.

— Cum a mers prânzul cu Ray Lewis ? întrebă ea.

— Nu prea bine, recunoscu Sybilla.

— Mmm. Îmi pare rău că te-am băgat în asta, dar știu cât ești de diplomată și plină de tact!

Plină de tact şi diplomată. Ei bine, nu-şi expusese aceste virtuţi astăzi, reflecta Sybilla peste două ore, când se pregătea să părăsească biroul.

Acum, tot ce mai avea de făcut era să-şi petreacă seara trecând peste hârtiile pe care şi le luase cu ea acasă şi, cu un pic de noroc, mâine va fi în stare să se bucure de ziua ei liberă pe care o ratase astăzi.

Grădina ei avea nevoie de îngrijire şi ea-şi promisese că anul acesta va redecora camera pe care o avea în plus. De asemenea, promisese părinţilor ei că îi va vizita şi va petrece mai mult decât scurte weekend-uri cu ei şi chiar Belinda o avertizase că dacă nu-şi lua o vacanţă ca lumea în acest an, va fi în pericol de a deveni dependentă de muncă, la fel cum sunt drogaţii dependenţi de droguri.

Capul încă o mai durea când ajunse acasă şi la fel şi gâtul.

Îşi spuse că durerea de gât se datora celor înghiţite în timpul prânzului, refuzând cu încăpăţânare să admită posibilitatea de a cădea pradă virusului de gripă despre care Meg îi spusese că invadase oraşul.

Nu-şi putea permite să se îmbolnăvească, îşi spuse ea supărată, o oră mai târziu, când sorbea o ceaşcă de cafea. Şi nici nu intenţiona.

Dar la ora opt, când durerea de cap nu-i trecuse iar jena din gât persista, ea se trezi cuprinsă de dorinţa de a urca la etaj şi a se cufunda într-o baie fierbinte, lungă înainte de a se culca devreme.

Obosită, îşi termină cafeaua şi se îndreptă spre scări.

CAPITOLUL III

Baia se pare că micşorase tensiunea zilei din muşchii Sybillei, dar nu-i ameliorase cu nimic durerea de cap şi jena din gât, recunoscu ea când păşi afară din aburii parfumaţi şi se înfăşură într-un prosop mare, încruntându-se când auzi pe cineva sunând brusc la intrare.

Ea făcu o pauză, sperând ca oricine ar fi să plece, dar întotdeauna ea făcuse parte din acea categorie de oameni cărora le era imposibil să ignore un apel telefonic sau ţârâitul unei sonerii la uşă şi ori de câte ori încercase, neliniştea şi sentimentul de vinovăţie pe care-l încercase fuseseră atât de intense încât învăţase că era mai uşor să răspunzi la apeluri, oricât de neplăcute puteau fi.

Nu putea să fie decât Emily, vecina ei, vrând să-i mulţumească pentru cumpărăturile din acea dimineaţă şi sperând la un pic de taifas.

Ea se grăbi pe scări, cu picioarele încă goale, cu trupul umed sub prosop, scuzându-se când începu să deschidă uşa :

— Regret că a durat atât, făceam o baie...

Şi apoi tăcu brusc când îşi dădu seama că nu vecina ei era persoana care sunase.

— Gareth ! exclamă ea slab. Ce naiba... ? Ce faci aici ?

— Mulţumesc pentru primirea caldă.

El trecu peste prag şi ajunse lângă ea înainte ca fata să-l poată opri, înalt, cu umerii laţi, umplând micul spaţiu şi făcând-o să-şi dea seama cât de mică şi vulnerabilă era prin comparaţie. Fără pantofi abia trecea de umărul lui.

Simţi cum i se face pielea ca de găină şi o reacţie care o ardea undeva în interiorul trupului, cuprinzând-o un val de furie şi teamă neputincioasă.

Nu era drept ca el s-o afecteze în halul acesta... nu era corect. Terminase cu tot ceea ce simţise pentru el, în mod definitiv. Sau aşa crezuse.

Cum putea sta acolo, aşa, minunându-se de şocul avut de ea la vederea lui când el trebuia să ştie ? Se înfioră brusc, lăsând să picure câţiva stropi de apă pe umărul ei gol.

Observă cum Gareth rătăci cu privirea pe umerii ei care o trădau, ca apoi ochii să-i devină cercetători când se opriră asupra ei.

Ea-şi simţi gura insuportabil de uscată. Trebuia să se lupte cu impulsul de a-şi umezi buzele uscate cu limba. Ca şi cum ştia ce simţea ea, el se uită la gura ei.

— Ştii, nu prea arăţi mai în vârstă decât arătai la cincisprezece ani.

Cuvintele lipsite de expresie o pătrunseră, rănind-o.

Ce încerca el să spună ? Că pentru el era tot atât de neatrăgătoare din punct de vedere sexual, cum fusese atunci ? Ei bine, n-avea nevoie să-i spună el acest lucru.

Ce bărbat arogant ! El chiar credea... ? Ignorând cu hotărâre senzaţia de durere ascuţită pe care o experimentase mai devreme, acel moment de autocunoaştere când realizase că, într-un fel, o oarecare parte a ei era capabilă încă să reacţioneze la el, răspunse sec :

— Chiar ? Trebuie să fie lumina slabă de aici.

Fără îndoială că el compara faţa ei curată, lipsită de fard, cu sofisticarea prietenei lui, de o eleganţă rafinată. Şi ei nu-i păsa ce gândea el despre ea, îşi spuse ea neliniştită. Nu era singurul bărbat pe lume şi părerea lui nu mai conta pentru ea. N-avea decât să creadă orice voia despre ea.

— Ce vrei, Gareth ? întrebă ea, refuzând să se lase cuprinsă de senzaţia de slăbiciune care-i invada trupul.

El stătea prea, prea aproape de ea. Putea mirosi parfumul răcoros al nopţii pe pielea şi hainele lui. Dacă i-ar atinge faţa, ar simţi-o rece, oasele tari sub pielea feţei, şi dacă el ar atinge-o...

Înghiţi nervos, ochii ei întunecându-se trădător, când oglindiră confuzia şi starea ei de neliniştе.

În timp ce-şi înlătura mental nedorita teamă faţă de ceea ce simţea, îl auzi pe Gareth spunând sec :

— Aparenţa n-are legătură cu naivitatea, fiindcă nu cred că naivitatea mai este stilul tău, nu-i aşa ?

Ea îl privi, nefiind în stare să înţeleagă implicaţia vorbelor lui spuse cu o voce blândă. La

alt bărbat, poate le-ar fi interpretat ca o provocare sexuală, dar venind din partea lui Gareth...

Comportamentul lui faţă de ea conţinea un amestec de nemulţumire, dispreţ şi ceva ce semăna cu furie reţinută.

Se uită peste el, la uşa de la intrare închisă, gândindu-se posomorâtă că cu zece ani în urmă şi-ar fi vândut sufletul pentru acest grad de intimitate cu el, pe când acum... pe când acum, tot ce voia de la el era să plece şi s-o lase singură. Prezenţa lui aici, în coridorul de la intrare, era prea copleşitoare... şi părea... prea periculoasă emoţional, atât de mult încât aproape simţea aerul dintre ei încărcat de ostilitate şi furie.

Şi de ce naiba ar fi el ostil faţă de ea ? Precis nu din cauză că Thomas îi lăsase colecţia de porţelanuri ?

Gareth nu fusese niciodată zgârcit. Thomas fusese un om bogat, dar ea ştia că Gareth insistase întotdeauna să-şi croiască propriul său drum în viaţă. Când era la universitate, îşi lua slujbe în perioada vacanţelor, refuzând să-i permită lui Thomas să-i mărească suma pe care i-o dădea lunar, hotărât să fie independent.

Şi atunci, de ce i-ar fi ostil Gareth ? Din momentul în care ea auzise acea conversaţie, îşi dăduse seama că îi cunoştea sentimentele pentru el şi le deplângea ; îl evitase, refuzând să se întoarcă la Cedars până când nu aflase că el n-ar fi acolo. Un an de călătorii după ce terminase universitatea şi apoi faptul că el optase să preia un post la Boston, însemna că în ultimii doi ani înainte de terminarea studiilor, ea abia îl văzuse, deci era greu de crezut că el era încă supărat fi-

indcă la cincisprezece ani avusese tupeul să se îndrăgostească de el. Nu, logic se putea ca supărarea lui să provină dintr-o părere greșită, acum, când el stătea câteva zile în oraș, că ea va începe să-i dea târcoale așa cum făcuse când era o puștoaică. Dar îi dovedise deja că știa că sentimentele ei nu se bucurau de reciprocitate și ultimul lucru pe care-l voia era să fie receptivă unei umilințe și dureri viitoare.

Deci, de ce această supărare ?

— Te-ai transformat într-un fel de femeie, Sybilla.

Într-un fel de femeie. Felul în care o spunea nu suna a compliment. Putea aproape să simtă dezgustul din vocea lui, și era sigură că i-l putea vedea și în ochi.

Ca întotdeauna când se simțea atacată, ea răspunse cu o degajare care o proteja, pe care și-o dezvoltase în decursul anilor pentru a-și ascunde vulnerabilitatea și sensibilitatea, dând din umeri când îi spuse cu indiferență :

— Așa mi-au spus și ei.

— Ei ? Gura lui se rotunji într-un zâmbet cinic. Cu zece ani în urmă, dacă ai fi înțeles ce aș vrea să-ți spun, lucru de care mă îndoiesc, te-ai fi înroșit și te-ai fi jenat îngrozitor.

Era atât de furioasă încât abia mai respira. Cum îndrăznea el să facă aluzie la trecut... la nebunia ei, la durerea care o măcinase, durere care încă o mai rodea ? E-n regulă, în mod evident el n-o plăcea... o dezaproba... simțea supărare și nemulțumire față de ea, dar nu era un motiv pentru el să se refere la ceva care trebuie să știe că-i cauzase o mare suferință.

— Acum zece ani aveam cincisprezece ani, îi aminti ea cu amărăciune. Un copil. Acum sunt o fe... o adultă.

— O femeie, voiai să spui ? o provocă el. Da, cu siguranţă că asta eşti.

Se uită la ea posomorât, cu ochii lui gri mai întunecaţi şi mai intenşi, muşchii feţei ciudat de încordaţi.

Ea se cutremură din nou şi-şi dădu seama că începea să i se facă frig. Simţi cum o apucă strănutul. Încercă să se stăpânească, întrebând iarăşi :

— Ce faci aici, Gareth ?

Strănută când vorbi, întinzând mâna în grabă după o cutie cu şerveţele de hârtie ce se afla pe măsuţa din hol, suflându-şi nasul cu putere şi sfidare. În visurile ei, ea se imaginase cândva impresionându-l pe Gareth cu felul în care se schimbase, se maturizase... cu comportamentul ei rece de femeie de afaceri, cu hainele alese cu grijă, cu succesul ei... dar după episodul de dimineaţă şi acum toate acestea...

— Am venit să-ţi înapoiez asta, îl auzi ea zicând şi când se uită la el, văzu cum scoate un tub cu pastă de dinţi din buzunarul de la haină.

În seara asta, el era îmbrăcat obişnuit : pantaloni închişi la culoare, cămaşă albă cu dungulite gri, o vestă verde de bumbac şi un bluzon negru pe deasupra.

Când ea-şi aţinti privirea asupra lui, el continuă :

— Ai lăsat asta în această dimineaţă. La supermarket.

Ea privi tubul de pastă de dinți neînțelegând. El venise aici, depășindu-și starea de neplăcere pe care o simțea față de ea, doar ca să-i înapoieze un tub. Buzele ei se desfăcură. Se uită la el plină de confuzie.

— Ți-a lipsit ?

— Eh... nu... eu, înghiți... Hapciu... Se opri când strănută din nou.

— Ți-e frig. Vorbele lui sunau aproape acuzator. N-ar trebui să stai aici, așa...

— Dacă n-ai fi sunat, n-aș fi stat, ripostă Sybilla apărându-se.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Nu. Se pare că așteptai pe cineva.

Felul în care el pronunțase „cineva" arăta clar că el se referise la un bărbat... un amant, de fapt. Sybilla deschise gura să-i spună că se înșela și că se aștepta s-o găsească pe vecina ei la intrare, dar un gând pervers o făcu să se răzgândească și ridică din umeri nepăsătoare.

— Și dacă așteptam...

— Nu este treaba mea, termină el pentru ea. Poate că nu, dar din cât știu despre părinții tăi, n-ar fi prea fericiți să afle că fiica lor are o aventură cu un bărbat căsătorit și, se pare, nici măcar obosindu-se să ascundă ceea ce face.

Sybillei nu-i venea să-și creadă urechilor. Să spui că era uluită însemna să-i subestimezi sentimentele.

Ar fi putut să nege, bineînțeles, ar fi putut să-i spună că se înșală, dar din anumite motive n-o făcu, reamintindu-i cu agresivitate :

— Sunt o adultă, nu un copil, Gareth. Este treaba mea și numai a mea cum aleg să-mi trăiesc viața.

— Da ? Și nevasta amantului tău ? Dar presupun că sentimentele ei nu te interesează.

O făcu să se umple de furie și resentiment faptul că el o judeca atât de greșit, fiindu-i imposibil să scoată o vorbă.

— N-ai nimic de spus ? Cât te-ai schimbat! După bunicul meu erai idealul de femeie. Nu înceta să te laude, dar nu te cunoștea în realitate, nu-i așa, Sybilla ? Nu te putea cunoaște. Afișându-te în public cu un bărbat însurat...

— M-am săturat de asta, îl întrerupse Sybilla furioasă. Pentru informarea ta... Se opri.

De ce naiba trebuia să se apere în fața lui ? Lasă-l să creadă ce vrea !

— Chiar ai venit aici să-mi înapoiezi pasta de dinți ? îl provocă ea supărată, sau a fost doar o scuză să... ? Se opri, uimită să vadă cum pielea lui se colorează. Avea dreptate, realiză ea. Fără să vrea lovise la țintă. Înapoierea pastei de dinți era doar o scuză să vină aici și s-o mustruluiască. Dar de ce ? Ce importanță avea pentru el cum își trăia ea viața ? Acum, mi-ai spus ce-ai avut de spus, mi-ai arătat clar punctul tău de vedere și aș vrea să pleci.

— Înainte de a-ți sosi amantul.

Sybilla se uită la el și-i zise cu răceală :

— Ca fapt divers, eram în drum spre pat.

— Deci ?

Pentru o clipă ea nu înțelese, și apoi, când o făcu, fața i se înroși și-l privi cu un resentiment

amar. Trecu pe lângă el spre uşă, intenţionând s-o deschidă şi să-şi repete cererea.

Totuşi, când trecu pe lângă el în holişorul îngust, păstrând cât de multă distanţă se putea între ei, el se mişcă, blocându-i calea. Furioasă pe el, ea păşi înapoi, încurcându-şi picioarele în marginea prosopului.

Simţi cum ţesătura i se trage peste piept, realiză ce se întâmpla şi prinse înnebunită prosopul, strângându-l protector lângă sâni când Gareth se mişcă în direcţia ei.

Ochii lui fuseseră aţintiţi asupra feţei ei, dar acum, în mod enervant, atenţia i se concentrase asupra trupului ei, acolo unde sânii erau dezgoliţi, peste marginea prosopului.

El mai făcu un pas pentru a se apropia şi, instinctiv ea întinse o mână pentru a-l ţine la distanţă. N-avea unde să se retragă, spatele ei era deja lipit de perete, iar senzaţia ascuţită care o străbătu n-avea nimic de-a face cu frica.

Dar era prea târziu : mâinile lui îi apucaseră umerii, degetele-i erau tari şi calde.

— Sybilla...

Vocea lui era aspră şi supărată. Îi pronunţase numele de parcă o ura.

— Gareth... nu...

Ar fi trebuit să sune a protest, dar chiar şi pentru propriile-i urechi semăna mai mult ca o rugăminte.

Tremură în braţele lui când îi simţi răsuflarea fierbinte la ureche.

— Blestemată să fii, Sybilla, îl auzi înjurând înainte de a o săruta. Să te ia dracu' pentru că mă faci să vreau asta.

Făcându-l să vrea... În timp ce gândurile i se învârteau ameţitor în cap, încercă să se întoarcă la realitate, să nu dea importanţă senzaţiilor fizice generate de apropierea şi atingerea lui. Nu-l putea lăsa să o sărute, nu-l putea lăsa să vadă cât de vulnerabilă era încă faţă de el... cum...

Mai târziu îşi jură că deschisese gura doar ca să-i spună să plece... că nu era vina ei că el interpretase greşit intenţia buzelor desfăcute şi răsuflarea scurtă, ca un indiciu că-i dorea sărutul ; şi apoi, odată ce gura lui se află pe a ei, fu prea târziu pentru negări, logică, raţiune.

Se pierdu într-o mare de senzaţii, se întoarse înapoi în timp, din nou o fată îndrăgostită nebuneşte, cu disperare, de un idol atât de greu de atins încât numai să viseze la o astfel de intimitate ca aceasta, ar fi făcut ca trupu-i inocent să tremure de excitare şocantă.

Era prima dată când era sărutată cu furie, cu furia amărăciunii şi nemulţumirii, ceea ce făcea apăsarea gurii lui Gareth puternică şi aproape dureroasă, iar căldura şi greutatea trupului lui formau un zid impenetrabil de care nu se putea elibera ; nu atât de el, recunoscu ea năucită, cât de propria ei vulnerabilitate, o vulnerabilitate care recunoştea că, neavând importanţă lipsa de tandreţe, de grijă, de emoţiile pe care le credea cu naivitate necesare pentru a putea răspunde vreunui bărbat cu dorinţă, exista undeva în adâncul ei ca o scânteie ce se aprindea periculos de uşor la intimitatea lui neaşteptată, aproape sălbatică.

Luptându-se cu dorinţa intensă de a-i răspunde care o ameninţa, ea scoase un sunet de protest

sub gura lui Gareth, încordându-se în brațele lui, încercând să creeze un spațiu între trupurile lor, uitând, când îi împingea pieptul cu mâinile, fragilitatea prosopului care o înfășura, uitând totul în afară de nevoia de a opri imediat ceea ce se întâmpla, înainte ca el să-și dea seama cât de înnebunită era să-i răspundă.

În încercarea ei de a se elibera, în loc să-i dea drumul așa cum voia, Gareth o mușcă cu cruzime de buza inferioară. Șocul îi smulse fetei un strigăt de durere care-i făcu pe amândoi să înghețe.

Ea tremura acum. Îl auzi pe Gareth pronunțându-i numele într-un fel stupefiant. Îi mângâie buza cu limba în locul unde o rănise, dar imediat ea se trase.

— Sybilla...

— Pleacă de lângă mine !

Se trase din nou înapoi, de data aceasta ușurată că strânsoarea lui slăbise, dar ușurarea se transformă în jenă când el păși înapoi și prosopul, care stătuse lângă trupul ei doar datorită apăsării lui, alunecă în jos înainte de a-l putea opri, dezgolindu-i sânii în întregime, sfârcurile umflate și tari, pielea ei palidă în mod obișnuit, înroșită de dorință.

Pentru o clipă nici unul dintre ei nu mișcă; apoi, cu un mic strigăt de necaz, Sybilla prinse prosopul, mâinile-i tremurând când și-l înfășură pe trup.

— Sybilla...

— Ieși, îi spuse ea cu o voce gravă.

Nu mai putea îndura alte insulte de la el. Tot ceea ce voia era să rămână singură... Să uite e-

venimentele extraordinare și umilitoare care avuseseră loc.

Se întoarse cu spatele la el, trupu-i fiind cuprins de încordare când aștepta ca el să plece. Auzi cum se deschide ușa, simți aerul rece al serii... îl simți cum se oprește ca și cum voia ca ea să se întoarcă, dar refuză să facă acest lucru, permițând mușchilor încordați să se relaxeze doar când auzi că ușa se închide după el și era sigură că plecase.

Tremura așa de tare încât nu se putea mișca din loc. Trebui să se sprijine de perete, încercând să-și stăpânească reacția involuntară a trupului.

Își simțea toată gura umflată, buza o durea în locul în care o mușcase el, sânii o ardeau și în josul trupului avea o senzație... o nevoie... o dorință... o amintire conștientă a ceea ce simțise când greutatea lui bărbătească o apăsase.

Se înfioră violent, încercând să se elibereze de capcana ce se căscase în fața ei. Nu era drept... era prostesc, aproape bolnăvicios, să fie obligată să se confrunte cu faptul că fusese răvășită fizic de el, că dorise foarte tare...

Înghiți, gâtul durând-o atât de tare încât o făcu să se cutremure. Își simți capul ușor, cludat de gol, ca și cum era brusc incapabilă să formuleze vreun gând logic.

Sybilla nu-și putea veni în fire după tot ceea ce se întâmplase... nu-și putea închipui că el...

Înghiți din nou. Știa că bărbații puteau reacționa așa la mânie, dar lui Gareth părea să nu-i stea în fire, atât de neașteptat... atât de șocant. Nu-și imaginase niciodată... nu avusese în vedere niciodată... În visurile ei de puștoaică tânjise du-

pă sărutări tandre... inocente, idiot de caste... mângâieri bazate pe părerile copilăreşti despre ce ar trebui să fie dorinţa. Niciodată nu-şi închipuise că ar putea fi sărutată în modul în care Gareth tocmai o sărutase, nici chiar în anii ei de maturitate nu-şi imagina că ar putea răspunde acelui amestec de dorinţă şi furie bărbătească. Corpul ei se încordă iarăşi. Scoase un sunet de disperare din adâncul gâtului, ignorând durerea pe care i-o cauza.

Încă nu-i venea să creadă că se întâmplase, că Gareth intrase aici şi într-adevăr...

Se cutremură. Fără îndoială că dacă-l provoca, el ar pretinde că a fost vina ei în întregime, că ea fusese vinovată din cauza lipsei lui de control... Că era vorba de provocarea ei aparentă, refuzul de a-i respinge acuzaţiile, care pusese paie pe foc, aţâţându-i furia.

Obosită, urcă scările. Acum o durea tot corpul şi începea să sufere din cauza şocului fizic şi emoţional.

Niciodată nu i-ar fi trecut prin gând, nici în o mie de ani, că Gareth ar acuza-o că are o aventură cu un bărbat căsătorit, să fie atât de interesat de ceea ce ar face ea, ca să-i condamne comportarea cu amărăciune şi dispreţ. Niciodată nu-şi imaginase că va reacţiona cu o astfel de agresiune sexuală.

Zăpăcită şi confuză, se trânti pe pat, strângându-şi aşternuturile în jurul ei, ghemuindu-se. Buza încă o durea şi se umflase şi totuşi, când îşi amintea sărutul lui, nu era repulsie ceea ce simţea.

In loc de asta... în loc de asta... Inima îi tresări când încercă să nege fiorul senzațiilor care o parcurgeau.

Era o nebunie... imposibil. Nu putea simți așa... nu trebuia să simtă așa... nu îndrăznea să-și permită să se simtă așa... atât de conștientă, atât de responsabilă, atât de periculos excitată de amintirea pasiunii lui Gareth.

N-avea dreptul să se lase încântată... nici un drept și nici un sens, chiar dacă o făcea. Mergea pe o potecă despre care știa deja că ducè doar spre suferință și durere.

Își simțea capul ca și cum ar fi fost umplut cu vată, gânditul i se părea un efort mult prea mare. Tot ceea ce voia acum era să uite totul... să închidă ochii și să adoarmă, rugându-se ca atunci când se va scula din nou să descopere că întregul incident fusese un vis și nu se întâmplase nimic în realitate.

Tremura, în ciuda căldurii din pat. Gâtul o jena îngrozitor ; capul o durea insuportabil. Își aminti iar de avertismentul lui Meg în legătură cu virusul gripei, dar își spuse cu încăpățânare că nu va capitula în fața acestuia ; era doar o răceală — doar reacție !

CAPITOLUL IV

Sybilla trebui să repete promisiunea făcută sieşi, de zece sau chiar mai multe ori, în timpul zilei următoare. În ciuda faptului că era ziua ei liberă şi o aşteptase cu nerăbdare pentru a-şi petrece o parte din timp în grădină, descoperi că suferă de oboseală, de o senzaţie de leşin, care o împiedică să facă ceva mai energic şi profitabil decât să hoinărească prin grădină de câteva ori, spunându-şi că ar trebui să înceapă să taie şi să cureţe, ca apoi să descopere că-i lipsea hotărârea de a face altceva.

Necazul era că mintea-i era prea plină de altele... prea ocupată cu alte probleme.

Gareth... cine s-ar fi gândit vreodată... cine şi-ar fi imaginat ? Se cutremură convulsiv, pielea arzându-i. Ce s-ar fi întâmplat dacă în loc de a se fi purtat rece cu el şi a-l respinge, ea ar... ?

Înspăimântată de direcţia gândurilor proprii, se uită cu atenţie la forsiţia din faţa ei. Acum terminase de înflorit şi era gata de tăiat.

Dacă avea minte în cap, s-ar întoarce înapoi în casă şi ar lua hainele pentru grădinărit şi cuţitul de tăiat şi s-ar apuca de treabă. Aerul curat ar ajuta-o să-şi limpezească puţin capul şi, dacă gâtul

o jenă și ea simțea cum tremură ușor, atunci trebuia să se concentreze pentru a scăpa de aceste simptome prin voință, în loc să devină atât de absorbită, de obsedată de Gareth Seymour și comportarea lui inexplicabilă.

Fără nici un chef, se întoarse în casă. O scurtă plimbare sau altă formă de exercițiu fizic era probabil tot ce avea nevoie ea.

Un complex nou se deschisese în afara orașului, în ceea ce inițial fusese un conac victorian dărăpănat. Acesta fusese transformat într-un mic hotel select și i se adăugase o nouă aripă care conținea săli de conferințe și un bazin de înot, camere de jocuri, sală de gimnastică, terenuri de tenis și alte facilități.

Belinda fusese cea care sugerase că ar trebui să devină membre, în special pentru motiv de afaceri ; ea și soțul ei erau amândoi jucători de golf entuziaști și foloseau terenul atașat complexului, în vreme ce Sybilla prefera să facă uz de terenul de tenis și bazinul de înot.

Se putea duce cu mașina până acolo, putea înota, apoi să ia un prânz ușor și cu puțin noroc să descopere că exercițiul îi redase energia, dar în loc să dea curs acestui plan, se trezi că mintea îi zboară periculos și rebel în direcția lui Gareth.

Femeia care fusese cu el era extrem de strălucitoare și totuși, Sybilla știa instinctiv că, în ciuda dorinței bunicului lui de a se însura și a avea copii, Gareth n-ar fi luat-o.

De ce nu se însurase Gareth ? murmură ea. Știa cât de mult muncise pentru a se stabili în America și cât succes avusese. Poate că asta însemna că nu avusese ocazia să-și formeze o re-

laţie profundă, sau poate că nu dorise acest gen de implicare, sau nu găsise persoana potrivită. Însoţitoarea lui, blonda... chiar era ea potrivită ?

Durerea care o străbătu era atât de ascuţită, încât făcu ca braţul să-i tremure. Cafeaua sări din ceaşcă pe masă. Puse jos ceaşca, şocată de propria-i reacţie, bucurându-se intens că n-avea nici un martor.

De ce, după toţi aceşti ani, reacţionase aşa ? Gareth nu însemna nimic pentru ea. Trecuse peste infatuarea infantilă din urmă cu ani.

Trecuse ? Dacă era adevărat, atunci de ce fusese atât de conştientă de el în seara trecută... de ce se gândea acum la el, de ce era ea... ?

Se ridică în picioare, străbătând bucătăria cu neastâmpăr. Acest lucru era prostesc... şi, mai rău, periculos. Slavă Domnului că Gareth va pleca în curând şi ea se va întoarce la normal, uitându-l, sau cel puţin să-l împingă într-un sertar întunecos din fundul minţii, păstrându-l închis acolo.

Acum, după tot acest timp care se scursese, ultimul lucru pe care voia să-l facă era să se transforme într-o victimă a propriilor ei emoţii, întemniţată de trecut, nefiind în stare să-şi depăşească durerea, incapabilă să înveţe din asta şi să se îndrepte liberă spre maturitate.

Ea avusese o pasiune imensă pentru Gareth şi el ştiuse despre asta... ştiuse şi fusese supărat din această cauză. Nu era singura puştoaică din lume care trecuse printr-o astfel de experienţă.

Ei bine, asta o făcuse prudentă, extrem de prudentă de fapt, în felul în care reacţiona faţă de alţi bărbaţi, dar îi dăduse conştiinţa socială a

riscului promiscuității, și asta nu fusese un lucru bun ?

Nu, dacă asta însemna că era înspăimântată de moarte să iubească un bărbat care ar respinge-o așa cum o respinsese Gareth.

Remediul la asta se afla în propriul ei suflet și era ceva pentru care nu-l putea învinui pe Gareth. Știa deja acest lucru.

Da, știa asta, fu ea de acord cu sine, dar cumva, văzându-l... având-l aici în casa ei, se dezgropaseră atâtea amintiri dureroase pe care credea că le depășise cu mult timp în urmă, încât se simțea confuză, aproape înfricoșată, incapabilă să aibă încredere în mintea ei care s-o ghideze logic și în siguranță în amalgamul propriilor emoții.

Când Gareth o sărutase, pentru o fracțiune de secundă sălbatică și imposibilă, vrusese să-i răspundă, să-și unească furia cu a lui, cu violența și pasiunea lui. Își atinse buza rănită cu limba, cutremurându-se când își dădu seama că propria ei furie, propriul resentiment și propria amărăciune din noaptea trecută, îi provocaseră o stare că ar fi putut s-o facă, de bunăvoie și cu desfrânare, să-i aplice același soi de pedeapsă fizică ca aceea la care o supusese el.

Telefonul sună și bucuroasă că ceva o distrăgea, se duse să răspundă.

Era mama ei, telefonând să întrebe când va putea ea să-i viziteze. Trebuia să recunoască faptul că n-o putea lăsa încă singură pe Belinda, dar promise că o va face cât de curând.

Abia o jumătate de oră mai târziu închise telefonul, după o lungă convorbire, și realiză cu un

sentiment de jenă că nu-i spusese maică-sii că Gareth era acasă.

Nervoasă, spunându-şi că pierduse destul timp analizându-şi emoţiile, tocmai era pe care să se străduiască să iasă în grădină şi să aranjeze forsţia când telefonul sună iarăşi.

Apucă receptorul, un uşor fior străbătând-o când vocea unui bărbat îi rosti numele, dar aproape instantaneu îşi dădu seama că cel care o suna nu era Gareth, aşa cum crezuse mai întâi, ci Ray Lewis.

Se supără pe sine pentru emoţia care o cuprinsese, dar şi fiindcă fusese atât de proastă încât să nu-i recunoască imediat vocea lui Ray Lewis. Oricum, nu semăna cu a lui Gareth, fiind mai ascuţită, neplăcută şi cumva, mai puţin bărbătească. Ea răspunsese cu o voce tăioasă.

Când înţelese că voia s-o convingă să ia cina cu el, sub pretextul de a discuta în continuare despre personalul pe care voia să-l angajeze, nu-şi mai putut stăpâni furia.

Nu putea uita ce-i spusese Gareth seara trecută, presupunerea pe care o făcuse privitor la o relaţie dintre ea şi Ray, şi acum se întreba dacă şi alţii se pripiseră să tragă aceeaşi concluzie greşită, dacă şi alţii gândeau că relaţia lor nu era strict legată de afaceri. Dacă era aşa... dacă era aşa, n-avea importanţă cât de profitabilă era afacerea pe care le-o propunea el, acel soi de bârfe nu putea decât să strice reputaţia şi profesionalismul firmei, cu care Sybilla se mândrea.

Din această cauză fu mai scurtă cu Ray Lewis decât fusese înainte, accentuând că el era clientul Belindei şi că acum Belinda se întorsese îna-

poi la birou și cel mai bun lucru ar fi să ia legătura cu ea.

Când el își repetă invitația la cină, ea răsuflă adânc și-i spuse cu răceală că nu era clientul ei, așa că nu vedea nici un motiv pentru a-i accepta invitația.

Ray râse și spuse :

— Dar cine vorbește despre afaceri ?

Furia ei crescu. Descoperi că strângea receptorul atât de tare încât o dureau degetele. N-avu altă alegere decât să-i spună că nu era nici interesată, nici flatată de ceea ce părea el să sugereze. Era, îi reaminti ea, un bărbat căsătorit și chiar dacă n-ar fi... Răsuflă adânc, avertizându-se că sărea peste cal și un simplu „Nu" ar fi fost probabil destul. Și ca să fie și mai rău, nu putea spune cu sinceritate că reacția ei n-avea nimic de a face cu acuzațiile și presupunerile lui Gareth.

Își dădu seama, după supărarea și răspunsul sarcastic al lui Ray Lewis la refuzul ei, că își făcuse probabil un dușman din el.

— Să știi că nu ești singura stea de pe cer, își spuse el răutăcios. Apoi adăugă... În locul tău nu m-aș supraevalua. Ești la fel ca restul sexului tău, umblând după căsătorie și un bărbat bogat. Nu mă păcălești. Aștept vești din partea ta. Dacă crezi într-adevăr că ceea ce ai între picioarele tale merită...

Sybilla închise telefonul, stomacul strângându-i-se din cauza șocului și dezgustului.

Întotdeauna știuse, undeva în subconștient, că Ray Lewis era genul de bărbat care le ura pe femei și poate, în secret, se temea de ele, dar era prima dată când fusese subiectul unui astfel de

soi de agresiune bărbătească. O făcuse să se simtă murdărită... înfricoşată şi neputincioasă, într-un fel în care Gareth, cu toată exprimarea furiei lui faţă de ea, n-o făcuse. Furia lui Gareth fusese curată, neîntinată de resentimente faţă de sexul ei.

Cel puţin acum era sigură de un lucru : Ray Lewis va înceta s-o mai piseze să iasă cu el şi dacă oamenii bârfeau... o judecau greşit, îşi vor da seama curând că greşeau.

Ce va spune Belinda când va descoperi că erau pe cale de a pierde afacerea cu el era altă treabă. Oftând, Sybilla încuviinţă c-ar fi trebuit să fie mai plină de tact cu el, probabil ar fi putut să fie dacă n-ar fi fost influenţată de acuzaţiile lui Gareth.

Dar de ce naiba avea importanţă pentru ea ce credea Gareth Seymour despre asta ? Dacă ea ar avea puţin bun-simţ...

Însă lucrurile stăteau aşa cum stăteau. Pe moment, dovedea o lipsă primejdioasă a acestui articol.

Capul o durea din nou. N-avea de gând, deloc n-avea de gând să se lase pradă acestui virus, îşi spuse ea supărată. Fusese mult prea indulgentă cu ea însăşi o singură zi, şi uite ce suferea din cauza asta ! Nu. În nici un caz nu-şi va permite să se îmbolnăvească, fie el virus sau nu.

Îşi repeta această convingere în dimineaţa următoare când se îmbrăca să plece la serviciu, spunându-şi cu tărie că era vorba doar de gâtul care o jena şi capul care o durea şi, o dată ajunsă la masa ei de lucru, va fi atât de ocupată încât va uita de disconfortul pe care i le provocau.

Rezistând cu încăpăţânare tendinţei de a se ghemui la loc în pat şi a rămâne acolo, coborî la parter şi-şi luă micul dejun.

Soarele era sus, cerul era limpede şi albastru, promiţând o minunată zi de primăvară, dar când păşi afară, simţi un vânt înfiorător de rece — sau aşa i se părea ei când îşi strânse jacheta în jurul ei şi alergă spre maşină.

Belinda era deja la serviciu, cercetând corespondenţa. O întâmpină cu un zâmbet cald care se transformă în încruntare plină de îngrijorare când auzi răguşeala din vocea ei.

— Te simţi bine ? întebă ea neliniştită.

— Bine, o asigură Sybilla. Dar vreau să-ţi spun două cuvinte. Ai un minut liber ?

— Trebuie să mă duc la o întâlnire la ora...

— Va dura doar câteva minute, o linişti Sybilla. Se frământase toată noaptea, gândindu-se la eventualele repercusiuni ale respingerii lui Ray Lewis de către ea şi voia s-o avertizeze pe Belinda că ar putea pierde întreaga afacere.

— Să mergem în biroul meu, sugeră Belinda.

Sybilla o urmă, lăsând uşa întredeschisă în graba de a-i spune ce se întâmplase.

— Ce este ? Ce s-a întâmplat ? o întrebă Belinda.

— Ştii problemele pe care le-am avut cu Ray Lewis ?

Când Belinda dădu din cap, ea continuă :

— M-am văzut cu el când tu erai plecată. Ştii că voia să discute preluarea unui personal temporar ?

— Da, a discutat asta cu mine. A spus câți oameni vrea și ce meserii trebuie să cunoască aceștia ?

— A spus, dar nu cred că o să încheiem afacerea și mi-e teamă că este vina mea. Știi... este vorba că unii oameni par să creadă că m-am încurcat cu Ray și...

— Ce ? Nu-mi vine să cred ! protestă Belinda uimită. Oricine te cunoaște... Știu că el este o catastrofă...

— Mai mult decât o catastrofă, o întrerupse Sybilla. Când am luat masa cu el, ziua trecută, a încercat de-a dreptul să mă șantajeze pentru a mă culca cu el. Bineînțeles că am refuzat. Chiar dacă nu era însurat... ei bine, să spunem doar că nu este genul meu.

— Crezi că este al cuiva ? o întrerupse Belinda sec. Biata lui nevastă — cum naiba se descurcă cu el ? Trebuie să fie cel mai mârșav bărbat din câți am întâlnit. De fiecare dată când trebuie să negociez cu el, mulțumesc stelei mele norocoase că mă consideră prea în vârstă și trecută pentru a merita atenția lui. Dar nu mi-ai menționat asta, când...

— Nu. Pentru că abia după aceea am descoperit că oamenii se pare că trag concluzii greșite asupra unei presupuse aventuri a mea cu el. Și ca să înrăutățească lucrurile și mai tare, mi-a telefonat ieri acasă. Când l-am repezit și am accentuat că este clientul tău, a dat deoparte, orice prefăcătorie că ar vrea să discute cu mine afaceri și, ca să scurtez povestea, a trebuit să-i spun că-și pierde timpul. N-am avut prea mult tact și el... să spunem doar că felul în care a reacționat

m-a determinat să-l dau dracului. Îmi pare rău, Belinda, dar mi-e tare teamă că vom pierde contractul.

După o pauză, Belinda spuse cu fermitate :

— La naiba cu contractul. Mă simt foarte vinovată. Habar n-aveam că lucrurile mergeau așa de prost și el te hărțuiește în acest mod. Știam că-ți face curte, bineînțeles, dar păreai să ții lucrurile sub control, cât timp am negociat cu el... Dar ca să te amenințe...

— Și eu credeam că le am sub control, recunoscu Sybilla, dar, să spunem că el mi-a arătat clar că nu le am și când este vorba de alți oameni care bârfesc despre o legătură între mine și el, care nu există și nu va exista niciodată...

Tot dezgustul și oroarea îi apărură în vocea care tremura ușor, iar Belinda se întinse și-i acoperi mâna cu a ei.

— Știu ce trebuie să simți, spuse ea încet, și-ți repet că nimeni din cei care te cunosc cu adevărat n-ar crede nici pentru o clipă.

Se opri când Sybilla râse amar.

— Nu-i vorba despre tine, o asigură Sybilla, este... Se opri când auzi telefonul sunând în biroul alăturat.

— Mă duc să răspund. Meg încă n-a venit.

Când se întoarse spre ușă fu cât pe ce să se lovească de un bărbat care era pe cale să intre, fața ei devenind albă ca varul în timp ce-l privea șocată.

— Gareth !

Abia-și dădu seama că-i rostise numele. El se uita la ea atât de încurcat. Dispăruse supărarea... furia de la ultima lor întâlnire și, în locul aces-

tora, privirea din ochii lui arăta remuşcare... aproape chin.

Dar acest lucru era imposibil. Trebuie că avea vedenii. Clipi încet şi răsuflă adânc.

În spatele ei, o auzi pe Belinda exclamând cu curtoazie :

— Domnule Seymour, îmi pare rău că nu este nimeni în biroul alăturat !

— Nu-i nimic, răspundea Gareth uitându-se acum peste ea, spre Belinda. Oricum, am venit un pic cam devreme.

— Văd că o cunoaşteţi pe partenera mea.

Belinda se uită la ea cu curiozitate, întrebându-te ce nu era în regulă cu Sybilla care ieşea pe uşă, păstrând în mod intenţionat cât mai mare distanţă între ea şi Gareth.

— Da, s'gur. Sybilla şi cu mine suntem vechi... prieteni.

Prieteni ! Niciodată nu fuseseră prieteni, reflectă Sybilla cu amărăciune, retrăgându-se spre biroul ei. Oh, pe vremuri se înşelase singură crezând că acele lungi ore pe care le petrecuseră vorbind însemnaseră pentru Gareth ceea ce însemnaseră şi pentru ea, dar bineînţeles că nu fusese aşa. Ea era o fetiţă... aproape un copil, în timp ce el era un tânăr adult. Chiar şi acum îi veni să geamă amintindu-şi supărarea din vocea lui când îi spusese bunicului cât de puţină nevoie avea de adoraţia ei... ce imposibil îi era să se descurce în această situaţie.

E' bine, ea uşurase lucrurile, scutindu-l de prezenţa ei, evitându-l cu hotărâre... aruncându-se într-o orgie de partide de tenis, înot, petre-

ceri puşteşti, încât chiar şi părinţii ei începuseră să protesteze că se distrugea.

Tot ceea ce încercase era să distrugă iubirea ei pentru Gareth, în loc să fie îndrăgostită până peste urechi.

Şi reuşise. Reuşise ? Bineînţeles că da. Bineînţeles că reuşise.

De ce venise el s-o vadă pe Belinda ? Era posibil să aibă nevoie de serviciile lor ? se întrebă ea iritată, nefiind în stare să se apuce de lucru, dar totuşi prea mândră, prea încăpăţânată ca să pară câtuşi de puţin interesată de el pentru a găsi o scuză să li se alăture.

O criză de strănutat o luă prin surprindere, făcând-o pe Meg care tocmai intra în biroul ei cu o ceaşcă de cafea, să exclame :

— Ţi-am spus... este acel virus !

— Nicidecum, o contrazise Sybilla, abţinându-se să strănute din nou şi înjurându-şi propria slăbiciune, în gând.

Chiar în acel moment, uşa de la biroul Belindei se deschise şi amândoi, ea şi Gareth, ieşiră. El păru că vrea să se oprească, ezitând când ajunse în dreptul uşii deschise de la biroul ei, dar ea-i întoarse spatele în mod intenţionat şi începu s-o întrebe pe Meg despre o fişă de care avea nevoie pentru unul dintre interviurile din acea zi.

Doar când uşa din afara birourilor se închise după el, realiză cât era de încordată nervos, încât şi muşchii i se strânseseră de parcă ar fi trebuit să facă faţă unui atac... sau unui pericol.

— Mai există şi un pic de noroc, pronunţă Belinda când se întoarse, mergând către biroul ei. Mă aşteptam ca prin moartea bătrânului Sey-

mour, firma să fie închisă. Fiecare făcea speculații pe această temă, dar se pare că nepotul lui nu numai că vrea s-o păstreze, dar intenționează să se întoarcă și s-o conducă el însuși. Vrea să-i facem rost de doisprezece oameni cheie. Experți în computere, ceea ce nu-i greu de găsit, și un nou director care va...

Sybilla nu putea scoate o vorbă. Gareth se întorcea și intenționa să preia afacerea familiei, să ia locul bunicului său...

Nu-i venea să creadă. Refuza să creadă, dar cum putea s-o facă atunci când Belinda vorbea atât de surescitată despre lărgirea afacerii lor, o ofertă cu mult mai avantajoasă, chiar dacă Ray Lewis se ducea în altă parte ?

— Nu, bineînțeles că nu există nici cea mai mică comparație între cei doi, spunea ea. Ray Lewis este respingător, în timp ce Gareth Seymour... Își roti ochii în cap... Dacă eram cu zece ani mai tânără... și dacă el nu avea nici o legătură.

Poate că nu legal. Sybilla se întrebă nu numai dacă el intenționează să preia locul bunicului său și să se întoarcă la tradiția familiei, ci să se însoarce și să-și formeze o familie... nepotul pe care și-l dorise întotdeauna bătrânul Tom.

— Ce este, Syb ? Ce s-a întâmplat ? Arăți îngrozitor, spuse Belinda, după ce încetase în sfârșit să-i ridice osanale lui Gareth și realizând cât de albă și stresată arăta partenera ei.

— A fost pusă la pământ de gripa care bântuie, pronunță Meg speriată.

— Nu, nu-i adevărat, aproape țipă Sybilla și apoi, văzându-le fețele, se scuză și spuse, ușor

nesinceră : Sunt un pic nervoasă după întâlnirea de ieri cu Ray Lewis... cât despre bolnavă... mi-e teamă că nu-mi pot permite. Este sărbătorirea nunții de argint a Ritei și a lui Paul Gittings în acest weekend, și nu pot lipsi de la...

— Cerule, sigur că nu. Paul este nașul tău, nu-i așa ?

— Da, confirmă Sybilla. Și ne-a recomandat tuturor când am intrat în afaceri.

— Așa a fost. Sper că vor veni și părinții tăi.

— Sigur că da, vor fi prezenți. Și Anthony și Claire. Ei intenționau să-și aducă și copiii, stând peste noapte la mine, și ar fi fost un pic cam aglomerat, dar Simon are o întrecere de înot duminică, așa că toți se vor întoarce în aceeași zi.

În timp ce răspundea la întrebările Belindei, creierul îi funcționa cu febrilitate. Gareth se muta înapoi... permanent. Cum o să se obișnuiască cu... cu posibilitatea de a-l vedea... de a ști că poate da oricând peste el ? Și când el se va însura...

Inima i se strânse dureros. O cuprinse disperarea. Ce naiba se întâmpla cu ea ? Trecuse peste episodul Gareth cu ani în urmă. El era un străin acum pentru ea. Nu exista nici un motiv ca să intre într-o astfel de stare. Și de ce se temea ? Că el va ghici... va crede că era încă adolescenta proastă care-l împovărase cu nedorita ei adorație, cu dragostea ei tinerească ? Ei bine, dacă era așa, remediul se afla în propriile ei mâini Tot ceea ce avea de făcut era să-i arate clar că se schimbase și cât de indiferent îi era el.

Ce păcat că nu era măritată și cu câțiva copii, reflectă ea posomorâtă. Asta l-ar fi convins. Așa

cum era, n-avea nici măcar un prieten. Era adevărat că existau doi sau trei bărbați în oraș care-i cereau să se întâlnească cu ei, dar ea le explicase întotdeauna că o întâlnire ocazională era departe de a însemna că ar dori să stabilească vreo relație cu ei. Doi dintre ei se oferiseră s-o însoțească la nunta de argint dar, deoarece familia ei va fi acolo, ea refuzase cu politețe, dar ferm. Acum se întreba dacă făcuse cel mai bun lucru.

Bineînțeles, din asta nu trebuia să decurgă că Gareth va fi invitat la aniversare numai pentru faptul că se va stabili aici, dar familia Gittings îl cunoscuse foarte bine pe bunicul lui și dacă el va apărea cu pretențioasa lui prietenă blondă atârnată de braț, iar ea va fi acolo singură...

Era absurd de sensibilă, își zise ea cu fermitate. Își crea singură probleme din nimic.

Avea o zi ocupată în fața ei și singurul lucru care trebuia să-i ocupe gândurile era să-și concentreze atenția asupra treburilor pe care le avea de rezolvat.

Realitatea, totuși, se dovedi a fi diferită. Realitatea era că, indiferent cât de tare încerca să se concentreze asupra muncii ei, Gareth Seymour continua să-i pătrundă în gânduri, străpungând barierele pe care ea încerca să le înalțe împotriva lui, așa că la ora șase se simți mai secătuită fizic și moral decât își amintea să fi fost vreodată, chiar în acele zile când ea și cu Belinda începuseră afacerea.

— Ar trebui să fii în pat, o luă la zor Belinda când îi văzu fața, băgându-și capul pe ușa biroului ei ca s-o anunțe că pleca.

— Prostii — n-am nimic. Se opri când văzu că Belinda ridică din sprâncene și recunoscu, apărându-se : Poate sunt un pic răcită, dar asta-i tot.

— Asta spui tu, murmură Belinda în surdină, și dacă încă te frământă Ray Lewis, nu-ți mai face griji. M-am gândit că afacerea este închisă și cred cu sinceritate că-i mai bine c-am scăpat de el ; dacă el este atât de lipsit de scrupule încât să încerce să te șantajeze pentru a te culca cu el, gândesc că mai devreme sau mai târziu am fi avut și altfel de probleme cu el. Este în mod clar un dobitoc și ca orice dobitoc, nu poate rezista să nu-și exercite puterea asupra celor pe care-i consideră mai slabi ca el.

— Mmm... pe Sybilla o trecu un fior... bănuiesc că ai dreptate, dar.. cred sincer că el urăște femeile. Am putut auzi asta în vocea lui când m-a sunat. Era aproape înspăimântător. Eu..

— Îmi pot imagina cum a fost. Uite, dacă-ți telefonează din nou acasă, pune receptorul jos și dacă ia legătura cu mine — eu m-am hotărât deja să-i sugerez să se adreseze în altă parte.

— Mă simt atât de vinovată, se plânse Sybilla.

— Nu e cazul. N-ai de ce să te învinuiești. De fapt, trebuia să-mi dau seama din timp ce problemă va fi el și să rezolv într-un fel. Nu mai stai mult aici, nu-i așa ?

Sybilla scutură din cap.

— Nu. Eram pe picior de plecare.

Avea un interviu de dimineață cu un potențial nou membru al echipei lor de muncă temporară, un operator la computer care se pare că se

mutase recent în zonă şi care lucra în prezent la şaizeci de mile depărtare de oraş, dar care voia să încerce să găsească de lucru undeva mai aproape. După cum arăta, era pregătit să considere munca la ele ca una temporară. Sybilla era încântată că le abordase pe ele. Erau într-o căutare disperată de oameni cu pregătirea şi calificarea lui profesională ; problema nu era să-i găsească lui de lucru, ci să satisfacă cererile clienţilor care ar vrea să se folosească de serviciile lui.

Era aproape ora şapte când, în cele din urmă, încuie uşa de la birou după ea şi se îndreptă spre maşina ei.

Gâtul o durea şi parcă întreg trupul o jena, dar era hotărâtă să nu se dea bătută. Tot ceea ce avea nevoie era o noapte de somn reconfortant şi se va simţi bine, îşi zise ea cu tărie în timp ce-şi conducea maşina spre casă.

CAPITOLUL V

Casa Sybillei se afla la capătul şirului de vilişoare şi acolo avea un garaj şi o scurtă alee. Când intră în alee remarcă o maşină necunoscută parcată în faţa casei lor. Probabil că proprietarul trebuie să fie în vizită la unul dintre vecini, decise ea neinteresată.

Se încruntă un pic când remarcă culoarea scumpă, uşor familiară.

Întrebându-se cui îi aparţinea, şi apoi gonindu-şi gândul, făcu o pauză pentru a-şi scoate cheile de la casă din poşeta de umăr.

Când închise portiera de la maşina ei, fu vag conştientă de zgomotul deschiderii celeilalte portiere, dar nu-şi dădu seama cine o închisese până când n-ajunse la uşa de la intrare şi-l auzi pe Gareth spunând din spate :

— În sfârşit ! Începusem să cred că o să lucrezi toată seara.

Răspunsul ei fu automat, instinctiv. Se întoarse imediat, prea surprinsă pentru a-şi ascunde uimirea, iar apoi îşi dori să n-o fi făcut când realiză ce aproape era de el. Încercă să se dea un pas înapoi, dar descoperi că nu putea.

— Habar n-am ce vrei, începu ea încordată, amintindu-şi de vizita lui precedentă, dar...

— Ceea ce vreau este să mă scuz faţă de tine.

Cuvintele blânde o făcură să devină neîncrezătoare.

— Să te scuzi... Fără să ştie de ce, se trezi că-şi caută automat cu vârful limbii mica rană care-i marca buza inferioară.

— Da ! Şi pentru asta, îi spuse el cu o voce necaracteristică, făcând-o să-şi simtă pielea ca de găină. Dar mai întâi... El se opri şi-şi ridică mâna de parcă era pe cale s-o atingă.

Imediat ea tresări şi apoi se înroşi când îşi dădu seama cât de trădătoare şi copilărească fusese reacţia ei... reacţia unei femei neobişnuite cu atingerea ei de către un bărbat, indiferent dacă era lipsită de senzualitate.

Ea se încordă, aşteptând un comentariu răutăcios, cu faţa întoarsă de la el, degetele-i tremurând când încerca să bage cheia în broasca uşii de la intrare şi să scape de el.

— Presupun că merit asta. Vocea lui era din nou aspră. Sybilla, îmi pare rău. Eu niciodată n-aş.. Se întrerupse şi apoi spuse la repezeală... Uite, putem intra să discutăm ?

Să intre în casă. Deschise gura să refuze, să-i spună că era ultima persoană pe care o voia în casa ei, dar înainte ca ea să poată vorbi, el continuă

— Este doar ca să nu atragem atenţia vecinilor tăi.

Spre consternarea ei, Sybilla îşi dădu seama că el are dreptate.

— Da. Da, ar fi mai bine să intri, aprobă ea cu oarecare şovăială.

Atât de evidentă era, de fapt, acea şovăială, încât el strâmbă din gură.

— Nu este ceea ce s-ar numi o primire călduroasă. Dar nu merit... căldură... în împrejurările date, nu crezi ?

De ce ezitase el la cuvântul „căldură" ? se întrebă ea sensibilizată. Îşi amintea el, ca şi ea, că pe vremuri i-ar fi întâmpinat prezenţa cu un pic mai mult decât o simplă căldură ?

Simţea cum faţa începe să-i ardă din nou şi, din cauza acelor amintiri, din cauză că devenise atât de conştientă de trecut, se îndepărtă de el atât fizic cât şi emoţional, spunând cu o voce tăioasă :

— Sunt cam obosită, Gareth. Nu ştiu ce faci aici.

— Ţi-am spus deja : am venit să-mi cer iertare.

— Pentru ce ? Pentru că mă acuzi că am o aventură ? Nu-i nevoie. Nu-i ceva de mare importanţă. La urma urmei... părerea ta despre mine....

— Oh, ştiu deja că nu dai doi bani pe părerile şi sentimentele mele, o întrerupse el, făcând-o să se oprească din scosul jachetei şi să se uite la el.

Ceea ce dorea să-i spună era că părerea lui despre ea se afla la un nivel atât de jos pe vremea când era o puştoaică, încât nu putea coborî mai mult, dar acum era atât de tulburată încât îi era imposibil să-şi ascundă reacţia faţă de el.

Începu să tremure ușor, degetele ei încleștându-se de marginile jachetei.

— Îmi pare rău. Te enervez.

Ea începu să scuture din cap pentru a nega, dar trebui să se oprească atunci când o apucă o criză de strănutat.

— Tu nu te simți bine.

El părea aproape sever, reamintindu-i pe moment de vremea când el o trata cu un amestec vag de grijă de frate mai mare și afecțiune, și umor.

Dar aceste zile erau duse, se străduí ea să-și amintească, iar acele amalgamuri de afecțiune și umor nu existaseră niciodată decât în imaginația ei. Dacă ar fi fost...

Răsuflă adânc.

— Sunt puțin răcită, asta-i tot.

— N-ar trebui să stai aici, în curent.

Înainte de a-l putea opri el o îndreptă spre ușa deschisă a bucătăriei. N-avea altă alternativă decât să-l urmeze și deodată ce o băgă înăuntru, el păși spre chiuvetă, umplându-i ceainicul și spunându-i :

— Stai jos, fac o băutură fiebinte pentru amândoi.

Să stea jos. În propria ei casă ! Cum îndrăznea să-i comende astfel ? Cum îndrăznea să presupună că ea ar vrea să fie în aceeași încăpere cu el, stând calmă, jos și bând ceai cu el ? Și totuși, comportamentul lui îi amintea de relația lipsită de complicații pe care cândva o împărtășiseră... despre care ea crezuse odată că era reciprocă, își aminti ea supărată.

El, realiză ea, scotea două cești din raftul de deasupra capului lui, și în timp ce ea spumega în tăcere, ceainicul începuse să fiarbă. Dacă nu voia să bea blestematul lui de ceai, trebuia să găsească o cale să-l facă să plece.

— Pi'culeţe de ceai, îl auzi murmurând în surdină și apoi, ca cineva care observă cum se apropie dezastrul cu încetinitorul, ea se încordă când îl văzu apucând cutia urâtă în formă de porc stând pe picioarele din spate, de pe raft.

— Încă mai ții asta !

În vocea lui se auzea amuzament sau nemulțumire ?

— Am intenționat s-o dau vicarului la tombolă, când m-am mutat aici, dar am simțit că acesta ar fi fost mai puțin decât încântat de ea, îi spuse fata cu cât de multă indiferență putea, în timp ce în gând se blestema pentru sentimentalismul ei idiot, nu numai fiindcă păstra blestematul acela de obiect, dar și fiindcă-l pusese la vedere unde el putea cu atâta ușurință să-l descopere.

Nu se așteptase ca el să intre neinvitat în casa și bucătăria ei și să înceapă să-i facă cu calm ceaiul.

— Îmi amintesc ziua când l-am câștigat pentru tine, zicea încet Gareth. Era acesta sau un peștișor de aur. Credeam că vei opta pentru peștișor. La urmă ai spus că vrei porcul.

— Știu, dar rămăsese numai un peștișor, și pe acela îl voia cu disperare un băieţel. Puteam vedea după ochii lui.

— Da, o aprobă el sumbru. Întotdeauna erai blândă... sensibilă la sentimentele şi nevoile altora... punându-i pe ei mai întâi.

Din anumite motive, vorbele lui spuse încet o făcură să se simtă vulnerabilă.

— Eram un copil, îi zise ea repede. Oamenii se schimbă.

— Unii, o aprobă el cu aceeaşi voce sumbră şi cu ochii intenşi în timp ce o studia, căutând schimbări la ea.

Ea-şi înălţă capul cu mândrie. Dacă-şi închipuia că era încă acelaşi copil sentimental, greş se adresa...

— Trebuie, dacă vor să supravieţuiască, adăugă ea şi se înroşi repede, rugându-se ca el să nu observe subînţelesul cuvintelor.

Spre uşurarea lui el nu observă, şi spuse scurt :

— Încă bei ceaiul fără zahăr ?

Ea aprobă din cap şi el turnă ceaiul în două ceşti, întinzându-i una.

— Să ştii că am vorbit serios când am spus că-ţi datorez scuze, o anunţă el întunecat. Stăteam în afara biroului partenerei tale în această dimineaţă, când am auzit ce spunea despre Lewis. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu eşti genul care...

— Care ce ? îl provocă ea. Care să atâţe dorinţele unui bărbat ?

Ea se opri muşcându-şi buzele. Ce drăcuşor o împinsese să facă un astfel de comentariu revelator ? Aştepta ca Gareth să se agaţe de acest lucru, să scoată în evidenţă recunoscuta ei vulne-

rabilitate, dar spre confuzia ei, el spuse printre dinți :

— Ei bine, bănuiesc că merit un astfel de comentariu.

Dădu ușor din umeri, un gest atât de familiar încât reacția fetei fu că simți ca și cum sângele i s-ar fi îmbibat cu o supradoză de alcool. Gareth era și fusese întotdeauna un bărbat foarte viril, înalt, puternic construit, cu mușchi formați din dragostea lui față de aerul liber, mai curând decât de o sală de gimnastică. Își aminti că odată... să fi avut paisprezece, sau chiar cincisprezece ani, înconjurase casa și-l găsise cu pieptul gol, adâncit până la genunchi în bazinul circular de creștere a peștelui aflat într-o parte a grădinii, curățând mătasea broaștei care amenința să sufoce nuferii.

Își amintea astăzi, la fel de intens și aievea, ca și cum s-ar fi întâmplat cu câteva ore în urmă și nu cu ani de zile, senzația de dragoste și dorință care o copleșise pe când îl observa, cu torsul lui bronzat și întărit de mușchi, jeanșii coborâți pe șolduri, așa încât privirea ei șocată și fascinată fusese în stare să urmărească linia întunecată de păr care ducea sub cureaua lui.

O cuprinsese o senzație de slăbiciune, o căldură arzătoare combinată cu sufocare... aproape leșin, iar apoi Gareth păși prin apă spre ea, iritând-o glumeț, amenințând-o c-o bagă și pe ea în apă dacă n-are altceva mai bun de făcut decât să se zgâiască la el cum lucrează.

Gluma lui rupsese vraja, și momentul fu uitat, împins în subconștient până la următoarea

dată când ea devenise conştientă de el în acelaşi mod.

Şi acum el era un bărbat, sub obişnuitele lui haine scumpe trupul lui ar fi acum aşa cum fusese atunci : întărit de muşchi, cu piele satinată, cu aceeaşi linie întunecată de păr negru pe care degetele ei tânjiseră s-o atingă.

Se înfioră intens. Prezenţa lui aici, în aceeaşi cameră cu ea, era o ocazie de a-şi aminti atâtea lucruri uitate, înviind emoţii pe care ea le credea distruse.

În timp ce altă femeie s-ar fi bucurat de confirmarea propriei senzualităţi, ea voia s-o respingă ; să nege nu numai că simţise vreodată în acest fel, dar de asemenea şi că mai era capabilă să reacţioneze astfel.

— Vino înapoi.

Cuvintele încete o făcură pe Sybilla să-şi aţintească privirea supra feţei lui. El o observa cu o expresie ciudat de sumbră în ochi, trupul lui rezemându-se de dulapul aflat în spate.

— Întotdeauna ai fost o visătoare... o idealistă. Gura lui se încreţi brusc. Poate c-ar fi trebuit să-mi reamintesc de asta în loc să mă las...' Se opri din nou şi spuse scurt : Încă nu ţi-am cerut scuze cum trebuie pentru noaptea trecută. Tu şi cu mine am parcurs un lung drum, Sybilla. Nu există nici un motiv ca să nu fim...

„Prieteni" era el pe cale să spună. Durerea o străpunse ca vârful unui cuţit. Ultimul lucru pe care-l dorea era camaraderia lui Gareth. Ar distruge-o să fie nevoită să accepte un astfel de rol în viaţa lui, când dorea...

Ce dorea ? Dragostea lui ? Nu, bineînțeles că nu dorea acest lucru. Nu voia nimic de la el... nimic, în fond, cât despre spusele lui că voia să se scuze, că vrea ca ei să fie camarazi, fără îndoială că acum când se muta înapoi aici, voia ca viața lui să decurgă lin, chiar linear.

Odată ce accepta scuzele lui, odată ce-i permitea să reintre în viața ei... Tresări ușor... Nu, nu putea face asta... nu-și putea permite să intre singură în acel soi de pericol emoțional. Era mult mai bine să-și mențină barierele ridicate, să-l țină la distanță.

Cât detesta să recunoască acest lucru, dar era încă mult prea vulnerabilă în ceea ce-l privea pe el.

— Nu vreau scuzele tale, Gareth, îi spuse ea înțepenită. De fapt nu vreau nimic altceva de la tine, decât să stai în afara vieții mele.

Nu-l putea privi, dar auzi zgomotul răsuflării lui reținute și o trecu un fior. Ceea ce-i spusese era atât de diferit de ea, atât de diametral opus firii ei adevărate, dorințelor ei. Se simțea sfâșiată, dar ce alternativă avea ?

Odată suferise durerea și chinul de a-l auzi luând-o în derâdere din cauza dragostei pentru el, auzise cum îi respingea acea iubire ca nedorită și jenantă. N-o să-i permită niciodată s-o umilească din nou.

Îngrozită că ar putea părăsi această hotărâre luată, că s-ar lăsa pradă slăbiciunii și ar apuca ramura de măslin pe care el i-o întindea, repetă repede :

— Nu vreau scuzele tale, Gareth. Nu le vreau și nici n-am nevoie de ele. Vezi... răsuflă adânc și se întoarse cu fața spre el, rugându-se să n-o părăsească curajul... știi, părerea ta despre mine... despre... despre morala mea și felul în care-mi trăiesc viața, nu mă interesează deloc.

„Nu însemni nimic pentru mine" vru ea să adauge, dar buzele refuzară să pronunțe și, alarmant, dintr-un motiv neînțeles, simțea mica cicatrice de pe buză începând să pulseze, deși durerea se dusese.

Își reținu respirația, trupul i se încordă de durere și-l auzi pe Gareth spunând cu răceală :

— Înțeleg.

Se rugă în gând să nu înțeleagă ; să nu vadă prin zidul pe care ea-l înălțase în jurul ei, adevărata vulnerabilitate pe care ea încerca s-o ascundă.

— Cred c-ar fi mai bine să plec, totuși.

— Da, aprobă Sybilla cu o voce lipsită de expresie, neîndrăznind să se uite la el, de teamă că ar ceda și s-ar ruga de el să rămână.

Bunele maniere o obligară să-l conducă până la ușă, dar când ajunseră unul în dreptul celuilalt, ea se dădu înapoi înghețând, dar în loc de a răspunde dorinței ei de a pune mai mult spațiu între ei, el veni mai aproape de ea, cu o expresie întunecată și greu de interpretat.

— Am făcut o grămadă de greșeli în trecut, dar nici una pe care s-o regret mai mult decât...

Nu putea suporta... nu putea îndura ca el să fie atât de aproape de ea. Se simțea nervoasă și ușor excitată în același timp, stomacul i se strângea, simțurile îi erau copleșite de vederea și par-

fumul lui. Ameţită, închise ochii, pipăindu-şi cu vârful limbii buzele uscate.

— Sybilla.

Şovăiala din vocea lui făcea ca pulsul să i se accelereze sălbatic. Ea deschise ochii şi descoperi că el se uita la gura ei.

— Te mai doare ?

Pentru o clipă, pentru o clipă chinuitoare, ea crezu că el se referea la trecut ; că el încălcase toate regulile şi se referea la faptul că ştia ce simţise ea pentru el ; dar apoi, când întinse degetul şi-i pipăi buza inferioară, îşi dădu seama că se referea la gura ei ; că o întreba dacă o mai doare.

— Niciodată n-am crezut...

Vocea lui era aspră şi neobişnuită, dezlănţuind în interiorul ei un lanţ de reacţii. Neputincioase, buzele ei se desfăcură, ochii devenind enormi şi întunecaţi, reflecând şocul provocat de ceea ce făcea el. Degetul îi mângâia cicatricea şi gâtul lui devenise rigid din cauza tensiunii când înghiţi.

— Cu zece ani în urmă ai fi vrut să-ţi sărut rana ca să-ţi treacă.

Îl privea fără a-i veni să creadă, neputând să înţeleagă că el pronunţase aceste cuvinte.

Ghemul de durere din interiorul ei se desfăcu într-un milion de cioburi care-i sfâşiau sistemul nervos, distrugându-i stăpânirea de sine, apărarea, lăsând-o atât de vulnerabilă emoţional, atât de aproape de a izbucni în lacrimi trădătoare... simţea şuvoiul lor fierbinte în gât şi în ochi.

Degetul lui încă stătea pe gura ei. Disperată, ea se retrase cu un pas, lovindu-se de peretele

din spatele ei, cu fața albă de șoc și suferință, vocea ei fiind spartă și nefamiliară când zise răgușită :

— Acum zece ani eram o copilă... o proastă, dar acum nu mai sunt nici una nici alta, Gareth.

„Și nu știu de ce încerci să mă chinuiești așa" striga o voce din lăuntrul ei, dar ea refuza să pronunțe aceste cuvinte — refuza să-i permită să ghicească durerea pe care încerca s-o ascundă.

Acesta era felul în care el o pedepsea pentru că refuzase să-i accepte scuzele, pentru a-i reaminti cât de proastă fusese odată ?

— Te rog, pleacă, îi ceru ea cu o voce nesigură. Sunt sigură că... prietena ta se întreabă ce îți ia atât de mult timp.

— Prietena mea ?

Inima ei tresări când el se agăță de aceste cuvinte. De ce naiba se lăsase pradă acestui impuls copilăresc de a-i spune așa ceva ? Viața lui particulară... relațiile personale — toate acestea n-aveau nici o legătură cu ea. Ar fi fost cu mult mai bine pentru ea să păstreze o tăcere demnă asupra subiectului decât să-i azvârle un astfel de comentariu infantil.

— Oh, te referi la Lois. Lois nu este prietena mea. Este avocatul meu american, îi explică el crispat.

Ea-și simțea cum îi iau obrajii foc de jenă și supărare.

— Nu mă interesează ce rol are în viața ta, Gareth, îi spuse ea nesinceră. Mai curând am presupus că...

— Că ea și cu mine suntem amanți. Exact același lucru pe care l-am crezut eu, că tu și Le-

wis... Periculoase lucruri, nu-i așa, presupunerile ? Mai ales când sunt generate de... Făcu o pauză și o privi gânditor. La tine de ce sunt generate, Sybilla ?

— Din nimic, minți ea, conștientă cât de periculoasă devenea situația ei. Așa cum ți-am spus deja, viața ta particulară nu mă interesează.

— Da, mi-ai arătat suficient de clar asta, murmură el ca pentru sine, spre ușurarea ei, când se întoarse către ușă.

El începu s-o deschidă și apoi se opri, întorcându-se pentru a zice :

— Ai auzit, bineînțeles, că m-am hotărât să mă mut aici, să preiau conducerea afacerii.

Tremurând, ea reuși totuși să dea din umeri cu indiferență când încuviință cu cât de multă nepăsare putea.

— Belinda spunea ceva de acest soi.

— Dar tu nu erai interesată nici un pic, interveni Gareth, cu o voce plină de amărăciune pe care ea n-o înțelegea. Da, cred că am primit acum mesajul, Sybilla. Nu te obosi să mă conduci până la mașină. Sunt sigur că ai o grămadă de lucruri mai interesante de făcut, îi spuse el cu sarcasm. Apropo, un ultim lucru : crema de bărbierit, dacă este evident că n-a fost pentru amantul tău, atunci ?...

Era prea uluită ca să mintă.

— Era... era pentru soțul vecinei mele. Am făcut câteva cumpărături pentru ei. Sunt bătrâni și...

Se opri. De ce-i dădea astfel de explicații ? Și de ce naiba presupusese el că crema trebuia să însemne că ea avea un amant, o relație suficient

de intimă ca ea să necesite cumpărarea unui astfel de articol ? Dar înainte de a-l putea întreba, el se îndepărtă. Ea-şi spuse că pe el nu-l interesa răspunsul ei, oricum. Lui îi plăcea să tragă concluzii eronate despre ea. Pentru că voia să creadă că ea are un amant şi nu exista nici un pericol din cauza dragostei ei nedorite ? Ei bine, el n-avea nevoie să se neliniştească la acest capitol. Chiar deloc.

*
* *

La o oră după plecarea lui, Sybilla încă tremura din cauza şocului provocat de această vizită. Nu-i era de nici un folos acum să-şi spună că singurul lucru sănătos ar fi fost să-i accepte scuzele, să fie calmă şi practică, rece şi distantă, în loc să se lase pradă emoţiilor, care o făcuseră să se comporte atât de prosteşte.

Din fericire, el nu păruse să-şi dea seama că respingerea scuzelor lui provenea mai mult din teamă, d'ntr-o nevoie de a se autoproteja, decât din dorinţa de a-l ignora şi goni. Dar de îndată ce el se va calma... de îndată ce va avea timp să se gândească la discuţia lor, s-ar putea să nu-şi dea seama de adevăr ?

Ce o făcea să creadă că el şi-ar pierde timpul analizând discuţia lor ? se ironiză ea cu amărăciune. Chiar credea în mod sincer că el ar petrece ore întregi, obsedat de fiecare cuvânt pe care Sybilla îl pronunţase, fiecare nuanţă şi emoţie, aşa cum făcea ea ? Nu, bineînţeles că el n-ar face asta. Ar da pur şi simplu din umeri la refuzul ei

de a-i accepta scuzele, spunându-şi că fusese corect din partea lui şi şi-ar şterge-o din minte.

Lui nu-i păsa cu adevărat dacă vor rămâne sau nu în relaţii cordiale, şi ea, cu siguranţă, n-o să-i permită lui sau altei persoane să înceapă să-şi amintească trecutul, să-şi amintească cum se agăţase în trecut de fiecare cuvânt al lui, privindu-l cu dragoste şi adoraţie, şi să înceapă să-i urmărească reacţiile faţă de el cu amuzament şi dispreţ, căutând acele mici semne de trădare de sine ce erau caracteristice celor care se îndrăgosteau cu disperare de cineva care nu le putea răspunde cu aceeaşi intensitate.

Nu, era cu mult mai bine să-l ţină la distanţă, să fie rece şi superioară cu el, decât să riște pericolul pe care-l ştia instinctiv că ar veni, acceptându-i scuzele... oferta lui de „amiciţie".

Cu mult mai târziu, realiză că o femeie de afaceri s-ar fi gândit să nu se lase târâtă de emoţii, ignorând răul ce putea influenţa toată colaborarea lor, respingându-i scuzele. Dar acum era prea târziu. Mai ales după primirea pe care i-o făcuse.

Ştia că acum ar fi trebuit să fie liniştită şi satisfăcută, dar în loc de asta se simţea nefericită şi singură. Strănută şi înjură pe sub mustaţă. Măcar dacă s-ar simţi mai bine din punct de vedere fizic, era sigură că s-ar afla într-o poziţie mai puternică pentru a-şi stăpâni această vulnerabilitate emoţională care apăruse la suprafaţă, înfricoşând-o şi tulburând-o.

Trecuse doar o săptămână de când, dacă ar fi fost întrebată, ar fi răspuns imediat şi si-

gură pe sine că Gareth nu mai însemna nimic pentru ea ?

Fusese nevoie doar de o singură întâlnire şi un sărut furios, intens, ca să-i demonstreze cum se amăgise singură ? Chiar era atât de proastă ?

Se părea că aşa este, recunoscu ea mai târziu, ghemuită în pat, realizând ceea ce încerca să nege faţă de ea însăşi de când ridicase ochii în parcarea magazinului şi-l văzuse. Încă îl mai iubea.

Se răsuci neastâmpărată în pat, spunându-şi că nu putea fi posibil ; că la cincisprezece ani, mergând pe şaisprezece, fusese un copil, capabilă nu de iubire, ci doar de adoraţie ; de idolatrizarea unui erou ; că-l văzuse pe Gareth ca pe un zeu ridicat pe un piedestal, cu mult prea sus ca ea să-l poată atinge.

Acum era o adultă, iar dragostea adultă implica emoţii egale care permiteau celeilalte persoane să fie umană, să aibă defecte ; dragostea însemna să-l accepţi pe celălalt aşa cum era în realitate, fără să-l transformi în ceva supraomenesc, super-perfect, ceea ce făcuse ea cu Gareth. Se îndrăgostise aşa cum fac puştoaicele, de un ideal, un ideal creat de propria ei minte, propria imaginaţie, propriile ei dorinţe şi nevoi. Nu ştiuse cum era adevăratul Gareth.

Dar nu, nu era aşa. Ea-l ştiuse pe adevăratul Gareth, şi-l ştiuse cu mult înainte de a-şi pierde capul. Cunoscuse blândeţea lui faţă de ea când era copil, mila... grija... consideraţia lui. Cunoştea bunătatea interioară a firii lui, o bunătate ce-i cuprindea pe toţi din jurul lui. Glumise pe seama ei de câteva ori, era adevărat, dar glumise cu

blândeţe şi căldură, fără răutate sau cruzime, şi până când ea nu auzise acea conversaţie şi se retrăsese, nepermiţându-i nici un acces, el îi dăruise o mare parte din timpul lui...

Toată copilăria ea tratase Cedars ca pe un al doilea cămin şi pe Gareth ca pe cineva între un frate mai mare şi un verişor preferat. Nu, nu putea pretinde că nu-l cunoaşte.

Şi totuşi el se schimbase, trebuie să se fi schimbat dacă o judeca greşit atât de repede şi de furios. Gareth pe care-l ştia n-ar fi făcut niciodată asta.

Şi aceste sentimente le mai avea încă pentru el, sentimente care, din lipsa altei descrieri potrivite, era nevoită să le numească dragoste... Cum putea să spună dintr-o răsuflare că-l iubea, şi totuşi să simtă o supărare atât de intensă şi resentiment faţă de el pentru haosul pe care-l provocase în viaţa ei ?

Deci, ce spunea ? Că din cauză că era supărată şi rănită din cauza lui, nu-l putea iubi ? Atunci de unde erau aceste sentimente... ?

Erau pur şi simplu fizice... păcătoase... tăciuni rămaşi în urma curiozităţii sexuale a unei puştoaice, care ar fi trebuit să dispară cu mult timp în urmă, dar din motive inexplicabile se reaprinseseră la apariţia lui.

Pentru că-l dorea ; nu putea nega acest lucru. În această seară, stând în bucătăria ei, observându-l, fusese copleşită de sentimente de o astfel de intensitate fizică, încât amintirea lor, chiar şi acum când era singură, o făcea să tremure dintr-un amestec de vină şi supărare.

Deci era doar o dorinţă fizică ceea ce simţea pentru el, şi, dacă pornirile ei sexuale puteau fi atât de uşor stârnite, de ce nici un alt bărbat n-o aţâţase ?

Era adevărat că în mod intenţionat ea-şi protejase sentimentele, deliberat îşi păzise inima, fiindu-i teamă ca alt bărbat să se apropie prea tare de ea pentru ca acesta, ca şi Gareth, să n-o respingă ; şi pentru că ea era aşa cum era, întotdeauna considerase că dorinţa ei fizică trebuie să meargă mână în mână cu dorinţa emoţională, era o femeie care nu le putea separa pe cele două. Şi dacă era adevărat că această dorinţă dureroasă pe care o simţea chiar acum însemna...

Se rostogoli, îşi trase perna pe cap şi gemu tare. De ce se chinuia aşa, ca o masochistă, înlănţuită în durerea pe care şi-o provoca singură ? De ce nu admitea adevărul în loc să se tortureze singură ? Îl iubea pe Gareth. Trebuie că-l iubea... altfel de ce era atât de înfricoşată... atât de hotărâtă să rămână rece şi distantă faţă de el ? El vrusese să se scuze c-o judecase greşit, dar ea refuzase să-l lase. Aproape că-i încurajase şi-i alimentase ostilitatea faţă de ea.

De ce ? Sigur nu numai din acea mândrie încăpăţânată ci pentru că era hotărâtă să nu-i mai dea niciodată ocazia să ia în râs sentimentele ei pentru el.

Dacă ar fi stat acolo, în America... Măcar dacă nu s-ar fi hotărât să se întoarcă acasă.

Îşi împinse perna. Suferea din cauza fricii şi a tensiunii. Dacă ar putea închide ochii şi adormi, ca apoi să se trezească şi să descopere că totul fusese doar un coşmar...

Gâtul o durea din cauza lacrimilor reținute și ea-și zâmbi posomorâtă, amintindu-și de ea mult mai tânără, când plângea noapte după noapte, săptămâni întregi, după ce auzise discuția lui Gareth cu bunicul lui.

Ei bine, de data aceasta nu se va mai lăsa prinsă în capcană. De data asta. De data asta era o femeie și nu un copil. De data asta nu va permite nimănui să ghicească ceea ce simte, cu atât mai puțin celui care era responsabil de aceste sentimente.

Tot ceea ce avea nevoie, decise ea enervată, bătându-și perna și încercând să se așeze într-o poziție mai comodă, era ceva care să-i îndepărteze mintea de la Gareth Seymour.

CAPITOLUL VI

Dimineaţa, Sybilla fu forţată să recunoască adevărul vechii zicale care spunea să fii atentă ce-ţi doreşti, pentru cazul în care vei primi.

Îşi simţea gâtul de parcă ar fi fost dat cu şmirghel şi în flăcări. Capul o durea atât de tare încât durerea o făcea să vrea să urle — numai că asta i-ar înrăutăţi durerea din gât şi mai tare — îşi simţea trupul ca şi cum ar fi fost făcut din bucăţele, înţepând-o cu mii de ace dureroase.

Se va simţi mai bine dacă s-ar concentra asupra muncii ei, se asigură ea când se tratâ cu două aspirine şi o ceaşcă de cafea.

Când ajunse la birou, Belinda o privi şi-i spuse direct că în mod normal ar trebui să fie acasă şi în pat.

— Dar ştiind cât eşti de încăpăţânată, bănuiesc că nu-i de nici un folos să-ţi spun toate astea.

— Într-adevăr, încuviinţă Sybilla. Sunt mult prea ocupată pentru a fi bolnavă, adăugă ea glumind, dar adevărul era că ultimul lucru pe care-l dorea era să fie acasă, liberă, având timp să se gândească la Gareth.

Pentru un timp, aspirina pe care-o luase îi amelioră puţin simptomele, iar mai târziu, când se simţea mai bine, ieşi şi se duse la farmacia cea mai apropiată.

— Ai luat virusul, nu-i aşa ? o întrebă farmacistul trist, când ea îi explică ce voia. Nimic din tot ce am nu te poate vindeca, adăugă el arătând spre rafturile de medicamente. Gripa este gripă şi...

— Vreau doar ceva care să-mi amelioreze simptomele, îl întrerupse ea repede.

Zece minute mai târziu, ieşea din farmacie cărând o pungă conţinând ceva care să-i uşureze durerea din gât, ceva care să-i micşoreze durerile de cap şi ceva pentru congestia din piept, dar aşa cum îi specificase farmacistul, nici unul din medicamente nu-i putea oferi vindecarea, ci doar să-i amelioreze simptomele.

Dacă putea să se ţină bine până după nunta de argint...

Aproape ajunsese la birou când îl văzu pe Gareth îndreptându-se spre ea. Îl văzu în acelaşi timp în care o văzu şi el.

Fiecare dintre ei făcu o pauză şi schimbară priviri rapide şi ostile. Fără a aştepta ca el s-o salute, Sybilla se întoarse pe călcâie şi intră în primul debit care vindea ziare, unde cumpără o revistă pe care n-o dorea cu adevărat, după care ieşi şi descoperi cu un şoc că Gareth stătea pe trotuar ca şi cum o aştepta.

— Devine o coincidenţă regulată ? întrebă el furios, întinzând mâna s-o reţină când ea ar fi trecut pe lângă el. Pentru că dacă este aşa...

— Nu știu ce înțelegi prin asta, îi zise Sybilla prefăcută și apoi strănută atât de violent încât trebui să se oprească din vorbit.

Imediat, încruntarea lui Gareth se adânci.

— Ești complet nebună ? o întrebă el tăios. Este clar că nu te simți bine. Tu...

— Am o răceală, asta-i tot, se răți Sybilla la el, și dacă ești îngrijorat că o să te molipsești, atunci îți sugerez să-mi dai drumul.

Ea realiză deodată că atrăgeau o bună parte din atenția trecătorilor. Era un oraș mic, unde fiecare se cunoștea cu fiecare, și ea era jenant de conștientă că ochii lui Gareth nu fuseseră unicii care, cu ani în urmă, remarcaseră cât îl idolatriza ea. Nu avea chef să pună paie pe foc, atâtând bârfele. Trebuia să se gândească acum la afacerile ei, în fond, și locul acestora în cadrul comunității. Nu ar fi bine pentru credibilitatea ei ca femeie de afaceri dacă oamenii începeau să creadă că ea încă îi dădea târcoale lui Gareth.

Încă ținându-i brațul, Gareth îi spuse :

— Am dat peste familia Gittings, ieri. Nu mi-am dat seama că-și sărbătoresc nunta de argint în acest an. Mi-au spus că părinții tăi vor veni la petrecere. Îmi va face plăcere să-i văd.

Inima Sybillei tresări. Asta însemna că Gareth era invitat la sărbătorirea nunții de argint. Dacă ar găsi o scuză să nu se ducă... dar era nu numai imposibil, ci și ceva ce nu putea face. Paul Gittings era nașul ei. Trebuia să se ducă acolo.

Ea se dădu automat în spate când o femeie cu un cărucior veni spre ei și Gareth se mișcă o dată cu ea, ajungând să stea și mai aproape de Sybilla decât înainte.

— Vei veni singură la petrecere... sau... ? El se opri şi se uită la ea.

— Nu, nu voi veni singură, îi spuse ea cu răceală.

În fond, era adevărat. Va veni împreună cu restul familiei, dar ştia foarte bine că nu la asta se referise Gareth. Va veni cu un bărbat — asta o întreba el — un amant ? Mohorâtă, se întrebă dacă lui i-ar plăcea dacă ar fi tot atât de indiscretă ca şi el şi apoi se hotărî să riște să-i stârnească furia şi să-l facă să simtă gustul propriului lui medicament.

— Şi tu ? întrebă ea cu un zâmbet fals. Mă aştept să-ţi aduci... avocata.

— Lois ? Cam greu. A plecat înapoi la Boston în această dimineaţă. De îndată ce şi-a dat seama că intenţionez să rămân aici, n-a avut sens să mai stea. În realitate, ea este avocatul companiei. Ei au trimis-o cu mine, în speranţa că m-ar convinge să rămân la ei, dar contractul meu, oricum, trebuia reînnoit şi imediat ce mi-am dat seama de starea firmei... Făcu o pauză şi când ea îl privi întrebător, el explică încordat : Bunicul era un om de afaceri priceput la vremea lui, dar recent... să zicem că afacerea nu poate fi vândută ca ceva rentabil, şi a o lichida ar însemna să las prea mulţi oameni pe drumuri. Nu sunt încă sigur că fac un lucru corect, cel puţin nu din punct de vedere al afacerii, dar sentimental... Dădu din umeri, în timp ce Sybilla se uita la el, uimită că fusese atât de deschis şi sincer cu ea.

Acesta era vechiul Gareth. Gareth de care-şi amintea cu nostalgie şi durere. Gareth care nu putea să facă niciodată rău altora.

— Sentimentul nu este o bază bună pe care să fondezi o afacere de succes, îi zise ea, mai crispată decât intenționase, deoarece era singura cale prin care-și putea înfrâna emoțiile.

Instantaneu, el îi lăsă brațul atât de repede, încât lipsa căldurii contactului cu trupul lui o făcu să se înfioare, corpului ei lipsindu-i confortul oferit de el când se îndepărtă de ea.

— Aici vorbește femeia de afaceri, o luă el în derâdere cu răutate. Caraghios cum se schimbă lucrurile... cum se schimbă oamenii.

— Da, nu-i așa ? încuviință ea cu aceeași aciditate și apoi începu să se îndepărteze de el fără a-și lua la revedere.

Dar când ajunse lângă biroul ei, își permise să se oprească și să se întoarcă, să-l observe cum se îndepărta, privirea-i fiind încețoșată de lacrimile cu care se lupta.

De ce nu putea s-o lase în pace ? S-o ignore... să se prefacă doar că ea nu există, așa cum făcuse în acele luni chinuitoare când ea realizase că el n-o voia, când hotărâse pentru prima oară să-l scoată din inima și din viața ei ?

Mai târziu în acea zi, când hotărî că trupul ei îndurerat avea nevoie de somn devreme, Sybilla reflectă că singurul lucru bun care se întâmplase peste zi fusese interviul cu cel care voia să se angajeze temporar la ele. Profesionalismul lui și calificarea erau excelente și singura lor problemă era să-l păstreze angajat temporar. În curând, toți clienții lor îl vor dori ca angajat permanent.

*
* *

— Deci te întâlnești cu familia acolo, la club ?

— Da, se pare că este cel mai de bun-simț lucru ce trebuie făcut, o informă Sybilla pe Belinda. Ei nu vor sta prea mult. Anthony va trebui să plece devreme și mama și tata se vor duce cu el, fiindcă li s-ar părea inutil să mai vină și pe la mine.

— Cu ce ai să te îmbraci ? o întrebă Belinda. Ceva nou ?

Sybilla clătină din cap.

— Nu, n-am avut timp să-mi cumpăr ceva. Știi cât de ocupată am fost în ultima vreme. Cred că o să mă îmbrac cu rochia neagră pe care am cumpărat-o înainte de Crăciun.

Rochia în chestiune fusese scumpă ; mai scumpă decât intenționase Sybilla. O cumpărase pentru cina urmată de dans de la Camera de Comerț, văzând-o într-un mic butic la o vizită prin oraș.

Era un model de creație, îi spusese vânzătoarea și prețul fusese redus din cauza măsurii mici, dar chiar redus, bonul o făcu pe Sybilla să răsufle un pic uluită. Oricum, odată ce încercase rochia, fusese obligată să admită că jerseul luxos, tăietura și stilul rochiei, felul în care i se potrivea și-i punea în evidență silueta subțire, avea clasă. În cele din urmă, ea închise ochii și-și spuse că chiar dacă va flămânzi restul lunii, își va putea permite.

— Mmm. Vei arăta nemaipomenit. Există ceva special în combinația dintre o rochie neagră și o blondă mignonă...

— Nu sunt mignonă și nici blondă, ripostă Sybilla cu tărie.

— Nu, o ironiză Belinda cu un zâmbet. Să-i spui asta soțului meu ! O săptămână după Camera de Comerț încă mai saliva.

Spre propria ei tulburare, Sybilla știa că se înroșise, ceea ce lăți zâmbetul Belindei și mai tare.

— Ia aminte, dacă intenționezi să te îmbraci cu rochia aceea, ai nevoie de niște accesorii, murmură Belinda.

— Mulțumesc, dar blănurile și diamantele nu sunt genul meu, îi replică Sybilla.

— Nu mă gândeam la blănuri și diamante, mai mult la un însoțitor de gen masculin, înalt, brunet și frumos, o corectă Belinda.

Descrierea acesteia i se potrivea atât de bine lui Gareth, încât imediat Sybilla reacționă cam tare, aproape răstindu-se la prietena ei :

— Mulțumesc, dar nu servesc. S-ar putea să am eu douăzeci și cinci de ani, și s-ar putea să nu existe un bărbat în viața mea... soț sau amant... dar asta nu înseamnă că nu sunt perfect fericită și mulțumită de viața mea așa cum este. De fapt...

— Hei, potolește-te ! Nu mă refeream la ce crezi tu, o întrerupse ușor Belinda. Nu-ți sugeram că ai nevoie de un bărbat în acest sens. Mă gândeam mai mult la un soi de bodyguard. Râse din inimă. Judecând după reacția soțului meu față de rochia cea neagră, care de obicei este foarte reținut de felul lui, o să-ți petreci seara curtată de majoritatea bărbaților invitați la petrecere. Făcu o pauză și adăugă mai serioasă : Uite, îmi pare

rău dacă te-am ofensat. N'ci nu mi-a trecut prin cap să-ţi sugerez...

Sybilla îşi muşcă buzele. Ce naiba o făcuse să reacţioneze în acel mod prostesc ? Bineînţeles că Belinda nu vrusese să spună nimic prin comentariul ei şi ea trebuia să fi ştiut. Era adevărat că Belinda avea simţul umorului şi-i plăcea s-o necăjească ocazional, dar glumele ei erau întotdeauna amabile şi blânde, şi nu obiecta niciodată dacă şi ea o lua peste picior, la rândul său.

— Nu, eu sunt cea care trebuie să-ţi cer scuze, îi spuse Sybilla. Nu ştiu ce-i cu mine astăzi... trebuie să fie răceala asta. Dar sper să te înşeli asupra rochiei... Făcu o pauză şi adăugă şovăind... Poate că ar trebui să mă îmbrac cu altceva.

— Să nu-ţi pese. Gândeşte-te cât de mult a costat, adăugă Belinda cu viclenie. Nu-ţi poţi permite să n-o îmbraci, nu crezi ?

— Nu, bănuiesc că nu pot, încuviinţă Sybilla sec. Dar peste câteva ore, stând în faţa oglinzii din dormitor şi cercetându-şi înfăţişarea, se încruntă întrebându-se ce avea această rochie de-i provoca pe bărbaţi, aşa cum o avertizase prietena ei.

Avea mâneci lungi şi era uşor decoltată, dar numai foarte uşor. Este adevărat, jerseul se mula pe trupul ei ca o a doua piele totuşi cu greu putea fi considerată provocatoare.

Oarbă în faţa propriei atracţii feminine, nu vedea cât de strălucitoare îi era pielea palidă din cauza jerseului negru... după cum nu vedea că materialul strâns pe şolduri îi scotea curbele graţioase în evidenţă cu mult mai mult decât orice rochie îndrăzneaţă pe care o avusese vreodată.

Nu-şi dădea seama nici de felul în care era creat decolteul care îi lăsa dezgolită cea mai mare parte a umerilor, făcând un bărbat să se gândească cât de tare ar trebui să tragă de material pentru a-i dezgoli complet — poate nu mai mult decât simpla mişcare de a o lua în braţe, permiţând materialului mătăsos să se desfacă la explorarea mâinilor lui...

Un bărbat putea remarca toate aceste lucruri dintr-o privire, dar Sybilla habar n-avea. Belinda trebuie să fi exagerat, hotărî ea încruntându-se, când se studie din fiecare unghi, asigurându-se că nu era nimic provocator în înfăţişarea ei şi că n-avea nevoie să se teamă că va fi asaltată de invitaţi din cauză că era îmbrăcată în ceva vulgar şi nepotrivit.

Poate că nu era chiar obişnuită să îmbrace rochii în care să se simtă aşa de vulnerabilă ca în aceasta. Costume şi fuste cu bluze erau stilul ei, tipul de haine care să impresioneze pe clienţi şi să denote simţ practic şi eficienţă.

Cu siguranţă că nimeni nu putea descrie rochia ei ca practică, nici ciorapii negri şi scumpi pe care şi-i puse. Chiar şi pantofii aveau tocuri mai înalte decât purta ea de obicei.

Îşi luă geanta de seară şi se îndreptă spre scări. Urma, aşa cum îi spusese deja Belindei, să se întâlnească cu familia la clubul de ţară unde se ţinea petrecerea. Toţi contribuiseră la un cadou comun aşa că ea n-avea nimic de luat. Studiindu-şi înfăţişarea pentru ultima oară, merse spre uşă, sperând posomorâtă ca medicamentul pe care-l luase s-o ţină în formă toată seara.

Nu era chiar sigură că-i înțelept să conducă, dar își promise că va fi foarte grijulie cu consumarea alcoolului, în vederea medicamentului pe care-l înghițise, deși conștiința o atenționa ușor că ar trebui poate să sune după un taxi și să-și lase mașina.

Din nefericire, acum era prea târziu. Unica firmă de taxiuri din oraș trebuie să fi fost plină de comenzi în seara aceasta și dacă întârzia, părinții ei ar fi început să se îngrijoreze.

Se înfioră un pic atunci când ieși afară. Nu era chiar frig, dar aerul serii se simțea rece și umed și o apucă un acces de tremurat când intră în mașină.

Mâine era sâmbătă, își aminti ea cu neplăcere și avea un întreg weekend în față să îndure mizeria bolii ; în această seară trebuia să continue să se țină pe picioare.

Hotărâtă să-și mențină această hotărâre irevocabilă, dădu drumul la motor și se avântă la drum.

*
* *

Familia Gittings închiriase una dintre încăperile private ale clubului ca să-și sărbătorească nunta lor de argint și când Sybilla traversă parcarea spre sala cu oaspeți, după zgomotul din interior deduse că nu era prima sosită.

Gazdele o întâmpinară cu drag când ea intră pe ușă, complimentând-o cu privire la înfățișarea sa, nașul ei remarcând părintește că i se părea

că nu trecuseră nici cinci minute de când o ţinuse deasupra cristelniţei.

— Părinţii tăi sunt acolo cu Anthony şi Claire, îi zise el.

Mulţumindu-i, Sybilla îşi croi drumul prin casa luminată difuz, spre masa în chestiune.

— Draga mea, ce drăguţă arăţi, se entuziasmă mama ei când fata îşi sărută ambii părinţi.

— Da, foarte sexy, o tachină fratele ei, zâmbindu-i.

Deşi ştia că Tony glumeşte, un mic fior de îndoială i se strecură de-a lungul spinării. Era ceva cu rochia, ceva ce ea nu putuse să vadă, ceva care să-i facă pe privitori să aibă o impresie total greşită despre ea ?

Citind îndoiala din ochii ei, cumnată-sa o asigură la repezeală :

— Nu-i da importanţă, Syb. Arăţi nemaipomenit. Întotdeauna eşti elegantă şi îngrijită, dar această rochie te face să arăţi mai gingaşă... mai abordabilă...

— Aşa cum am spus, este sexy, o întrerupse Tony pe nevastă-sa. Adăugă... Ce vrei să bei, Syb ? Este rândul meu, aşa că...

— Doar apă minerală, îi spuse ea, spunându-i repede când el se încruntă, de răceala ei şi medicamentul pe care-l luase.

— Dragă, habar n-aveam că nu te simţi bine, îi spuse mama ei. Sper că-i doar o răceală şi nu gripa aceea îngrozitoare care bântuie peste tot. Practic a pus la pământ satul, nu-i aşa, Claire ? Din fericire, toţi am rămas neatinşi de ea.

— Nu este gripă, mamă, îi spuse Sybilla cu fermitate. Doar o răceală plicticoasă.

— Dacă eşti aşa de sigură...

— Încetează să te mai frămânţi, mamă. Acum este fată mare, o întrerupse Tony sărind în ajutorul Sybillei în timp ce încerca să atragă atenţia unui chelner. Arată ea ca şi cum Rita şi Paul au invitat practic tot oraşul, comentă el după ce-i comandase Sybillei apă minerală, făcând ca inima fetei să tresară când adăugă aproape acuzator... N-ai spus nimic despre Gareth Seymour şi decizia lui de a se muta înapoi şi a prelua afacerile familiei. Am vorbit cu el mai devreme. După cum pare, îl aşteaptă o mare încercare. Are de gând să utilizeze totul şi vrea să modernizeze — să instaleze ultima tehnologie în materie de computere. Drăguţ tip. Întotdeauna m'-a plăcut de el, adăugă Tony. Deşi tu ai fost întotdeauna mai apropiată de el decât mine.

Sybilla simţea cum i se strânge stomacul, dar fratele ei fusese plecat la universitate în vara în care ea se făcuse de râs, se umilise atât de îngrozitor şi astfel, nu realizase niciodată ce se întâmplase.

— Îl vezi des ?

— Nu chiar.

Răspunsul ei brusc îl determină să facă o pauză, o uşoară cută apărându-i între sprâncene, întunecându-se cu îngrijorare frăţească.

— Syb, începu el, dar Claire se aplecă şi-i puse mâna pe braţ, întrebându-l dacă perechea ce stătea la o masă din apropiere erau, aşa cum bănuia ea, vechi prieteni ai părinţilor lui, care fuseseră oaspeţi la nunta lor.

Oare Claire intervenise intenţionat, ca să-i distragă atenţia, cu tact, sau fusese doar un accident fericit ?

Spunându-şi că era mult prea sensibilă, Claire nu putea să ştie cât de tare se făcuse ea de râs pe vremuri din cauza lui Gareth, se întoarse către părinţii ei, explicându-le că spera să aranjeze ceva pentru a-şi lua timp liber şi a petrece o săptămână cu ei, foarte curând.

— Cred că ar trebui să faci un fel de pauză, dragă, îi spuse mama ei îngrijorată. Ai slăbit şi arăţi cam plăpândă.

— Mulţumesc ! râse Sybilla.

— Nu trebuie să sari peste cal. Munceşti prea mult.

Mama ei făcu o pauză şi oftă uşor, iar Sybilla ştia ce gândea. Cu toate că era mândră de succesul ei în afaceri, i-ar fi plăcut ca ea să se aşeze... să se căsătorească şi să aibă copii.

Ei bine, ea nu era împotriva instituţiei căsătoriei, cât despre copii... îi îndrăgea foarte mult pe copiii fratelui său şi se bucura de timpul pe care-l petrecea cu ei. Totuşi, când căsătoria căpăta un punct de vedere mai personal...

Se îndoia că va permite vreunui bărbat să se apropie suficient de ea afectiv ca să permită relaţiei lor să se dezvolte spre punctul unde căsătoria să devină o propunere viabilă.

Pierdută în propriile-i gânduri, nu-l văzu pe Gareth apropiindu-se de masa lor până când el nu se opri şi exclamă :

— Domnul şi doamna Gardner ! Ce plăcere să vă văd pe amândoi !

— Gareth ! Tony spunea că a vorbit cu tine. Cred că te-ai hotărât să te muți aici definitiv. Ne pare rău de bunicul tău. Și tu ești singur ? De ce nu vii să stai cu noi ?

Sybilla îngheță, dorindu-și să se afle la mii de mile depărtare. De ce naiba nu se gândise la această posibilitate ? Mama ei era atât de deschisă și prietenoasă cu oricine ! Îl cunoscuse pe Gareth de când era copil ; Sybilla ar fi trebuit să bănuiască faptul că acum, când îl văzuse pe Gareth, nu-i va da drumul până nu va afla totul despre el.

Gareth, totuși, era înclinat să refuze invitația.

Dar, spre groaza ei, în loc de asta, îl auzi spunând cu ușurință :

— Bine, dacă sunteți sigură că nu deranjez...

— Bineînțeles că nu. Când el se așează, mama ei continuă... Nu știu dacă o cunoști pe Claire, nevasta lui Tony ?

— Nu, n-o cunosc.

O înțepătură de durere străbătu inima Sybillei când observă modul în care Gareth îi zâmbea cumnatei ei și răspunsul feminin al acesteia la zâmbet. Nici o femeie nu-i rezista lui Gareth când zâmbea în acest fel. Zâmbetul lui era atât de cald, de sincer, încât nu se putea să nu-i răspunzi.

— Tocmai îi spuneam Sybillei c-ar fi timpul să facă o pauză. A slăbit, și cu această răceală...

Sybilla știa că mama ei nu voia în mod intenționat să atragă atenția lui Gareth asupra ei, dar totuși se dădu mai în spate pe scaun, evitându-i privirea, pentru a-i da de înțeles că această intimi-

tate forţată nu era din cauza ei... că nu la propunerea ei el se alăturase familiei.

— Pare să aibă o structură gingaşă, îl auzi pe Gareth aprobând-o pe mama ei cu tact, fără să cadă în greşcala de a sugera că ea ar fi bolnavă, remarcă Sybilla cu cinism. Dar în fond, ea a avut întotdeauna un aer de fragilitate feminină, nu ? N-am fost deloc surprins când bunicul i-a lăsat colecţia de porţelanuri de Dresda. O dată mi-a spus, într-un moment de slăbiciune, că ori de câte ori se uită la cea mai delicată păstoriţă, se gândeşte la Sybilla, şi ştiu ce înţelegea prin asta.

Fiecare deveni tăcut : mama ei, observă Sybilla, se înroşise uşor şi ochii îi străluceau, în timp ce falca lui Tony căzuse.

— Stai puţin Gareth, îl contrazise el. Vorbim despre aceeaşi Syb pe care mi-o amintesc...: cea care şi-a rupt ambele braţe căţărându-se în copaci, sau mai curând căzând... cea care cădea atât de des în bazinul de peşte de la Cedars încât tata jura că o să-i crească înotătoare ?

Comentariul indignat al lui Tony rupsese tăcerea care urmase remarcii extraordinare a lui Gareth şi toţi râdeau... Toţi în afară de Gareth şi ea, remarcă fata. El o privea într-un fel care o făcea să-şi simtă inima bătând de două ori mai repede decât norma şi să i se oprească răsuflarea în piept. Chiar aşa o vedea el : ca un porţelan fragil şi delicat de Dresda ? Dar nu... nu putea fi adevărat. Dacă ar fi fost aşa, el niciodată n-ar...:

— Cum de eşti singur aici ? îl întreba Tony pe Gareth, cu curiozitate. Am auzit c-ai sosit în oraş însoţit de o femeie uluitoare.

— Lois Friedman, o avocată care lucrează pentru patronii mei americani. Contractul meu cu ei trebuia reînnoit şi ea a venit cu mine să-mi dea o mână de ajutor, dând la o parte toate complicaţiile ce s-ar fi ivit din testamentul bunicului meu, din punctul de vedere legal american. Transferul bunurilor de acolo aici, cam acest gen de lucruri. De îndată ce m-am hotărât să nu mă mai întorc în America şi să rămân aici, n-a mai existat nimic care s-o reţină. A zburat spre Boston, ieri.

Nimic care s-o reţină aici. Asta era constatarea anului, gândi Sybilla cu acreală. Din felul în care o văzuse pe Lois agăţată posesiv de braţul lui în acea dimineaţă, în parcare, femeia părea că are un motiv foarte puternic de a fi cu el.

Dacă ar fi stat cu altcineva şi nu cu familia ei, Sybilla ar fi găsit o scuză să se ridice şi să plece, dar aşa nu putea.

Măcar dacă Gareth s-ar scuza şi ar pleca, dar el părea perfect mulţumit să stea acolo unde era, schimbând amintiri cu părinţii ei, vorbindu-le despre planurile lui de viitor, încercând mult prea des s-o atragă şi pe ea în conversaţie... dar ea stătea îndepărtată cu încăpăţânare, răspunzând monosilabic la întrebările lui, chiar dacă ştia că această comportare a ei atrăgea priviri surprinse şi îngrijorate din partea restului familiei.

Doar când se anunţă că bufetul este gata, ea se simţi în stare să scoată un mic oftat de uşurare, dar uşurarea se transformă repede în nelinişte când Gareth se întoarse spre mama ei şi o întrebă :

— Vă deranjează dacă mănânc cu dumneavoastră ? Se pare că am pierdut legătura cu mulţi oameni cât am fost plecat.

— Bineînţeles, poţi rămâne cu noi, Gareth... Mama ei radia... Mă aştept ca tu şi Sybilla să aveţi multe să vă povestiţi. Ce păcat că ori de câte ori veneai acasă, Sybilla era plecată, continuă ea cu nevinovăţie.

— Da, mare păcat, încuviinţă Gareth.

Sybilla nu se putea uita la el. Trebuie ca Gareth să-şi fi dat seama, cu mult timp în urmă, că fiind informată de vizitele lui la bunicul său, aranja în aşa fel încât să fie plecată din oraş când el venea acasă. Nu din pică, ci din dorinţa ca el să-şi întărească convingerea că n-avea de ce să se teamă, că ea nu-l va mai tulbura niciodată şi nu se va mai umili în felul în care o făcuse când avea cincisprezece ani.

— N-are importanţă, spuse mama ei amabilă. Acum când tu te-ai întors, veţi avea o grămadă de timp să vă spuneţi noutăţile unul altuia.

— O grămadă, o aprobă Gareth politicos şi Sybilla se întrebă dacă era singura care remarcase privirea sardonică pe care el i-o aruncă atunci când îşi întoarse capul murmurând spre ea : O grămadă de timp, dar se pare că foarte puţine ocazii.

*
* *

Sybilla presupunea că bufetul se ridica la standardul obişnuit al clubului, dar tot ceea ce putu să mănânce fu absolut nimic. Lipsa ei de

apetit trebuie să se datora medicamentului pe care-l luase şi gâtului care o jena, se consolă ea când împinse farfuria cu mâncare. Era imposibil de făcut ceva cu prezenţa lui Gareth la masa lor şi, contrar celor spuse de el, i se părea că foarte mulţi şi-l aminteau foarte bine, judecând după numărul acelora care veniră la masa lor să vorbească cu el.

Era bucuroasă că familia ei se decisese să plece devreme, fiindcă, recunoscu ea, medicament sau nu, începea să se simtă rău.

Toasturile avură loc, cuvântările ţinute, tortul tăiat, în tot acest timp trebuind să îndure prezenţa lui Gareth lângă ea, mâneca de la costumul lui frecându-se de corpul ei când ridica paharul sau îi aplauda pe vorbitori.

Când bărbaţii se duseseră la bufet să umple farfuriile fiecăruia, la întoarcere Gareth luase locul lui Tony de lângă ea şi fata era aproape sigură că scaunul se afla mai aproape decât atunci când şezuse fratele ei pe acesta.

După cină, orchestra începu să cânte muzică de dans. Ignorând jena din ce în ce mai penibilă din gât, durerea din mădulare, Sybilla dansă cu naşul ei, cu taică-său şi frate-său, şi momentul inevitabil care o îngrozi veni când din politeţe, Gareth n-avu de ales şi o invită la dans.

Iar ea, bineînţeles, n-avu altă opţiune decât să accepte, cu toată familia privindu-i.

Emoţionată, se îndreptă spre ringul de dans care se aglomerase acum şi când întoarse faţa către Gareth, ochii îi străluceau sfidător, o roşeaţă tulburătoare acoperindu-i faţa.

Atât cât putuse, reușise să evite a intra în orice formă de contact fizic cu el, retrăgându-se când brațul lui îl atingea pe al ei, la masă, asigurându-se să nu-i atingă degetele când el îi întindea paharul, dar acum, când o cuprinsese în brațe, reacția fizică față de el era atât de puternică încât întreg trupul ei tresări din cauza șocului acesteia.

— Tremuri, constată el încruntându-se.

— Mi-e frig, minți ea.

— Aici ?

Ironia din vocea lui o făcu să se încordeze.

— Se întâmplă să fiu răcită — nu-ți amintești ?

Imediat atitudinea lui se schimbă. Rămase nemișcat pe ringul de dans și, șocând-o, întinse o mână și-și puse degetul rece pe fruntea ei, încruntându-se :

— Ai febră. N-ar trebui să fii aici.

— Sunt răcită, n-am ciumă, îl ironiză ea cu acreală, dar dacă ți-e frică să nu te molipsești, atunci îți sugerez...

— Deci despre asta este vorba. Spune-mi ceva, Sybilla, de ce ți-e teamă ? De fiecare dată când mă apropii de tine, tu te retragi.

— Și găsești asta surprinzător ? Ce ai presupune că trebuie să fac ? Să mă arunc în brațele tale și.. ?

Ea se opri brusc, mușcându-și nefericită buzele, cu o față roșie ca focul.

— Greu de crezut.

Sybilla își spuse că era doar vina ei, dacă negarea conținea un evident dezgust față de suges-

tia ei. La urma urmei, la ce se aşteptase ? Ştia deja ce simte pentru ea.

Lacrimile îi ardeau gâtul şi colţurile ochilor. Trebuia să fi fost răceala care o făcea să se simtă atât de vulnerabilă emoţional, îşi spuse ea cu disperare.

Orchestra cânta o melodie lentă, romantică ; cuplurile se mişcau pe ring, strâns îmbrăţişate. Odată, gândul de a dansa cu Gareth în astfel de împrejurări ar fi ameţit-o cu promisiunea unei încântări de neimaginat de a fi cuprinsă de braţele lui, strânsă lângă trupul lui, şi totuşi, acum când fantezia devenea realitate, ea făcea tot ce putea ca să se ţină cât mai la distanţă de el, fără să-l lase pe Gareth sau altcineva să observe încordarea ei.

Şi în fond, de ce se temea — că dacă ea se lăsa cuprinsă de slăbiciune şi-i permitea s-o ţină mai strâns, într-un fel el va fi în stare să bănuiască adevăratele ei sentimente, ar înregistra bătăile furioase ale inimii ei, ar cunoaşte aţâţarea trupului trezită de el, şi ar simţi fluidul care ameninţa să-i cuprindă muşchii ?

Dar cum putea să ştie el în realitate toate aceste lucruri ? Secretele corpului său erau doar ale ei şi nu puteau fi ghicite de oricine altcineva, cel puţin nu cu dubla protecţie a hainelor dintre ei.

Faţa ei începu să ardă de supărare şi iritare când recunoscu direcţia desfrânată a propriilor ei gânduri, gânduri care încercau în mod subtil să-i submineze hotărârea de a refuza să-şi permită dragostea pentru Gareth, sub orice formă.

Închise ochii cu amărăciune, încercând să nu-i mai vadă fața, dar în spatele pleoapelor, imaginația o chinuia cu gândurile pe care încerca să le alunge, cu imagini ale lor doi împreună, trupul lui zvelt și foarte viril, pielea mătăsoasă și caldă, mâinile lui mângâind-o, tandru la început, apoi blând, și apoi cu o pasiune crescândă, până când...

— Sybilla, ți-e bine ?

Întrebarea insistentă pătrunse în fantezia ei, sfărâmând-o. Deschise ochii și-i ațintì spre fața lui Gareth.

— Doar n-ai de gând să leșini... ? Pentru o clipă...

— Mă simt bine, minți ea. Doar că nu vreau...

— Să dansezi cu mine. Da, mi-am dat seama de asta, o întrerupse el tăios. Mi-ai arătat destul de limpede. Ce naiba este cu tine, Sybilla ?

Supărarea lui o făcu să-i arunce o privire amară, ironică.

— Chiar este nevoie să întrebi ? îl provocă ea. Cum te-ai aștepta să mă comport cu tine, Gareth ?

Ea realiză dintr-o dată că orchestra încetase să mai cânte și oamenii începeau să părăsească ringul. Se îndepărtă brusc de el, îndreptându-se spre părinții ei.

— Scumpo, ești sigură că te simți bine ? o întrebă mama ei neliniștită când ea se așeză. Arăți așa de roșie. Ești sigură că nu este vorba despre gripă ?

— Nu te mai îngrijora, mamă, o rugă Sybilla obosită. Este doar o simplă răceală.

— Bine, dacă tu eşti sigură, spuse mama ei îndoindu-se. Tony tocmai spunea c-ar fi timpul pentru noi să plecăm.

— Cred că o să vin şi eu... începu Sybilla să zică, dar mama ei protestă imediat.

— Oh, nu, dragă, te rog, nu pleca. Mă simt atât de prost că trebuie să plecăm devreme. Paul este doar naşul tău. Dacă te îngrijorează că rămâi singură, sunt sigură că Gareth...

Sybilla simţea că-i ia foc faţa de jenă.

— Nu, nu mă îngrijorează acest lucru. Sunt sigură că Gareth are alţi oameni cu care vrea să petreacă o parte din timp.

Ştia că Gareth stătea în spatele ei şi că trebuia să fi auzit cuvintele mamei ei, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să se simtă obligat, din politeţe, să rămână cu ea după plecarea familiei. Dacă ar putea pleca o dată cu ei... Tot corpul o ardea de parcă îi luase foc, fiecare articulaţie o înţepa dureros. Gâtul o jena atât de tare încât abia putea înghiţi, cât despre durerea de cap...

— Ar fi mai bine să ne luăm la revedere. Ne vei suna curând, nu-i aşa, scumpa mamei, să ne spui când vei fi în stare să vii ?

Când îşi sărută familia de plecare, Sybilla era acut conştientă de prezenţa lui Gareth în spatele ei. Era atât de sensibilă la asta, ca şi cum trupul lui ar fi produs o căldură specială pe care i-o transmitea ei. Măcar dacă el s-ar îndepărta... Dar devenea prea nerăbdătoare ; odată plecată familia ei...

— Mai vrei să bei ceva ?

Întrebarea lui liniştită, pământească, o făcu să-şi iasă din fire. Se întoarse cu faţa la el şi spuse înţepată :

— Nu-i nevoie să te mai prefaci, Gareth.

— Cu ce mă prefac ? întrebă el când ea începu să se îndepărteze, prinzând-o de încheietura mâinii şi forţând-o să rămână acolo unde se afla.

— Cu pretenţia să vrei să-ţi petreci timpul în compania mea, îi azvârli Sybilla, simţindu-se prea slabă şi nefericită pentru a-şi mai controla sentimentele.

Se lăsă o pauză în timpul căreia Gareth îi cercetă faţa cu o privire pătrunzătoare.

Sybilla putea simţi cum se înroşeşte şi apoi se albeşte. Furioasă, se trase din încleştarea lui.

— Ţie s-ar putea să-ţi placă să joci astfel de jocuri, Gareth, îi spuse ea printre dinţi, dar mie nu. Şi acum, dacă mă scuzi, cred că este momentul să schimb câteva cuvinte cu naşul meu.

Când se îndepărtă repede de el, se rugă în gând să n-o urmeze. Îndurase destul. Habar n-avea ce provocase comportarea lui, dacă exista o oarecare doză de răutate în dorinţa de a o jigni şi ironiza, sau chiar nu văzuse că ea voia să menţină cât mai multă distanţă între ei doi, dar ceea ce ştia în mod sigur era că stăpânirea ei de sine slăbea în mod periculos.

*
* *

Petrecu cam un sfert de oră trăncănind cu naşul ei şi soţia acestuia, apoi se scuză explicân-

du-le că nu se simțea prea bine și trebuia să plece.

— Nu-i nimic, Sybilla. Maică-ta spunea că arăți ca și cum te-ar fi doborât blestemata aceea de gripă, spuse Rita compătimitoare.

Ceea ce însemna că maică-sa n-o crezuse că-i vorba doar de o simplă răceală, reflectă Sybilla gânditoare.

Nu-și luase un pardesiu cu ea, deci n-avea altceva de făcut decât să se îndrepte spre ieșire și să se strecoare afară.

Acum nu mai trebuia decât să intre în mașină, să conducă până acasă și să se bage în pat, ușurată. Ezitând, admise că în starea ei prezentă poate n-ar trebui să conducă, dar era prea târziu pentru a-și mai face probleme. N-avea încotro.

La cinci metri de mașina ei înlemni, recunoscând imediat bărbatul care stătea rezemat de portiera șoferului, cu brațele încrucișate la piept în timp ce-i observa apropierea.

— Gareth, protestă ea slab, ducându-și o mână la cap, încercând să-și limpezească gândurile confuze.

CAPITOLUL VII

— N-am nimic, Gareth, o imită el ironic, desfăcându-și brațele și dezlipindu-se de mașina Sybillei, pentru a veni spre ea spunând amenințător : Sper că nu te gândești să conduci singură spre casă, Sybilla.

Imediat, ea-i ripostă supărată :

— Și dacă ar fi așa, crezi că-i treaba ta ?

— Se întâmplă să fiu un individ care folosește șoselele, îi zise el sec, și o urăsc pe cea care-mi poate pune viața în pericol nu numai din cauza medicamentelor luate, dar care mai este și prostesc de încăpățânată ca să-și dea seama că în starea ei n-are dreptul să se afle în spatele unui volan.

Pentru o clipă, ea fu prea surprinsă pentru a putea vorbi.

— Acum te mai alături și poliției ? îl zeflemisi supărată. Ei bine, pentru informarea ta... Accesul de frison care o cuprinse o împiedică să continue ceea ce avea de zis.

Încercă să-i scape când el alergă spre ea, dar ea n-avu energia să se miște, așa că se trezi apucată de brațe și trasă la câțiva centimetri de trupul lui. El o întrebă cu bruscheță :

— Nu fi prostuță. Tremuri așa de tare încât nu poți nici să te miști, dar să conduci. Chiar crezi că o să te las să conduci singură până acasă, în starea în care te afli ? Crezi că oricine altcineva în locul meu ar face-o ? Te voi duce eu acasă.

— Dar mașina mea... începu ea să protesteze slab.

— La naiba cu mașina ta. Uite, voi aranja să fie luată și dusă acasă, mâine dimineață, îi spuse el refuzând să-i dea drumul când ea încercă să se elibereze.

— Nu te pot lăsa să faci asta, ripostă ea iritată, aproape podidind-o plânsul.

Părea atât de nedrept ca, după tot ceea ce făcuse... după toate prin câte trecuse, soarta s-o forțeze să suporte compania lui... punând-o într-o situație despre care ea știa că nu are stăpânirea de sine ca să se descurce cu ea.

— Nu-i vorba să mă lași sau nu, o anunță Gareth zeflemitor. Acum, ai de gând să mergi până la mașina mea, sau trebuie să te duc pe sus ?

Înainte ca ea să scoată vreun cuvânt, el mormăi ceva pe sub mustață și apoi îi spuse cu bruschețe :

— Cred c-ar fi mai bine să te iau pe sus pur și simplu.

Apoi, fără ca ea să-l poată opri, o ridică în brațe, făcând-o să se agațe sălbatic de haina lui, când o cuprinse un val de amețeală.

Încercă să-i spună s-o pună jos, dar nu putea vorbi, zăpăcită de contracomenzile pe care i le dictau creierul și inima.

Oprește-l... fă-l să te lase jos, îi ordona creierul, dar mintea, trupul, simțurile ei... trădătoare, îi șopteau că în fond, nu era asta ceea ce dorea, după care tânjea ?

Viclene, ele o îndemnau să se relaxeze în brațele lui, să-și ghemuiască trupul în căldura protectoare a îmbrățișării, să închidă ochii și să inspire mirosul familiar, să-și pună mâna lângă inima lui. Aceasta bătea mai repede decât în mod obișnuit, recunoscu ea, dar puse acest fapt pe seama greutății ei, care deși era destul de mică pentru a fi cărată de către un bărbat, putea fi responsabilă pentru creșterea ritmului cardiac.

Când ajunseră la mașina lui el o puse jos lângă ușa pasagerului, coborând-o încet și cu grijă și ținând-o, sprijinind-o... sau poate ținând-o ostatică — în îndoitura brațului stâng, în timp ce se folosea de mâna dreaptă pentru a descuia ușa.

Mașina lui era de departe mult mai confortabilă decât mașina ei, încuviință ea obosită când închise ochii și-și rezemă capul de spătar.

Lângă ea, Gareth puse mașina în mișcare, motorul torcând lin, aproape fără să se audă.

El era un bun șofer, dar era un lucru pe care ea-l aflase deja.

Își aminti prima lui mașină. Bunicul lui plătise jumătate din ea, iar restul Gareth, din economiile făcute în urma unui serviciu pe care-l avusese într-o vară, între terminarea școlii și începutul universității. Un Mini galben strălucitor pe care o numise „Gălbenuș" atât din cauza formei, îi explicase el Sybillei care era plină de admirație, cât și din cauza culorii.

Își mai aminti și de prima oară când o luase la plimbare, cât de mândră și încântată fusese ea. Cât de mare se simțise, în ciuda faptului că purta codițe, șosete albe și sandalele de la uniformă.

Fără să-și dea seama, gura i se rotunji într-un zâmbet plin de aduceri aminte. Văzându-l, Gareth întebă aspru :

— La oricine te gândești, acesta te atrage în mod evident mai mult decât mine.

Pentru o clipă el păruse... plin de resentiment... amărăciune.... gelozie, dar bineînțeles, era un lucru imposibil.

— Dacă te interesează, mă gândeam la „Gălbenuș", îl anunță ea, prea surprinsă ca să evite răspunsul. Îmi aminteam cât de încântată am fost prima oară când m-ai plimbat.

— „Gălbenuș". Gura lui Gareth se rotunji într-un zâmbet. Mmm. Acele vremuri fericite. Păcat...

— Trebuiau să se sfârșească. Trebuia să pleci și să strici totul, îl provocă ea tăios. La ce te așteptai, Gareth — că o să rămân pentru totdeauna un copil ?

Ea închise ochii iarăși, întorcându-și fața dinspre el, nu prea surprinsă că el nu dădea nici un răspuns acuzației ei. În fond, ce răspuns i-ar fi putut da ? Amândoi știau adevărul.

Cu ochii pe jumătate închiși, motorul zumzăind în tăcere, cu întunericul nopții în jurul lor, închiși în mașină, totul forma o intimitate pe care ea ar fi preferat să n-o simtă. Deși încerca să nu se lase pradă tentației, trupul ei deja se mișca neliniștit în direcția lui Gareth, astfel că putu să

vadă felul în care mâinile lui stăteau pe volan, stofa pantalonilor întinzându-se pe mușchii coapselor când apăsa pe pedale.

Umilința o cuprinse știindu-se atât de conștientă fizic de el, atât de plină de o dorință tânguitoare de a întinde mâna și a-l atinge, de a-i mângâia coapsele, de a cerceta pentru ea însăși tăria trupului lui, de a-i simți căldura cu buricele degetelor, părul de pe corp, de a...

Își înghiți nodul dureros din gât când trupul ei răspunse provocării propriilor gânduri, chinul intensificându-se, încordarea sfârcurilor făcându-le pe acestea să se ridice și să se întărească, împingând materialul rochiei fine, astfel încât atunci când se foi neliniștită, protestând, încercând să blocheze ceea ce simțea, își întinse neintenționat materialul mătăsos pe trup, frecarea lui făcând să i se mărească durerea din sâni.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Gareth c-o privește și în timp ce sângele îi colora obrajii, își înăbuși dorința de a se uita la propriu-i trup pentru a se asigura că nu era posibil ca el să fi văzut sfârcurile tari, ascunse în materialul mătăsos al rochiei.

Exista un fel de instinct bărbătesc, un al șaselea simț care-l avertiza pe un bărbat de faptul că o femeie îl găsea atrăgător din punct de vedere fizic, chiar dacă nu erau semne care s-o dovedească ?

Se lăsă dusă de imaginație, teama de a fi descoperită o înspăimânta, dar pericolul poate nici nu exista.

Chiar și așa... Se mișcă jenată pe locul ei, întorcându-se cu spatele, mișcarea aceasta părând

să-i intensifice toată durerea și chinurile, de parcă încheieturile ar fi făcut o conspirație împotriva ei. Chiar și gâtul părea s-o chinuie mai tare când se întoarse așa. Dar ce era o durere de gât, comparată cu umilința ca Gareth să-i recunoască atâtarea fizică, știind că el era cauza acesteia ?

— Te simți bine ?

Întrebarea lui sparse tăcerea dintre ei.

— Nu, nu mă simt bine, îi răspunse ea înțepată. Gâtul mă jenează, mă doare peste tot și...

— Și spui că ai doar o simplă răceală, o luă el în râs, întrerupând-o. Ce naiba te-a împins să ieși în seara asta ? Trebuia să fi rămas acasă, în pat!

— Scutindu-te de necesitatea de a trebui să-mi suporți compania. Așa aș fi dorit și eu.

Ea răsuflă uluită când mașina se opri brusc și Gareth se întoarse spre ea, apucând-o de braț și ținând-o prizonieră când spuse cu violență :

— Chiar așa este. Am suportat destule. De ce naiba continui să mă acuzi că nu-ți vreau compania ? Tu ești cea care ai petrecut ultimii zece ani evitându-mă. Tu ești singura care-ți făcuseși obiceiul de a pleca din oraș ori de câte ori veneam acasă. Tu ești singura care treceai de cealaltă parte a drumului când mă întâlneai, numai că să nu vorbești cu mine. Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu ? De ce ?

Sybilla se uită la el. Tremura, descoperi ea absentă, din cauza șocului că el încă o atingea, sau din cauza supărării care fierbea în ea, habar n-avea.

— Cum poți să mă întrebi asta ? Tu știi de ce, Gareth. Știi prea bine de ce mi-am petrecut ultimii zece ani evitându-te. La cincisprezece ani

credeam că eşti un zeu printre oameni. Adoram pământul pe care-l călcai... chiar îmi plăcea să cred că sunt îndrăgostită de tine, dar era numai fantezia unui copil. Acum s-a terminat, minţi ea, fără a fi în stare să i se uite în ochi. Îmi dau seama ce... ce simţi...

Ea se opri, vocea i se întrerupse, fără a fi în stare să continue, incapabilă să-i dezvăluie că ştia cât de iritantă şi neavenită găsise el adoraţia şi dragostea ei.

El tăcu atât de mult încât ea îndrăzni să-i arunce o privire. Gareth îi lăsase braţul şi stătea rigid pe locul său, uitându-se pe fereastră în întuneric.

— Ştiai. Eu niciodată... Da, acum înţeleg, îi zise el şi în mod ciudat, vocea lui era foarte aspră. Bănuiesc că trebuia să mi se întâmple, deoarece credeam prostește c-ar fi trebuit să-mi păstrez sentimentele doar pentru mine, că tu nu...

— Te rog, nu vreau să mai vorbesc despre asta, îl întrerupse Sybilla răguşită.

— Să înţeleg că nu putem fi... prieteni ?

Întrebarea lui o înmărmuri, făcând-o să-şi simtă durerea din gât dar nu de boală, ci de lacrimi care ameninţau s-o podidească. Pentru o clipă el păruse aproape umil... aproape implorator... dar în mod sigur trebuie să fi fost imaginaţia ei care lucra.

Ea nu-şi mai găsi cuvinte pentru a-i răspunde şi scutură doar din cap, spunându-i cu greutate :

— Nu, nu cred că aş putea...

Nu putea continua... nu-i putea spune că nu credea să aibă tăria de a-i suporta prietenia

când voia dragostea lui... Situaţia era destul de jenantă, aşa cum era.

O anumită senzaţie, o anumită conştiinţă a lui mişcându-se spre ea, o făcu să se îndepărteze de el, temându-se de dispreţul, de mila lui şi îngheţă când îl auzi înjurând în surdină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sybilla, nu fă lucrurile mai rele decât sunt, pentru mine... Şi apoi, de necrezut, el o apucă, luând-o în braţe, ignorând geamătul ei de protest, spunând posomorât... Nu mai ai cincisprezece ani, Sybilla, şi nimic nu mai este interzis între noi.

Cuvintele lui îi erau şoptite lângă buze. Ştia că el urma s-o sărute, dar ceea ce nu ştia era de ce. În afară de milă... în afară de supărare... în afară de orice emoţie pe care ea încerca s-o ghicească atunci când se lupta să-şi înăbuşe durerea ce creştea în interiorul ei, nevoia de a se întoarce cu faţa la el, să-l implore să n-o mai chinuiască aşa... să n-o răncască dându-i ceva ce nu putea fi niciodată mai mult decât o umbră palidă a ceea ce voia ea cu adevărat.

Încercă să-i pronunţe numele şi descoperi că nu putea, fiindcă buzele lui deja le mângâiau pe ale ei, cercetând forma lor încet, întârziind, în vreme ce mâinile lui i se strecuraseră în păr, susţinându-i capul.

Era un vis. Trebuia să fie. Aceasta nu se putea întâmpla cu adevărat şi totuşi, se întâmpla. Nu exista nici o cale prin care ea să-şi fi putut imagina senzaţia care o străbătu când vârful limbii lui găsi micuţa rană de pe buza inferioară, pe care chiar el i-o făcuse.

— Sybilla.

El îi spuse numele încet, tânguitor, ca și cum îl savura, limba lui explorând conturul gurii ei, făcând-o să simtă cum carnea îi ia foc și oasele i se înmoaie.

Cumva, și ea nu știa cum și când se întâmplase, mâinile ei alunecaseră sub haina lui și se aflau apăsate de pieptul lui. El îi luă una cu mâna liberă și o forță să-l înconjoare, iar în timp ce cealaltă o urma, o lipi de pieptul lui.

Ea se înfioră, când dorința din interiorul ei amenință să-i scape de sub control, înăbușindu-și un mic suspin în gât când el se mișcă și frecarea dintre trupurile lor îi provocă o zvâcnire de nesuportat a sfârcurilor.

— Gareth, te rog, se rugă ea.

— Un sărut de „la revedere", un sfârșit oficial al vechii noastre relații. Este ceva de care avem amândoi nevoie, îi spuse el răgușit și ea știa că nu putea refuza, nu-l putea refuza, mai ales că inima i se strânsese la auzul cuvintelor de „la revedere" !

Mâinile lui o atinseră, cuprinzându-i bărbia, degetul său mângâindu-i colțul gurii și apoi buza inferioară. Abia mai putea respira, trupul chinuind-o așa de tare, dar acum nu din cauza durerii provocate de răceala ei.

Acest chin era cauzat de nevoia copleșitoare pe care o simțea pentru el... de dorința aproape de necontrolat de a-i lua mâinile și a i le pune pe trupul ei, pentru a-i arăta... a-l implora...

Scoase un sunet nearticulat de suferință, tresărind când privirea lui o țintui, cu ochii strălucitori și întunecați.

Încercă să se îndepărteze de el, dar mâneca i se prinse într-un nasture de la haina lui când încercă să i se retragă din braţe, trăgându-i decolteul rochiei în jos, aşa încât unul dintre umeri i se dezgoli complet.

Nu purta sutien — croiala rochiei nu făcea necesar acest lucru — dar acum, când văzu cât de mult din trupul ei apăruse la vedere, îşi dori să fi purtat. Alunecând de pe umăr, decolteul dezgolise nu numai umărul şi rotunjimea gingaşă a sânului, ci chiar şi sfârcul întărit şi ridicat triumfal.

Ea scoase o răsuflare chinuită, trupul încordându-i-se de chin şi ruşine, încercând disperată să se tragă, să-şi întoarcă faţa, dar mâna lui Gareth de sub bărbie o ţinea captivă. Ochii ei se măriră, stupefiaţi de emoţii contradictorii când îşi dădu seama că el intenţiona încă să o sărute... că...

— Gareth...

Refuzul intenţionat deveni un strigăt uşor de plăcere distrugătoare când gura lui o atinse pe a ei, dar nu cum o făcuse înainte, cu furie... ci cu căldură şi blândeţe, cercetător, delicat, încet, ca şi cum ar fi vrut să guste din gingăşia tremurătoare a buzelor, umezeala trădătoare a gurii în sine.

Tot ce putea face ea era să se agaţe neputincioasă de el, înecată în valul de pasiune ce fierbea în interiorul ei.

Când limba lui îi desfăcu buzele şi blândeţea sărutului deveni senzuală, ea încetă să-şi spună că trebuia să reziste şi îşi dădu drumul nevoii chinuitoare care-i ardea trupul, agăţându-se de el,

răspunzându-i, răspunzând pasiunii pe care el i-o producea.

Când mâna lui îi pipăi sânul în ea nu răsunară clopote de alarmă, ci o încântare intensă și sălbatică. Trupul nu era pregătit să asculte îndemnurile minții, rugămintea acesteia de a fi prudentă, de a avea grijă. Nu simțea nici o rușine, nici un pericol în a-i permite lui Gareth să afle cât de multă plăcere îi făcea atingerea lui.

Îl auzi gemând, simți cum el își schimbă greutatea și apoi îi simți tăria excitată când el îi trase în jos rochia și-i cuprinse sânii goi, frământându-i sfârcurile în timp ce continua s-o sărute cu o intimitate pe care ea n-o mai încercase niciodată.

Acesta nu era Gareth, zeul pe care ea-l înălțase pe un piedestal. Nici nu era Gareth, străinul acela distant și rece, nici chiar Gareth, inamicul furios. Era un alt Gareth... un Gareth despre care simțurile ei întotdeauna îi spuseseră că trebuia să existe, dar un Gareth care până acum îi fusese străin.

Când gura lui o părăsi pe a ei și începu să-i sărute curba grațioasă a umărului, răspunsul ei fu instantaneu, unghiile înfigându-i-se în mușchii tari ai spatelui lui, sânii umflându-i-se, trupu-i tremurând de neliniștea anticipării.

Tremura și Gareth sau era doar imaginația ei ?

Un geamăt profund de plăcere i se smulse din gât, întregul ei trup fu convulsionat de un fior când limba lui îi mângâie sfârcul, înconjurându-l, scăldându-l într-o căldură umedă.

— Gar... eth...

Ea nu se mai putea abține. Îi gemu numele într-o rugă neputincioasă pentru plăcerea pe care el i-o producea, un strigăt ușor de încântare chinuitoare ieșindu-i din gât când el începu să-i sugă sânul, la început încet și cu tandrețe, apoi, ca și cum și-ar fi dat seama de intensitatea nevoii ei, cu mult mai puțină blândețe, astfel încât plăcerea pe care i-o provoca o făcea ca întreg trupul să i se înfioare din nou.

Apoi, el îi lăsă sânul și o strânse la piept, sărutându-i gura cu acel soi de pasiune de care ea nu-și imaginase nici pe departe că putea exista. Încetă să încerce să mai analizeze ce i se întâmpla și de ce, lăsându-se pur și simplu pradă nebuniei acesteia.

Lumina unei mașini care se apropia îi aduse, în cele din urmă, pe amândoi în fire, făcându-i să se despartă. Fața Sybillei se înroși și se încordă din cauza tensiunii. Gareth își ceru iertare imediat :

— Îmi pare rău. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. N-am intenționat niciodată...

— Uite, te rog, du-mă doar acasă, îl rugă Sybilla, aranjându-și la loc rochia, nefiind în stare să-l privească în ochi și îndreptându-și privirea spre întunericul de afară.

— Sybilla...

— Te rog. Nu vreau să discut despre asta, Gareth. După cum ai spus, n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Acum, te rog, mă vei duce acasă ?

Era atât de aproape de limita critică ! Simțea ca și cum fiecare oscior era gata să i se rupă din

cauza acestei încordări. Doamne, ce făcuse ? Acum trebuie că ştia ce simţea ea pentru el. Ce simţea încă după atâţia ani. Pentru un bărbat era diferit. El putea fi încercat de pasiune, dorinţă fizică faţă de o femeie pentru care nu simţea absolut nimic. El nu era un prost, ea ştia acest lucru.

Putea doar să se roage ca el să fie tot atât de nerăbdător ca şi ea să-şi scoată din minte ceea ce tocmai se întâmplase între ei.

După toate acestea, nu ştia cum o să-l mai privească în faţă din nou.

Se încordă când maşina se opri, uitându-se neliniştită cu coada ochiului la el. Gareth nu se uita la ea şi era de înţeles.

El se oferi scurt :

— Dacă vrei să intru în casă cu tine şi să controlez...

Abia atunci ea realiză că el parcase lângă casa ei.

Repede, îl asigură :

— Nu. Mă simt bine.

Deja se lupta cu încuietoarea portierei, nerăbdătoare cu disperare să plece de lângă el înainte ca el să creadă că ea întârzia intenţionat, în speranţa că... Că ce ? se întrebă ea vinovată. Că el ar săruta-o din nou... ar pipăi-o, ar mângâia-o iar. Răsuflă adânc şi aproape căzu din maşină când uşa se deschise în cele d'n urmă.

Gareth, remarcă ea, oprise motorul şi când încercă să iasă din maşină, ea protestă la repezeală :

— Nu, te rog rămâi unde eşti, Gareth. Chiar nu-i nevoie.

— Dacă asta preferi...

Vocea lui era încordată, tăioasă. Nu se uita la ea, recunoscu ea fără a fi surprinsă. El trebuie să fi fost la fel de jenat, dar din cu totul alte motive. Trebuie să se fi blestemat că se oferise s-o aducă cu mașina. Ce naiba era cu ea, de lăsase ca un simplu sărut între prieteni să-i scape din mână... invitându-l, practic... aproape rugându-se de el ? Se cutremură, conștientă de un val de umilință ce o ardea în interior.

Tot ceea ce voia era să scape de el, să rămână singură, să încerce să-și înțeleagă nebunia comportării.

— Sybilla...

— Nu, Gareth, lasă-mă, te rog, singură.

O luă la fugă pe potecă spre ușa din față, degetele-i tremurând când băga cheia în broască. Odată ajunsă înăuntru, închise ușa și apoi o încuie, rezemându-se de ea și așteptând zgomotul de motor care s-o asigure că Gareth se îndepărta. Doar după ce-l auzi se îndreptă încet și îndurerată spre scări.

CAPITOLUL VIII

Sunetul chinuit al propriului tuşit o trezi pe Sybilla ; gâtul o jena atât de tare încât abia putea înghiţi, ochii şi-i simţea ca şi cum ar fi avut nisip în ei, fierbinţi, şi trupul o durea peste tot. Tremură sub cuvertură, împărţită între nevoia de a coborî pentru a-şi face o băutură caldă care să-i uşureze gâtul şi dorinţa de a rămâne acolo unde se afla, închizând ochii cât putea de tare, ghemuindu-se sub aşternuturi pentru a menţine cât de multă căldură se putea.

În cele din urmă, durerea din gât învinse. Tremurând, ieşi din pat, dezamăgită să afle cât de slăbită era, cât de nesigură pe picioare când se îndreptă spre baie.

La jumătatea scărilor fu scuturată de un acces intens de frisoane, încât trebui să se agaţe de balustradă pentru a nu cădea.

În bucătărie, deschise uşa de la frigider şi-şi dădu seama brusc că laptele trebuia să fi fost afară. Descuie uşa şi luă cele două cutii de pe trepte. Noaptea avea acea densitate caracteristică orelor dinainte de răsărit. La mai puţin de o milă depărtare, Gareth probabil că se afla întins în

pat la Cedars. Se gândea oare la ea ?... amintindu-şi cum... ?

De data aceasta când tremură nu era din cauza frigului, ci datorită dezgustului pe care-l simţea faţă de sine.

Încercă să înghită dar gâtul îi era prea umflat şi o durea. Se simţea prea rău pentru a-şi analiza comportarea cu Gareth, şi când cotrobăi prin frigider, găsind cele trei lămâi de care-şi amintea că le văzuse ultima dată când deschisese cutia de salată.

Se cutremură când un pic de suc de lămâie căzu într-o mică tăietură a degetului, sorbind-o şi strâmbându-se imediat de acreală.

Era nebună, se întrebă ea cu disperare, învârtindu-se prin bucătărie la ora trei dimineaţa, pentru a-şi face un ceai fierbinte cu lămâie ca să-l bea uşurându-şi durerea din gât, când bunulsimţ îi spunea că ar fi putut fi tratată ca lumea doar cu o cură de antibiotice ?

Dacă avea vreun pic de bun-simţ, ar lua două aspirine şi s-ar băga la loc în pat, rugându-se ca evenimentele serii să-i dispară din minte când s-ar trezi. Dar şi din mintea lui Gareth.

Oftând, ea fu nevoită să admită că acest lucru nu se putea întâmpla. Cel mai bun lucru pe care-l putea spera era ca Gareth să aibă tot atât de puţină dorinţa ca şi ea să analizeze cele întâmplate, să-i urmeze exemplul şi să se asigure ca pe viitor să se întâlnească cu ea pe cât de rar posibil.

Ceea ce o durea mai tare, încuviinţă ea când îşi turnă ceaiul şi se aşeză pe un scaun pentru a-şi bea băutura fierbinte, era că fusese atât de

încrezătoare, atât de sigură... că trecutul și dragostea ei adolescentină pentru Gareth nu mai prezentau importanță... că, indiferent câtă durere îi produsese, trecutul era uitat de acum și că în nici un chip nu mai putea fi rănită din nou de Gareth.

Nu trebuiseră decât mai puțin de zece secunde în brațele lui, astă-noapte, ca să realizeze cât de tare se înșelase. Zece secunde... timpul pe care i-l luase gurii lui să se apropie de a ei, iar căldura trupului lui... atingerea mâinii lui...

Scoase o exclamație ascuțită de durere când lichidul fierbinte sări din ceașcă arzându-i pielea. Când puse ceașca jos, își dădu seama că tremura așa de tare, încât provocase vărsarea ceaiului.

Cel mai bun și sigur loc pentru ea era înapoi în pat, deși descoperi că îi este imposibil să adoarmă. De fiecare dată când închidea ochii, era urmărită de imaginea lui Gareth. Nu acel Gareth din visurile ei adolescentine, ci un Gareth nou, mai matur și mult mai tulburător... un Gareth al cărui sărut, a cărui atingere nu se mai potriveau cu fantezia unei puștoaice... ci avea o realitate, o substanță pe care nu și-o putuse imagina niciodată.

*
* *

Nu-și putea aminti o sâmbătă în care să se fi simțit atât de singură, atât de înstrăinată într-o lume de cupluri și familii fericite, reflectă Sybilla în timp ce-și despacheta cumpărăturile.

Nu era sigură dacă virusul o făcea să-şi simtă fiecare oscior rece şi dureros, sau dacă vântul fusese atât de aspru şi demoralizant cum crezuse.

Nici măcar nu voia să se gândească la sentimentul intens de răceală interioară, că ar putea fi atribuit sentimentului că era încă vulnerabilă la Gareth aşa cum fusese întotdeauna, poate chiar şi mai mult.

Mâinile îi tremurau puţin când despacheta pâinea proaspătă pe care o luase de la brutăria locală.

La coadă în faţa ei fusese un bărbat cu doi copii, evident ai lui, din felul în care se agăţau de el.

Era aproape de vârsta lui Gareth, dar nu era atât de atrăgător ca el... totuşi, văzând cum cei doi copilaşi se ţineau cu atâta adoraţie de el, i se pusese un nod în gât şi trupul începu s-o chinuie într-un fel care-i era total nefamiliar.

Se uitase atunci în jurul brutăriei şi i se păruse că toţi ceilalţi erau perechi, grupuri de familie, că ea era unica persoană singură ; şi suferise un astfel de sentiment acut de singurătate, încât trebuise să strângă din dinţi, pentru a nu da drumul lacrimilor care-i ameninţau ochii.

Ce naiba era cu ea ? Nu-i păsase înainte că era singură, niciodată nici nu se gândise măcar. În fond, peste ani, existaseră mai mult bărbaţi, care i-ar fi schimbat cu bucurie statutul de celibatară, decât îşi dorise ea vreodată.

Dar ea nu făcuse aşa... nu dorise un partener... un amant... o legătură... un cămin... copii. Până când...

Până când Gareth o luase în brațele lui, o sărutase și o mângâiase, și chiar dacă actul lor de dragoste se oprise scurt de la intimitatea completă, ea încă rămăsese cu un chin nefamiliar în interiorul corpului, un chin nu numai pentru el ca bărbat — ca amantul ei — ci un chin pentru toată acea dragoste pe care o simțea pentru el.

Stând acolo în brutărie, urmărindu-l pe acel bărbat necunoscut cu copiii lui, suferise un asemenea sentiment copleșitor de singurătate și pustietate încât ecoul lui încă o răvășea.

Se mișca neliniștită prin bucătărie. Afară soarele strălucea, chiar dacă vântul era rece. Dacă ar avea puțin bun-simț, și-ar pune haine groase și ar ieși începând să sape grădina. Exercițiul fizic ar ajuta-o să-și înlăture dispoziția proastă, iar aerul rece i-ar face probabil bine.

Gareth se ținuse de cuvânt. Când se sculase și coborâse, descoperise că mașina ei era parcată lângă garaj.

Se întrebă la ce oră o adusese înapoi, ea n-auzise nimic. Încercă să-și spună că era bucuroasă că nu trebuie să îndure umilința și jena de a-l vedea, dar pe dinăuntru ea încă se chinuia... încă tânjea... încă iubea, recunoscu ea obosită.

Se uită prin fereastră, afară în grădină. Soarele se dusese acum, cerul albastru devenind gri, în timp ce vântul tăios aducea nori de ploaie.

Telefonul sună și ea se duse să răspundă, inima bătându-i cu repeziciune, dar când ridică receptorul, era vocea mamei sale cea pe care o auzi — interesându-se îngrijorată dacă ea se simțea mai bine — și nu a lui Gareth.

Gareth. De ce naiba crezuse c-ar putea fi Gareth ? Deja își spusese că ultimul lucru pe care-l dorea era orice formă de contact cu el. Era prea umilitor... prea periculos.

N-avea resurse emoționale să înfrunte realitatea lui fizică, nu după ce descoperise că-l iubea.

Îl iubea. Gura i se strâmbă cu amărăciune. Ce lovitură crudă și nedreaptă a soartei închisese cercul în acest fel ca să se trezească față în față cu același chin al inimii de care suferise când avea cincisprezece ani ?

Nu, nu exact același ; atunci mândria, tinerețea și puterea de a-și reveni fuseseră de partea ei. Acum...

Punându-și cumpărăturile în ordine, își zise că cel mai bun lucru pe care ar trebui să-l facă era să iasă afară și să muncească ceva în grădină, dar ceea ce i-ar fi plăcut să facă era să se ghemuiască într-un fotoliu în fața focului, cu o ceașcă de ceai și cu una dintre mult cititele cărți ale Georgettei Heyers, care s-o facă să râdă și să plângă și s-o facă să evadeze din realitate pentru scurt timp.

Scoase una din cărți din fundul unui sertar, aprinse focul în căminul din camera de zi și umplu ceainicul.

Mai târziu, decise că motivul pentru care nu auzise mașina lui Gareth era fiindcă era prea adânc scufundată în mila față de sine, iar mai apoi era prea târziu pentru a căuta o scuză ; răul fusese făcut.

Se întâmplă tocmai când se întindea după cutia de ceai, sau mai curând după porcul de porţelan pe care Gareth îl câştigase pentru ea.

Poate că mâinile îi erau prea reci, sau poate erau uşor umede, nu ştia ; tot ce ştiu era că şocul de a-l vedea pe Gareth trecând pe lângă fereastra bucătăriei, tocmai când apuca porcul, fu suficient ca porţelanul să-i alunece dintre degete şi să se spargă pe pardoseala de gresie.

Bineînţeles, ştia că porţelanul se va sparge, dar asta nu o opri să încerce să-l prindă, ca apoi să se uite nefericită la cioburile de porţelan.

— Sybilla... ce s-a întâmplat ? Am auzit o bufnitură.

Trebuie că uitase să încuie uşa, îşi spuse ea năucă, refuzând să se întoarcă, incapabilă să se întoarcă, şi continuând să observe talmeş-balmeşul de pe pardoseală. Bucăţi de porţelan amestecate cu pliculeţe rupte de ceai, şi chiar dacă bunul-simţ îi spunea că distrugerea era prea mare pentru a o mai putea repara vreodată, se trezi în patru labe, încercând să scoată bucăţile din acea dezordine.

Asta-l făcu pe Gareth să exclame tăios :

— Nu le atinge, s-ar putea să te tai ! Unde ţii mătura ? ceea ce o făcu să realizeze că trebuie să se fi trădat continuând să stea cu spatele la el când îi răspunse pe cât de indiferentă putea :

— Nu-i nimic, Gareth. Mă voi descurca singură.

Ea-şi putea auzi încordarea din voce, şi ascuţirea acesteia pe care o folosea pentru a-şi masca disperarea şi nefericirea de care suferea.

Acel porc era ceva ce îndrăgise... un dar de la Gareth pentru o Sybillă mai tânără, un dar dat cu afecţiune... poate chiar cu dragoste deşi, recunoştea ea, nu ca dragostea unui bărbat faţă de o femeie. Îndrăgise acest porc... îl iubise... şi acum se dusese. Spart... distrus de propria ei nepăsare şi în parte de către Gareth însuşi.

Simţea cum lacrimi fierbinţi de durere îi ardeau ochii. Nu voia nimic mai mult decât să rămână acolo unde era, pe pardoseală, şi să-şi verse durerea, urlând ca un copilaş cu genunchiul zdrelit, să-şi plângă lacrimile pe care nu-şi permisese să le verse... dar Gareth era aici... stând în spatele ei... observând-o... şi brusc, ea îl urî la fel de tare pe cât îl iubea, ridicându-se în picioare şi întorcându-se pentru a-l întreba supărată :

— Ce vrei, Gareth ?

El păşi înapoi când îi înregistră furia... respingerea, o întindere uşoară a pielii de pe faţa lui trimiţând semnale de alarmă creierului fetei, reamintindu-i acesteia că existau mai multe căi prin care cineva îşi trăda adevăratele sentimente.

— Am trecut să văd dacă te simţi bine. După noaptea trecută.

Sângele îi îngheţă în vine. Cum putea el să-i facă asta ? Dacă nu aşteptase nimic de la el, sperase că el ar avea cel puţin curtoazia, compasiunea să nu menţioneze niciodată ce se întâmplase între ei noaptea trecută, nici ei şi nici altcuiva, ci să se comporte cu tact, pretinzând că în noaptea ce trecuse... răspunsul ei... dorinţa pentru el... dragostea pentru el nu existaseră, şi iată, el era aici, plimbându-se prin bucătărie, întrebând-o fără nici un fel de grijă dacă ea era „OK" !

O senzație de amețeală o cuprinse, un amestec de supărare și durere, și când se îndepărtă de el, ea spuse cât de ferm putea :

— De ce naiba nu m-aș simți ? Să știi că am mai fost sărutată și înainte.

Cuvintele aveau o acreală și o amărăciune care o șocau. Fură urmate de tăcere, ea dându-și seama că spusese ceea ce nu trebuia.

— Da, îmi închipui că ai mai fost, o aprobă Gareth. Totuși, nu la asta mă refeream. N-ai dat nici un semn că te sculaseși mai devreme, când ți-am adus mașina. A trebuit să trec pe aici în drumul meu spre casă, așa că m-am gândit să sun și să văd dacă ești bine.

Fiecare cuvânt era rostit ușor și fără emfază, în contrast total cu mina ei acră și răutăcioasă, și totuși știa... oh, cum știa că, sub această aparență calmă, Gareth era furios.

Începu să se simtă rău, dar de data asta nu din cauza virusului. Nu, de această dată, greața se datora fricii, își dăduse seama ea tulburată. De data asta, răul era rezultatul direct al prostiei sale.

Ce naiba o apucase ? Bunul-simț n-ar fi trebuit s-o avertizeze că ultimul lucru la care ar vrea să se refere Gareth era la ce se întâmplase între ei noaptea trecută, că dorea la fel de mult ca și ea să uite întregul incident ?

El stătea încă în spatele ei, nedând nici un semn de plecare ; nu era decât un lucru de făcut. Inspirând adânc, ea se duse spre dulapul unde ținea mătura, îl deschise, scoase obiectul și apoi, cu capul în jos, curăță dezordinea de pe pardo-

seală cu mișcări bruște, murmurând în acest timp :

— Îmi pare rău. A fost... a fost copilăresc din partea mea... dar după cum poți vedea... făcu o pauză și se uită rapid la el, apoi înapoi la pardoseală... nu sunt în dispoziția cea mai rațională în această dimineață. De fapt, eram pe punctul de a-mi face o cană de ceai și a mă duce să mă ghemuiesc pe un fotoliu în fața focului, cu o carte veche a Georgettei Heyer.

— Un remediu suveran pentru o indispoziție, comentă el aruncându-i un zâmbet cuceritor, pe care odată îl cunoscuse atât de bine.

Inima ei tresări și gâtul o jenă când se luptă cu impulsul de a da drumul măturii și a alerga în brațele lui, ca o dată ajunsă acolo, să dea drumul unui plâns de modă veche.

— Uite, Syb, în legătură cu noaptea trecută. Eu...

Ea simți cum i se încordează trupul, respingând ceea ce știa că urmează. Recunoașterea jenei tipic bărbătești a celui care se lăsase târât de dorința sexuală, care făcuse o greșeală... care voia să se scuze pentru orice interpretare greșită.

— Te rog nu spune nimic, îl întrerupse ea. A fost o greșeală. Amândoi știm asta. Nu vreau să vorbesc despre acest lucru, Gareth, și dacă nu te deranjează, aș vrea să pleci.

Bariera dintre ei, care căzuse atât de rapid când el glumise pe socoteala ei pentru pasiunea față de romanele sentimentale, se afla din nou la locul ei. Rămase cu spatele spre el, spunându-i cu limbajul trupului că nu era binevenit, indiferent dacă se simțea sfâșiată în interior.

Îl auzi deschizând ușa și-și ținu răsuflarea.

— Îmi pare rău... pentru porc.

Era ca o lovitură în inimă. Știa el cât de mult însemna pentru ea acea piesă ieftină de porțelan ? Cât de des în decursul anilor se uitase la aceasta și-i văzuse fața... auzise vocea lui... simțind căldura mâinilor... sunetul râsului lui ? Și acum se dusese.

Fără să se oprească din ceea ce făcea, ea-i spuse sec :

— N-are importanță. Ar fi trebuit să-l arunc cu ani în urmă.

Auzi cum se închide ușa, dar nu-și întoarse capul pentru a-l urmări cum se îndepărtează de ea... poate pentru ultima oară... Nu se opri din măturatul aproape mecanic al pardoselii, până când nu auzi mașina pornind, asigurându-se că el plecase.

Atunci și numai atunci se opri din măturat și se aplecă în patru labe, culegând fiecare ciob de porțelan, lacrimile amestecându-se cu talmeș-balmeșul de pe pardoseală în timp ce punea fiecare bucată pe masă.

Fără speranță să-și imagineze c-ar putea fi reparat vreodată. Nu se putea. La fel ca și inima ei zdrobită.

„Încetează să fii atât de melodramatică, își spuse ea cu tărie, și, pentru numele lui Dumnezeu, du-te sus și spală-ți fața, idioato !"

Părăsind cioburile, așa făcu, strâmbându-se în oglinda de la baie la fața ei pătată de lacrimi.

Deoarece apa curgea și casa era veche, cu pereți solizi de piatră, ea nu auzi ușa de la bucătărie deschizându-se și pe Gareth intrând acolo.

El se opri, uitându-se la cioburile puse cu grijă pe masă și apoi se duse spre ele, studiindu-le, atingându-le.

O expresie tandră, gânditoare îi îmblânzi fața. El pipăi o bucată și apoi se uită prin ușă în interior.

Se întorsese dintr-un impuls, mânat de o nevoie pe care nu-i plăcea s-o admită nici chiar acum, după toți acești ani.

Dar acum...

Acum avea nevoie de timp ca să se gândească... să cântărească, să încerce poate să se convingă că era o prostie extrem de periculoasă să se lase târât de speranță doar din cauza unor cioburi de porțelan.

Toți acești ani, și nimic nu se schimbase. Toți acești ani de așteptare... de speranță... de a auzi de la bunicul lui numai lucruri pe care nu dorea să le audă. Și apoi să se întoarcă și să afle că nu exista nimeni în viața ei care... Deci noaptea trecută fusese o greșeală. Își lăsase inima să-i domine rațiunea, se lăsase în voia propriilor lui dorințe, propriului dor... dar poate că până la urmă situația nu era atât de iremediabilă pe cât se temuse...

O femeie care alesese cu grijă din grămada de pe pardoseala bucătăriei cioburile de porțelan ale unui obiect care nu valora nici măcar o liră, nu putea fi total indiferentă față de cel de la care îl primise...

„Trebuie să pleci imediat", se îndemnă el, când auzi un zgomot la etaj, deschizând ușa la repezeală și ieșind, dar nu înainte de a lua cu el unul din cele mai mari cioburi de faianță.

Când Sybilla coborî, avu cel mai ciudat sentiment că cineva fusese în casă, dar nu putea înţelege de ce.

Dând din umeri, termină de curăţat mizeria de pe pardoseală, spunându-şi nefericită că acum nici măcar încântarea pe care i-ar provoca-o cartea Georgettei Heyer n-ar fi suficientă pentru a-i ridica moralul.

La ora ceaiului de sâmbătă, sătulă de propria-i companie şi de nefericirea gândurilor, care păreau să creeze o atmosferă ce plana asupra casei ca o miasmă a disperării, o sună pe maică-sa şi o anunţă că va petrece câteva zile cu ei.

Belinda, când ea-i telefonă mai târziu că nu va fi la serviciu până la jumătatea săptămânii, o asigură că putea să se descurce singură şi Sybilla fu uşurată că cel puţin se comporta normal şi punea sănătatea înaintea afacerilor.

*
* *

O oră mai târziu, când trecea pe lângă porţile închise de la Cedars, încercă să nu se uite în direcţia casei, chiar dacă ştia din experienţă că era imposibil să vadă dacă o maşină era parcată sau nu acolo, din cauza tufelor de rododendroni ce străjuiau aleile.

Numai faptul de a trece pe lângă casă era suficient să-i accelereze pulsul, făcându-i inima să bată mai tare, şi de ce ? Doar pentru că Gareth trăia acolo — de aceea.

Un lucru începea să-i devină clar şi acela era că dacă Gareth intenţionase să preia afacerile de

familie şi să rămână în zonă, ea trebuia să plece pentru liniştea ei personală, dacă nu pentru altceva.

Ceea ce nu hotărâse încă era cum naiba să-i aducă la cunoştinţă Belindei acest lucru, ce scuză să folosească pentru a explica de ce dă cu piciorul atâtor ani de muncă grea pentru a consolida afacerea, ca să facă ce ?

Muşcându-şi buzele, se întreba dacă va avea abilitatea să se prefacă, puterea să-şi convingă prietena şi familia că venise timpul unei schimbări... dar o schimbare spre ce ? Va reuşi poate să pretindă că voia să fie mai aproape de familia ei, că se gândea să înfiinţeze o nouă ramură a afacerii în apropierea lor, dar deoarece ei locuiau doar la o jumătate de oră distanţă, nu părea rezonabil. Deci ce scuză îşi putea găsi ? Poate că Belindei îi putea spune adevărul şi motivul real pentru care trebuia să părăsească zona. Belinda ar înţelege... i-ar arăta simpatie... dar... scutură din cap obosită şi se certă că nu se concentra asupra condusului. Reacţiile ei nu erau prea experte în acel moment şi acest drum, ca toate şoselele modernizate, putea fi extrem de periculos pentru un conducător neatent.

Ajunse la casa părinţilor la timp pentru a lua cina, după care mama ei o băgă repede în pat, aducându-i o sticlă de apă fierbinte, care semăna cu fostul ei ursuleţ, plus o ceaşcă fierbinte de ceai cu lămâie. Sybilla recunoscu că era mult mai bun la gust decât ceea ce-şi făcuse ea.

— Încearcă să dormi puţin, scumpo, o rugă mama ei. Arăţi foarte rău şi cu mult prea slabită. Te frământă ceva ? Serviciul ?

— Serviciul merge bine, mămico, o asigură Sybilla, ușurată fără să fie nevoie de o altă minciună. Mmm... Mă simt cam somnoroasă, adăugă ea nesinceră.

Oftând ușor, maică-sa se lăsă convinsă și se ridică, oprindu-se lângă ușă pentru a stinge lumina. Exista ceva, o știa, la fel cum știa că insistând nu va obține nimic. Acesta era necazul cu copiii care crescuseră : îți faci la fel de multe griji pentru ei ca atunci când erau mici, dar o dată deveniți adulți, nu puteai să le alungi necazul cu o îmbrățișare și un sărut.

Nu, ceea ce o frământa pe Sybilla era evident ceva cu care ea prefera să se descurce singură. Dar, indiferent ce era, trebuie să fi fost serios... foarte serios, ca să vină acasă în acest fel. În mod normal, ea era atât de independentă, atât de încăpățânată uneori. Chiar ca adolescentă, când trecuse prin acea pasiune copilărească pentru Gareth...

Mama Sybillei se opri gânditoare pe scări pentru o clipă, înainte de a coborî la parter ca să se reîntâlnească cu soțul ei, foarte îngrijorată.

În cele din urmă, Sybilla petrecu trei zile cu părinții ei, lăsându-se răsfățată de mama sa și primind vizitele gălăgioase ale copiilor fratelui ei. Înconjurată de dragostea familiei, bloca în mod intenționat orice gând despre Gareth care încerca s-o chinuie.

Aici cel puțin nu existau amintiri despre el... nu existau temeri c-ar putea da colțul și s-ar trezi în fața lui. Aici cel puțin era în siguranță față de trecutul cu toate amintirile lui chinuitoare și

de viitorul care începuse s-o urmărească cu spectrul singurătății.

Într-o zi, Gareth se va însura, era sigură de acest lucru și când o va face... Se cutremură ușor, ignorând cuta de încruntare de pe fața nepotului cel mai mare când ea se opri din cititul cărții pe care o ținea în mână.

Cum o să trăiască cu asta... cu realitatea căsătoriei lui... soției lui... familiei lui... fericirii lui... în timp ce ea... ? Se cutremură din nou, iar încruntarea lui Jack se transformă în îngrijorare când veni lângă ea și o întrebă :

— Tanti Syb, te simți bine ?

Neliniștea din mica voce îndreptă atenția Sybillei spre fața lui... Cu conștiința tulburată, îl asigură pe băiat că se simte bine. N-avea dreptul să-i impună durerea, nefericirea ei copilului, era mult prea tânăr pentru a înțelege ce se petrece cu ea. Mohorâtă, se gândi că nu se putea ascunde la nesfârșit, băgându-și capul în nisip ca struțul, refuzând să înfrunte faptele. Cel mai bun lucru de făcut era să se întoarcă, să-i spună cinstit Belindei de ce simțea că trebuie să plece, apoi să-și facă un fel de plan pentru viitor. Avea nevoie să-și propună ceva... să găsească ceva de care să se agațe... să găsească un fel de suport, pentru că de data aceasta, nu mai avea tăria să se susțină singură.

Dacă Gareth nu s-ar fi întors, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, reflectă ea cu amărăciune, sau măcar dacă s-ar fi întors și ea ar fi știut că întoarcerea era doar temporară, că după aceea el ar fi plecat în America... dacă ea ar fi putut să se abțină pentru o scurtă vreme, el

ar fi plecat și viața ei s-ar fi întors la normal ; sau s-ar fi putut concentra să-l uite, alungând orice imagine a lui din memorie, respingându-l din mintea și inima ei, dar cum putea să facă asta acum ?

O parte a ei dorea să-l urască pentru ceea ce-i făcea, chiar dacă o făcea fără să aibă habar, chiar dacă nu știa. Voia ca el să afle... să-și dea seama... voia mila... nemulțumirea lui ?

Tresări violent. Nu, bineînțeles că nu... mândria ei, respectul față de sine — erau singurele lucruri care-i mai rămăseseră, chiar dacă erau periculos de subțiate, chiar dacă îi asigurau o protecție fragilă împotriva chinului de a-l iubi.

Nu, nu putea sta cu părinții ei la nesfârșit. Trebuia să se ducă acasă. Trebuia s-o vadă pe Belinda și să-și facă ordine în viață, cum s-ar zice.

Plecă într-o dimineață de miercuri, în ciuda rugăminților mamei sale de a mai sta puțin.

— Gripa mi-a trecut acum, îi răspunse ea cu sinceritate. Și nu este corect s-o las pe Belinda singură... nu când suntem așa de ocupate.

Șovăind, mama ei o lăsă să plece, stând lângă gărduleț grădinii până când mașina dispăru din vedere, ca apoi să se întoarcă spre soțul ei pentru a remarca îngrijorată :

— Sper că o să fie bine. Poate că dacă l-aș suna pe Gareth și...

— Nu vei face așa ceva, îi spuse tatăl Sybillei, adăugând cu o voce mai blândă... Știi că

n-ar fi corect... sau cinstit... pentru nici unul dintre ei.

— Nu, bănuiesc că ai dreptate, Jeff. Oh, dar nu-mi place s-o văd așa. Arată așa... așa de încordată.

— Știu, iubito, știu.

O bătu pe braț, apoi se întoarseră împreună în casă.

CAPITOLUL IX

Ei bine, era prea târziu pentru alte gânduri acum. Primul lucru de dimineaţă, va merge s-o vadă pe Belinda şi să-i spună că intenţionează să părăsească afacerea... să plece din zonă... dar încă mai avea restul zilei în faţa ei... o grămadă de timp de umplut... şi care era cea mai bună cale s-o facă, dacă nu o lungă plimbare în care să-şi dezmorţească picioarele şi să ia aer, şi poate îi va veni vreo inspiraţie ce să facă cu restul vieţii sale ?

Oraşul era înconjurat de poteci şi drumuri potrivite pentru plimbări, iar Sybilla îl alese pe cel mai lung care mergea de-a lungul malului râului înainte de a urca pe dealuri, şi de acolo întâlnindu-se cu un vechi drum de căruţe.

Nu că intenţiona să traverseze ţinutul sau comitatul — câteva mile vor fi limita ei, şi înapoi acasă.

Mersese mai puţin de trei mile când pantoful începu s-o roadă şi ea-şi dădu seama că făcuse o băşică. Era suficient de aproape de oraş ca s-o ia peste câmp şi prin parcul oraşului, totuşi şchiopăta când ajunse la farmacie.

Farmacistul o compătimi când ea îi explică necazul, sugerându-i să se aşeze pe vechiul scaun pe care-l ţinea întotdeauna la îndemână pentru clienţii mai în vârstă, şi-i aplică un plasture peste pielea zdrelită.

Mulţumindu-i, îşi trase şoseta şi-şi legă adidaşii. Necazul era că adidaşii erau noi şi — în ciuda preţului lor mare, erau mai curând la modă decât confortabili.

Îi cumpărase într-o pornire de extravaganţă pe care o regreta acum şi era sigură că nu va mai fi în stare să se plimbe cu ei, chiar cu plasturele dintre pielea rănită şi şosetă, îşi spuse ea şchiopătând. Ceea ce însemna că trebuia să meargă în scuarul oraşului şi să ia un autobuz până acasă.

Strada era pustie, iar ea era la jumătatea drumului când cineva o prinse din urmă, îi apucă braţul şi o împinse cu spatele lângă cel mai apropiat perete.

Când încercă să scape, plină de panică, auzi vocea lui Ray Lewis spunând ironic :

— Acum... nu eşti chiar aşa grăbită ca să nu-i poţi spune „bună“ unui vechi prieten, nu-i aşa ?

Deşi cuvintele lui erau nevinovate, manierele îl contraziceau, ca şi felul în care o ţinea, cu degetele înfipte în carne în timp ce-i apăsa spatele de perete, cu trupul între ea şi oricine altcineva ar fi trecut pe stradă şi ar fi putut să-şi dea seama de zbuciumul ei. Trupul lui era mult prea aproape de al ei, când făcu un alt pas spre ea, obligând-o să se lipească de peretele de piatră şi să simtă prin puloverul subţire textura rugoasă a suprafeţei acestuia.

Inima ei bătea nebunește din cauza fricii, frica pe care orice femeie ar încerca-o să știe că o amenință un bărbat care nu simțea dragoste pentru ea, ci doar ură și pofte.

— Nu mai ești așa de sigură de tine, ce zici ? șuieră el către ea, bucurându-se din plin de panica ei, până când ea se luptă s-o controleze, s-o ascundă de el. Te credeai atât de specială ? Ei bine, am aflat multe despre tine. Nu ești specială deloc. Ești ca și restul. Acum roagă-mă frumos și poate o să mă convingi să-ți dau drumul.

Cu mâna liberă el încercă să-i atingă fața, dar ea se smuci, ferindu-se de atingerea lui... ochii ei ca ai unei pisici sălbatice, întregul ei trup respingând prezența și insultele lui.

— Faci pe încăpățânata, nu ? Ei bine, nici că-mi pasă. Cu cât te încăpățânezi mai tare, cu atât mai mult îmi face plăcere.

— Sybilla, ce e cu tine ?

Sunetul vocii lui Gareth nu fusese niciodată mai binevenit. Aproape instantaneu era liberă, Ray Lewis murmurând ceva despre o întâlnire, aproape fugind în josul străzii când Gareth se întoarse spre ea, zicând cu asprime :

— Ce naiba se petrece aici ?

Ea tremura așa de tare încât abia mai putea să vorbească. Îl văzu pe Gareth cum se încruntă când se uită pe stradă după Ray Lewis și, instinctiv, ea întinse o mână și-i apucă brațul, în timp ce-l ruga răgușită :

— Nu, Gareth, te rog, nu mă părăsi.

Era condusă din instinct, logică, prevedere, toate emoțiile pe care învățase să le simtă în lo-

cul celor firești erau date la o parte de reacția șocului și a fricii pe care tocmai o încercase.

Tot ceea ce știa era că nu voia ca Gareth s-o părăsească... că avea nevoie de el, mai mult decât avusese nevoie de ceva în viața ei, chiar dacă intenția lui era să se ducă după Ray Lewis și să-l pedepsească pentru ce-i făcuse, dorea să rămână cu ea ; avea nevoie de confortul prezenței lui mai mult decât avea nevoie de răzbunarea lui asupra agresorului ei.

Tremura așa de tare încât știa că el trebuia să fi simțit. El își întoarse capul, încruntarea adâncindu-i-se când o studie.

Își ridică mâna la fața ei, atingând-o ușor.

— Dacă ți-a făcut ceva...

Ea scutură din cap, prea vulnerabilă pentru a risca să vorbească. Cineva trecea pe lângă ei și Gareth se dădu într-o parte pentru a-i face loc, trăgând-o cu el, neintenționat. Când îi auzi oftatul de durere și o văzu că șchioapătă, o întrebă scurt :

— Ce naiba... ?

— O bășică. La călcâi. De la adidașii noi... Se bâlbâia... vocea ei era nefiresc de ridicată și încordată. Mă duceam să iau autobuzul, când...

Ea voia să se oprească, să curme șuvoiul vorbelor prea stridente.

— Autobuzul ? Nu fi caraghioasă ! Te voi duce eu acasă. Mașina mea este parcată în scuar. Poți merge așa departe, sau rămâi aici până când o aduc ?

Imediat ea se agăță mai tare de brațul pe care-l ținea, fără să-și dea seama că-și înfigea unghiile în carnea lui din cauza panicii.

— Nu... nu, Gareth... te rog... pot merge.

Dar atunci când încercă, tot ceea ce reuşi fură doar câţiva paşi şovăielnici, înainte ca o combinaţie de şoc şi durere să o facă să se împiedice.

— Bine, asta este, îi zise Gareth încordat şi înainte de a-l putea opri, se întoarse şi o ridică în braţe ca şi cum nu cântărea mai mult decât un copil.

— Gareth, protestă ea înnebunită, ne văd oamenii.

Ochii ei erau la acelaşi nivel cu ai lui. El se opri din mers şi-i aruncă o privire tristă când o întrebă încet :

— Şi ce dacă ?

Ce putea spune ea ? Înghiţi nervos şi încercă să se concentreze la durerea din călcâi ; la teama pe care o încercase când Ray Lewis o prinsese ; la orice altceva, în afară de senzaţia de a fi în braţele lui Gareth... de a fi ţinută strâns lângă trupul lui, de a-i simţi bătăile inimii, care în ciuda faptului că el pretindea că este uşoară, erau atât de repezi şi puternice încât era îngrozită că el poate făcea un efort prea mare.

— Pot să merg restul de drum, îi zise ea când ajunseră la scuar. Unde-i maşina ta ?

— De partea cealaltă a scuarului, răspunse el supărat, şi n-ai să mergi deloc.

Nu voia să se certe cu el, consumându-i energia şi, în loc de asta, încercă să stea pe cât era de posibil de nemişcată şi bineînţeles, să ignore plăcerea pe care o simţea trupul ei la contactul cu al lui, la senzaţia de a fi în braţele lui, ţinând-o... protejând-o...

„Opreşte-te" ! se avertiză ea, chiar când el începu să descuie uşa pasagerului pentru ea.

Când o așează cu blândețe, aproape tandru, în mașină, comportamentul lui față de ea contrasta cu furia rece din voce când zise :

— Cred că este timpul să am o vorbă cu Lewis.

Sybilla tremură, nefiind în stare să se opreas-că, făcând ca el să rămână nemișcat și s-o întrebe răgușit :

— Ești sigură că nu te-a lovit... nu te-a amenințat ?

Sybilla scutură din cap.

— Nu. Te rog... hai să plecăm, vrei, Gareth ? Nu se va mai întâmpla. Nu acum, când m-am hotărât...

Se opri la timp. Încă puțin și în vulnerabilitatea și starea ei de slăbiciune, i-ar fi spus lui Gareth despre planurile de plecare.

— Nu acum, când ai hotărât ce ? o întrebă el.

Ea scutură din cap.

— Nimic. Este drăguț din partea ta că te oferi să mă duci, dar aș fi putut să mă descurc și cu autobuzul.

— Am încercat să iau legătura cu tine, o anunță Gareth când închise ușa și apoi înconjură mașina pentru a se așeza în spatele volanului.

Sybilla simțise cum mașina se înclinase ușor când el se așezase și-și punea centura de siguranță. În ciuda lărgimii locurilor, ea era foarte conștientă de cât de puțin spațiu se afla între ei. Când își potrivea cureaua, umărul lui îl atinse pe al ei. Ea înțepeni imediat, tresărind ușor când prinse mirosul proaspăt al pielii lui, săpunul pe care-l folosise întărindu-i în mod subtil virilitatea, așa că ea avu o imagine mentală și șocantă

a lui, fără haine, cu trupu-i subțire și bărbătesc, ciudat și excitant, aplecându-se în pat către ea, într-o cameră în semiîntuneric.

De data asta când se înfioră, Gareth remarcă, întrebând sec :

— Ce nu este în regulă ? Și să nu-mi spui „nimic". Dacă Lewis...

— Nu, nu-i nimic. Sunt doar un pic răcită, minți ea.

De ce naiba acceptase oferta lui de a o duce cu mașina ? Dacă n-ar fi fost atât de înspăimântată de Ray Lewis, n-ar fi acceptat niciodată. Tot ce simțea acum... tot ceea ce experimenta și îndura îi întărea convingerea că era extrem de periculos să continue să locuiască aici. Trebuia să plece. N-avea de ales.

Pierdută în propriile gânduri, doar când văzu sfârșindu-se rândul familiar de căsuțe, iar Gareth nu micșoră viteza, se întoarse spre el și spuse neliniștită :

— Gareth, oprește. Ai trecut de...

— Te duc acasă la mine, o anunță el calm. Când ea încercă să protesteze, el adăugă... Am încercat să iau legătura cu tine toată săptămâna...

Inima ei tresări, întregu-i trup fiind copleșit de încântare și confuzie până când el adăugă prozaic :

— Încă nu ți-ai luat colecția de porțelanuri de Dresda și în afară de asta, în ciuda protestelor tale, cred că Lewis te-a enervat mai tare decât recunoști. Să știi că chiar ar trebui să-l reclami la poliție.

— Pentru ce ? îl întrebă ea. Pentru că vrea să aibă o aventură cu mine ?

Ea scutură din cap şi apoi realiză consternată că în timp ce Gareth vorbise, ei parcuseseră distanţa dintre casa ei şi a lui, iar acum intrau pe drumul atât de familiar de la Cedars.

Era prea târziu să-i mai ceară să oprească maşina. Ar fi trebuit să facă asta mai devreme.

— Îmi pare rău că nu mi-am luat porţelanurile, se scuză ea încordată când el opri maşina în faţa casei. Am vrut, dar...

Ea dădu uşor din umeri, nefiind în stare să recunoască faţă de el de ce nu se simţise în stare să vină la Cedars, atâta timp cât ştia că el era acolo.

— Bunicul a intenţionat întotdeauna să ţi le dea, îi zise Gareth. Atârn-o, adăugă el în timp ce-şi desfăcea propria centură. O să te duc eu înăuntru.

— Nu, te rog, protestă Sybilla, desfăcându-şi la repezeală centura şi apucând portiera. Acum sunt bine, zău. A fost doar... doar şocul.

— Dar piciorul tău ?

Piciorul ei ? Se uită la el o clipă şi apoi se înroşi puternic, realizând ce voia să spună el. Aproape că uitase disconfortul provocat de băşica de la călcâi.

— Oh, va fi bine. Plasturele îl protejează.

Îl proteja, dar numai parţial, fricţiunea constantă de mai devreme făcuse ca pielea să i se umfle, aşa că, în ciuda plasturelui, încă simţea cum noii adidaşi o rod dureros când şchiopătă spre casă.

Gareth descuie uşa şi, când păşi în holul cu parchet era ca şi cum ar fi păşit înapoi în timp.

Nimic nu se schimbase aici : aceleași draperii atârnau la ferestre, aceeași masă lustruită de stejar se afla încă acolo, aceleași covoare, același aer de stabilitate victoriană.

Cedars nu era o casă drăguță, dar era o casă foarte bine construită și solidă ; genul de casă în care te simțeai imediat în siguranță... plină de căldură... primitoare.

— Mă duc să pun ceainicul, sugeră Gareth, dar Sybilla îl opri, scuturând din cap și spunând la repezeală :

— Nu, te rog, am abuzat prea mult de timpul tău, Gareth. O să iau doar colecția și...

— Este sus în camera bunicului, îi zise el.

— Bineînțeles. Uitasem pe moment.

Tom Seymour își mutase porțelanurile în camera lui, fiindcă așa cum îi spusese odată Sybillei, noaptea, când nu putea dormi, îi plăcea să zacă în pat și să-și imagineze că figurile delicate prindeau viață, continuându-și preocupările lor bucolice.

Știa drumul la fel de bine ca în propria ei casă, dar o oarecare rezervă o făcu să ezite și să se uite întrebătoare către Gareth, înainte de a se îndrepta spre scări.

— Nu cumva ai uitat drumul ?!

O constrângere bruscă părea să-i apese pe amândoi, ca și cum dintr-un anumit motiv și Gareth șovăia să se miște în direcția scărilor.

Ce naiba credea el că avea de gând să facă, se întrebă ea amar — să se arunce asupra lui ?

— Dacă ți-e frică să intri în camera bunicului...

Cuvintele liniştite, aproape ezitante, o umplură de ruşine. Lacrimi de vinovăţie îi înţepară ochii şi ea-şi scutură capul, nefiind în stare să-i privească atunci când îi spuse răguşită :

— Nu. Eu... eu l-am văzut pe bunicul tău cu o seară înainte de a muri. Părea atât de bine... de relaxat... şi aşa mi-l voi aminti întotdeauna. Şi era fericit, Gareth, adăugă ea, făcând un pas impulsiv spre el, vrând brusc să-l asigure că, în timp ce şocul produs de atacul fatal de inimă al bunicului lui fusese traumatizant pentru cei care-l iubeau, Tom Seymour se bucurase de viaţa lui până la sfârşit.

— Da, ştiu. Am vorbit cu el la telefon doar cu câteva ore înainte... înainte de a muri. Dacă avea vreo presimţire a celor ce urmau să se întâmple, sigur că nu mi-a arătat, dar asta nu-mi uşurează sentimentul de vinovăţie, sentimentul că l-am neglijat... credinţa că ar fi trebuit să fiu aici cu el.

— Ştiu ce vrei să spui, îi zise Sybilla cu o voce joasă, recunoscând... Eu simt acelaşi lucru. Obişnuiam să-l sun în fiecare seară, dar în acea seară am fost la o întâlnire la Camera de Comerţ, care a durat până târziu. Adesea m-am gândit că dacă aş fi trecut pe aici ca de obicei...

— N-ar fi fost nici o diferenţă, o asigură Gareth. Atacul l-a avut în primele ore ale dimineţii şi a fost atât de sever încât a murit înainte de a se trezi, mi-a spus doctorul. Să ştii că încă îmi lipseşte, adăugă el, recunoaşterea acestui fapt surprinzând-o pe faţă. Oh, ştiu că nu prea l-am văzut... n-am venit acasă atât de des pe cât ar fi trebuit, dar el a înţeles... şi... Se opri brusc şi

spuse aproape aspru... nu știu de ce te împovărez cu toate acestea. O să urc și o să-ți dau o mână de ajutor cu porțelanurile. Am reușit să găsesc o cutie și hârtie de învelit și dacă n-aș fi reușit să iau legătura cu tine în această săptămână, intenționam să le împachetez și să le aduc la tine, lăsându-ți-le în garaj.

Voia să-l întrebe de ce nu făcuse așa, dar scurtul moment de intimitate și amintiri împărtășite se terminase și el era la fel de distant cum fusese din acea dimineață când ea descoperise cât de mult îl irita dragostea ei copilărească și povara care o reprezenta pentru el.

Păși înaintea ei, deschizând ușa, conducând-o înăuntru, observând-o cu neliniște.

Totul în cameră era așa cum fusese întotdeauna, nici una dintre mobile nu fusese mutată, dar articolele familiare lui Tom... peria de cap, vechiul halat de casă... acestea nu mai erau, așa încât părea doar o cameră, mobilată în stilul modei vechi, cu o fotografie înrămată în argint a unui cuplu foarte tânăr în haine de nuntă, stând pe un bufet de stejar și, lângă un perete, unde putea fi văzut bine din pat, era dulăpiorul cu porțelanuri.

Sybilla merse încet spre el, cu întreg trupu-i tremurând, îngenunche pe dușumea și întoarse cheița în ușile de sticlă ale dulăpiorului.

În interior, culorile pastel, delicate, ale figurilor de porțelan se încețoșară când ochii ei se împăienjeniră cu lacrimi. Erau valoroase și din punct de vedere sentimental... ceva ce ea va prețui întreaga viață.

În spate, auzi vocea răgușită de emoție a lui Gareth :

— Intotdeauna obișnuia să spună că păstoriţele îi aminteau de tine... că posezi aceeași fragilitate delicată... aceeași delicateţe a pielii. Te-a iubit foarte mult.

— Așa cum l-am iubit și eu.

— Știu. Uite, lasă-mă să cobor și să fac acea ceaşcă de ceai. Amândoi avem nevoie, și apoi vom trăncăni un pic.

Sybilla era pe cale de a refuza, când sună telefonul la parter.

— Ar fi bine să cobor și să răspund. Întotdeauna bunicul a refuzat să-și instaleze o derivație la etaj.

Telefonul era în hol și cu ușa de la cameră deschisă, chiar dacă nu trăgea în mod intenționat cu urechea, Sybilla realiză curând că îl sunau de la fabrică și după cum auzea, urma să țină o vreme

Se uită la porţelanurile de Dresda și întinse mâna în dulăpior să ia unul dintre ele. Mâinile îi tremurau când îl împachetă. Nu trebuia să-l spargă... nu trebuia să-l distrugă. Nu realizase câte emoții putea să-i stârnească intratul în casă, parţial din cauza amintirilor legate de Gareth, parţial din cauza lui Tom, de care îi era foarte dor.

Fuseseră buni prieteni, în ciuda diferenței de ani dintre ei. Ea îl iubise și el o iubise la rândul lui, și ea bănuia că el știuse probabil întotdeauna de ce evita să fie în oraș ori de câte ori Gareth trebuia să vină acasă.

Când se ridică în picioare, își dădu seama cât de întuneric se făcuse, vântul adunând nori negri de furtună.

Fără nici o intenție, hoinări pe palier. O baie comună separa camera lui Tom de cea care fusese întotdeauna a lui Gareth.

Ezită o clipă. Jos, Gareth încă vorbea la telefon. Încet, merse spre dormitorul lui. Era deja deschis pe jumătate, tot ce trebuia să facă era să împingă puțin ușa și să intre.

Privi către pat acum și, ca atrasă de un magnet, merse șovăind spre acesta.

Se dusese cuvertura prostească cu motocicleta Harley Davidson pictată pe ea, și în locul ei era un set de lenjerie albă foarte apretată.

Dacă ar atinge cearșafurile, le-ar simți greoaie și vechi. Inițial, fuseseră un dar de nuntă primit de străbunica lui și doamna Cook, care fusese menajera lui Tom ani de zile, obișnuia să se plângă că este o muncă de ocnaș să le apreteze și să le calce. Când aceasta se pensionase și trebuiseră să găsească o altă menajeră, Tom insistase să fie trimise la o spălătorie locală.

Fiecare articol era brodat cu inițialele miresei. Cine în zilele noastre se mai pregătește așa pentru căsătorie? Nimeni nu cumpără lenjerie care să supraviețuiască peste generații. De ce să te obosești când adesea căsătoria în sine nu durează mai mult decât este necesar ca acele ciulori făcute în fabrici moderne să se spălăcească?

Spunându-și că era nedrept de cinică, încercă să nu se uite în direcția patului, încercă să nu-și imagineze capul brunet al lui Gareth lângă albeața pernelor, pielea lui bronzată... mătăsoasă, caldă la pipăit.

Descoperi că-și plimba degetele peste lenjerie,

mângâind-o ca și cum ar fi mângâiat pielea lui Gareth.

Își retrase mâna, tremurând de șoc și vinovăție, când îl auzi pe Gareth pronunțându-i numele liniștit.

Împovărată de încordare, reacționă instinctiv, ignorând faptul că nu putea trece prin ușa închisă de Gareth care se sprijinea de ea și aproape se împiedică, în graba ei înnebunită de a scăpa, degetele tremurându-i când încercă să apuce clanța și descoperi că era prinsă între mâinile lui Gareth, ale cărui degete i se înfipseseră în umeri.

Era supărat pe ea fiindcă o găsise în camera lui, invadându-i intimitatea, gândi ea confuză. Dacă se scuza... îi explica, el i-ar da drumul și ea ar fi în siguranță. De îndată ce el va înceta s-o mai atingă, totul va fi în ordine... totul va reintra în normal... ea ar fi în siguranță.

— Gareth, te... te rog, începu ea să se bâlbâie, dar el întrerupse cu sălbăticie intențiile ei de scuză, uluind-o cu emoția din vocea lui când o imită :

— Gareth, te rog... ce ? Gareth, te rog, sărută-mă... Gareth, te rog, atinge-mă... Gareth, te rog, iubește-mă !

Ei îi era greață din cauza rușinii... a umilinței, dintr-o mie și unul de sentimente dureroase, dar când încercă să se smulgă îndepărtându-se de el, pentru a-și ascunde instinctiv vulnerabilitatea față de el, Gareth o lipi strâns de trupul lui, mâinile alunecându-i pe spatele ei, țintuind-o, în timp ce o răsucea spre el, ținând-o captivă lângă ușă cu greutatea și volumul său, în tot acest timp

mâinile lui protejând-o de contactul cu tăria lemnului.

Când ea ridică fața pentru a se ruga de el, pentru a-l implora să înceteze acest chin și s-o lase să plece, el și-o aplecă pe a lui.

Își dădu seama prea târziu că el urma s-o sărute ca să mai încerce să se sustragă. Gura ei se deschise ușor, nevenindu-i a crede.

Simți apăsarea puternică a gurii lui peste a ei ; creierul ei aproape stupefiat realiză cu întârziere că era un sărut de pasiune intensă, un sărut care nu putea fi refuzat sau respins, un sărut de o intimitate împărtășită doar între amanți care se cunoșteau de multă vreme. Chiar dacă ea ar fi fost capabilă fizic să-și oprească buzele, să se lipească de gura lui, n-o făcu, ci îi întoarse intimitatea ce i se oferea, cercetând gura lui cu vârful limbii, mângâindu-i umezeala, trăgând tandru cu dinții de buzele pline.

Se supuse atâtării mâinilor lui coborând peste curbele grațioase ale feselor, timp în care limba lui intra ritmic în umezeala primitoare a gurii ei.

Era un vis ; total ireal ; total imposibil, o fantezie ce depășea limitele imaginației ei, imposibil de a-i rezista sau a-l respinge.

Când Sybilla găsi puterea să-și deschidă ochii încărcați de dorință, Gareth se uita la ea.

De ce nu-și dăduse seama niciodată că ochii lui puteau arăta atât de fierbinți, că dorința îi putea face să ardă într-atât încât ea să se înfioare sub această căldură ?

Mâinile ei îi găsiră spinarea, la început agățându-se de el pentru a se sprijini și apoi re-

laxându-se, frământând, mângâind, explorând, imitând în mod inconştient pasiunea din ce în ce mai profundă a sărutului lui.

Îi trase cămaşa din pantaloni, tremurând de plăcere când îi pipăi pielea goală, trasând linia coloanei lui vertebrale, măsurând lăţimea umerilor, alunecându-şi palmele deschise peste piele, absorbindu-i căldura, puterea, textura satinată, în timp ce trupul ei tânjea să-l cunoască şi cu celelalte simţuri... mirosul lui... gustul lui... sunetele răguşite şi bărbăteşti scoase din dorinţă şi plăcere. Era înnebunită să cunoască intimitatea acestora la fel de mult cât murea să-i simtă mâinile pe trupul ei, pielea lui lângă a ei.

Şi chiar când ea se auzi spunându-i toate acestea, şoptindu-i cuvinte răguşite printre sărutările care atinseseră într-un timp foarte scurt un grad de intimitate cu mult deasupra celor cunoscute, era deja pierdută, dusă departe, în afara limitelor impuse de implorările frenetice ale creierului ei de a se feri. Nu se mai putea opri.

— Asta, vrei asta ? îl auzi pe Gareth întrebând tulburat când îşi strecură mâinile sub puloverul ei, trecându-i peste piept, mângâind uşor mătasea fină ce-i acoperea sânii. Pielea ei era atât de sensibilă, dorinţa atât de imperioasă încât chiar cea mai mică atingere a vârfurilor degetelor lui o făcea să strige uşor, trupul ei tremurând de încordare sexuală, sânii deja umflaţi şi dureroşi.

— Gareth... te rog.

— Ce este ? Ce vrei ? Asta ?

Degetul lui se plimbă peste un sfârc, făcând-o să se cutremure înnebunită şi să se arcuiască spre

el, ca să țipe de frustrare când el încetă s-o mai atingă.

— Șșșt. Fii cuminte... fii cuminte.

Cuvintele lui liniștitoare erau șoptite la urechea ei, dar trupul fetei era prea excitat ca să le audă, așa că el gemu tare când ea continuă să se răsucească înnebunită lângă el, căutând orbește ușurarea pentru nevoia care-i ardea carnea, împiedicându-l în eforturile lui de a-i scoate puloverul.

Dar atunci când aerul rece îi atinse pielea, ea realiză ce făcea el, trupul liniștindu-i-se când aștepta cu răsuflarea tăiată ca el s-o scape de acea povară.

— Frumoasă, ești așa frumoasă. Întotdeauna am știut că ești așa.

Cuvintele erau șoptite lângă pielea ei ca o mătase, mătase umedă, printre sărutări care-i ardeau gâtul, umerii.

Ea trase înnebunită de partea din față a cămășii lui, vrând să-l mângâie tot așa cum o mângâia el, vrând să-și îngroape gura în pielea lui, să-l lingă ca o pisică, astfel încât sub atingerea delicată el să strige tare, dorind-o cu aceeași intensitate cu care îl dorea ea.

Când el încetă s-o sărute, nu putu îndura lipsa contactului fizic, băgându-și mâinile în părul lui, ținându-l strâns lângă ea, vrând ca el să-i simtă nevoia care o ardea, nevoie care făcuse să i se umfle sânii și să i se întărească sfârcurile.

Oftă ușurată când simți căldura răsuflării lui între sâni și mângâierea gurii care aluneca pe pielea ei.

Uitase că poartă sutien, dar nu suporta ca el să se oprească din ceea ce făcea acum, și într-un

fel sau altul, el păru să-şi dea seama fiindcă gura lui alunecă peste curba sânilor, peste mătase, peste vârfurile întărite ale sânilor pe care începu să-i sugă, la început cu ezitare, ca şi cum i-ar fi fost teamă să n-o rănească şi apoi, când recunoscu dorinţa din sunetele înăbuşite de plăcere ce ieşeau din gâtul ei, fu mai puţin blând, cu mult mai puţin blând, aproape violent, ca şi cum împărtăşea acelaşi val de dorinţă care o copleşise pe ea.

Fără apăsarea corpului lui, care o ţintuia lângă uşă, ea bănuia că probabil s-ar fi prăbuşit, fiindcă trupul ei devenise atât de neputincios, atât de obsedat senzual de el.

Când dinţii lui îi muşcară sfârcul ea strigă de plăcere, arcuindu-şi spatele, înfigându-şi degetele în părul lui şi repetându-i numele la nesfârşit, într-o litanie ritmică, inconştientă, care era ecoul propriei ei excitări.

Când Gareth se sprijini de ea, Sybilla se topi. Încet, el se ridică în picioare. Mătasea sutienului se lipise umedă de sân, acolo unde el o supsese, subliniind întărirea sfârcului. Gareth îşi plimbă uşor degetul peste el şi repetă mângâierea un pic mai tare, iar frecarea dintre materialul umed şi pielea gingaşă o făcu să dorească căldura buzelor lui... a limbii... a dinţilor.

Începu să tremure şi imediat el începu să se scuze cu o voce nesigură :

— Îmi pare rău. Doar că tu... Doamne, Syb, mă înnebuneşti, ştii asta ? Te doresc atât de mult încât te-aş face a mea aici, unde te afli, şi aş continua să te doresc din nou când te-aş duce în

pat, dar ultimul lucru pe care-l vreau este să te rănesc, îi spuse el grijuliu.

Vorbele lui ar fi trebuit s-o întoarcă la realitate, dar în loc de asta, ele turnară gaz pe focul ce ardea în ea, trezind la viaţă nevoi care-i şopteau şocante şi nerușinate, încât îi era imposibil să reziste îndemnurilor acestora.

La ureche, ea-i spuse emoţionată şi răguşită :

— Nu mă doare şi... şi nu vreau să te opreşti.

Ea se înfioră iarăşi, nefiind în stare să-şi controleze simţurile şi se strădui să se uite la el, ştiind că Gareth îi va citi în privire.

— Asta... vrei asta din nou ? o întrebă el, cu o plăcere de neînchipuit, degetul lui mângâind-o uşor.

— Da. Da. Dar... de data asta fără nimic între noi, îl imploră ea.

Şi apoi, când el se supuse, desfăcându-i sutienul şi lăsându-l să cadă, ea simţi fiori intenşi care o parcurgeau, când reuşi să-i spună cu greutate :

— Şi gura ta, Gareth. Te rog, vreau şi gura ta.

Crezu că-l aude cum geme, dar trebuie să se fi înşelat. Oricum, află că el auzise, câteva clipe mai târziu, când tremura de încântare când gura lui se înfipse cu intensitate în carnea ei nerăbdătoare.

Nu ştia când îi desfăcuse el fermoarul de la jeanşi. Nu ştia cum ieşise din ei fără a înregistra acest lucru, conştiinţa acestui fapt fiind total umbrită de paradoxul intens de plăcere care o cuprinse când el îşi strecură mâna între picioarele ei, şoptindu-i cuvinte senzuale la ureche, spunându-i cât de mult tânjea după un contact mai strâns cu

umezeala mătăsoasă și cât de multă plăcere îi făcea s-o mângâie atât de intim.

Sybilla îl auzea, dar nu putea vorbi, când trupul reacționă la această atingere.

Mâinile ei se mișcară pe sub cămașa lui, în jos pe spate, remarcând umezeala acestuia, în timp ce încerca să înlăture distanța dintre ei, pentru a-și satisface pulsația dureroasă din interior printr-un contact mai intim cu el.

Gareth o opri, o sărută repede și apoi spuse :

— Nu, Syb. Nu pot... nu îndrăznesc.

Ea nu putea îndura... nu putea suporta. Ar fi murit dacă el nu-i ușura chinul din ea acum, în unicul mod în care fiecare instinct pe care-l poseda îi spunea că ar putea fi ușurat.

Mândria, respectul față de sine, prevederea, erau toate uitate, când ea se apăsă de el, rotindu-și șoldurile, implorându-l fățiș :

— Gareth... te rog... te rog, nu spune asta... Nu acum. Am atâta nevoie de tine... Eu...

Nu-și dăduse seama că plângea până când el nu-i cuprinse fața sorbindu-i lacrimile.

— Și nu crezi că-i același lucru și pentru mine ? Că te vreau la fel de mult ? Pentru numele lui Dumnezeu, Syb. Simte... simte ce-mi faci.

Când îi luă mâna și i-o plasă lângă trupul lui, el se înfiera. Bărbăția lui era atât de încordată, atât de tare sub degetele ei, încât ea scoase un sunet chinuit din gât, implorându-l :

— Gareth, te rog... te rog, acum... Te vreau acum... acum... acum...

Nu mai știa ce spune... nu mai știa ce face... îl invita ; un instinct vechi de când lumea o îndepărtase de realitate și logică, un instinct care o

poseda... o târa... făcând-o să spună şi să facă lucruri care în mod normal ar fi făcut-o să se cutremure de groază.

Îl simţi pe Gareth mişcându-se, desfăcându-se de lângă ea şi întinse mâinile cu disperare, agăţându-se de cămaşa lui, închizând ochii pentru a nu-l privi cum se îndepărtează.

— Ş-şşt... e-n regulă, îi spuse el cu o voce şovăitoare şi brusc, de necrezut, aşa era.

El îşi scoase jeanşii, îşi scoase totul, chiar şi cămaşa căreia ea îi rupsese nasturii în încercarea grăbită de a se lipi de trupul lui şi acum el înlătura şi restul hainelor ei, oprindu-se din când în când să-i sugă ambii sâni înainte de a se ridica.

Când îşi încolăci picioarele în jurul lui, ea-l simţi tresărind, dinţii lui muşcând din gâtul ei când protestă slab :

— Syb, te rog. Este prima mea oară cu tine şi vreau s-o fac să dureze cât mai mult, dar, cu ceea ce-mi faci tu chiar acum, nu cred c-am să mă pot abţine până la pat.

Dintr-un anume motiv, cuvintele lui o excitară, o aţâţară, provocându-i o nerușinare complet străină firii ei, aşa că se mişcă nerăbdătoare lângă el, îndemnându-l.

— Acum, Gareth. Te vreau acum... te rog, acum.

Rezultatul era inevitabil, senzaţia de a fi împinsă în uşă în timp ce mâinile îi protejau spatele de impact, cât puteau de bine, satisfăcând-o atât de erotic încât întreg trupul i se contopi cu al lui, întâmpinându-i cu bucurie tăria, picioarele încleştându-i-se în jurul lui, când el începu s-o

sărute, limba lui oglindind forța penetrantă a trupului lui.

Era primul ei amant, și totuși, trupul ei îl întâmpina de parcă l-ar fi cunoscut dintotdeauna, agățându-se mătăsos de el, înconjurându-l cu dragoste, binecuvântându-l, adorându-l, așa că plăcerea pe care i-o provoca ea, îi fu răsplătită din plin când întregul ei corp reacționă la încântarea de a-l cunoaște atât de intim. Valuri de plăcere începeau să se formeze în interiorul ei, făcând-o să strige și să se agațe, făcând-o să-l implore, să se răsucească și să geamă, făcând-o să fie atât de puțin inhibată încât el abia își putea stăpâni propria plăcere, până când simți primele contracții violente ce marcau împlinirea ei sexuală.

Când țipă tare, într-o revelație șocantă, fără a fi în stare să nu se supună dominației lui, ea deschise larg ochii, ca să-l descopere pe Gareth care o privea. Acum era mult prea târziu să ascundă față de el ceea ce simțea. Era ca un cer înnorat luminat de un fulger brusc și ea se simți la fel de înfricoșată și șocată ca omul primitiv cu mii de ani în urmă, când simțise că cerul se desface pentru a-i da o dovadă a nemuririi. Și apoi, tocmai când credea că se terminase, că urcase cele mai înalte culmi pe care putea să le urce un muritor, tremură cuprinsă de senzația de a fi umplută de o căldură pulsativă a împlinirii lui Gareth, trupul ei fiind atât de sensibil la el încât acea descărcare îi trimise noi valuri de plăcere spre terminațiile nervoase.

— Gareth...

— Șșt, murmură el când o sărută și încet, o ridică în brațe. Nu acum. Ceea ce vreau acum

este să te duc în pat, să te ţin în braţe, şi să continui să te ţin lângă mine.

*
* *

Când Sybilla se trezi mai târziu, era întuneric.

— Eşti flămândă ? o întrebă Gareth, simţind că era trează, chiar dacă ea nu se mişcase.

Ea scutură din cap, nevenindu-i să creadă ce făcuse... că ea şi Gareth...

— Nici eu... cel puţin, nu de mâncare, îi spuse el cu lenevie. Dar când este vorba despre tine, iubita mea, am un apetit care n-o să fie potolit uşor.

Încă şocată, ea-l simţi cum o întoarce cu faţa la el şi începe s-o sărute. Încercă să nu-i răspundă, dar se pare că trupul ei avea altă părere.

În timp ce o săruta, Gareth îi zise :

— Încă nu-mi vine să cred că asta s-a întâmplat în realitate. După atâta timp. Şi să fiu primul tău amant...

O simţi cum se încordează şi-i spuse cu tandreţe :

— Credeai că n-aş afla... sau nu mi-ar păsa ? Mă crezi aşa josnic ?

Degetul lui trasă conturul buzei ei superioare.

— De data asta va fi diferit, o anunţă el cu o voce răguşită. De data asta o să fie încet şi blând, şi vei simţi ca şi cum plăcerea va dura la infinit.

Fu tot ceea ce promisese el, ba chiar şi mai mult ; o contopire înceată şi plină de dulceaţă, urmată de o uşurare la fel de dulce, aproape chinuitoare, şi apoi delicioasa plimbare a gurii lui

peste pielea ei, la început liniștitoare și după aceea aţâţătoare. Ea strigă la invazia intimă a limbii lui în trupul ei, întâmpinând cu încântare valul neașteptat de plăcere rapidă care o cuprinse, făcând-o să se agaţe rugătoare de el, implorându-l s-o lase să-l mângâie la fel de intim precum făcuse și el.

După aceea, ea adormi la fel de profund ca un copil, în timp ce el o urmărea, întrebându-se dacă Sybilla știa cât de mult se trădase faţă de el și ce va face ea atunci când va realiza acest lucru.

Poate că ea credea că el nu va afla fiindcă nici un cuvânt de dragoste nu-i ieșise de pe buze.

O mângâie tandru, oftând. Avea și el aceeași vină ; ar fi putut să-i spună... acești ani de dor... de dorință... de suferință din cauza ei.

I se dăduse cu atâta generozitate — era un nebun dacă voia ca ea să-i ofere cu tot atâta generozitate și libertatea, dragostea ei ?

*

* *

Data viitoare când Sybilla se trezi era lumină. Gareth încă dormea lângă ea și se întoarse șocată la realitate, la conștiința a ceea ce făcuse... cum se comportase. Faţa îi ardea de jenă și confuzie. Cum putuse ? Se cutremură coborând repede din pat... patul lui Gareth.

Nu era de nici un folos să nege plăcerea pe care trupul ei o descoperise acolo... plăcerea ce-i fusese dată, dar să aibă parte de acea plăcere fără a fi însoţită în egală măsură de dragoste — era ceva ce nu înţelegea... nu ea, Gareth, care în fond, era un bărbat straniu în multe feluri, necunoscut, dar ea, care crezuse că-l cunoaște ?

Se îmbrăcă la repezeală, neluându-şi riscul de a face un duş, bucurându-se vinovată de mirosul lui Gareth pe pielea ei. Afară, aerul era clar şi rece, soarele ascuns în spatele norilor. Hoinări fără ţintă prin grădină, dar se opri nu departe de casa de vară unde auzise conversaţia îngrozitoare dintre Gareth şi bunicul lui. Se aşeză pe o bancă de piatră şi-şi prinse faţa în mâini. Nu mai putea rămâne acum în oraş. Era imposibil. Se îndoia c-ar mai putea să dea ochii cu Gareth.

Ce naiba va gândi el când se va trezi şi-şi va reaminti ? Cel mai bun lucru pentru amândoi era să nu se mai vadă niciodată. El va vrea să se confrunte cu realitatea celor petrecute între ei la fel de puţin ca şi ea.

Se uită nefericită la buruiana care înăbuşea mica plantă de la picoarele ei şi o călcă cu putere, încruntându-se când frunzele ţepoase îi zgâriară pielea. Lacrimi de disperare şi durere îi înceţoşară ochii.

— Mă gândeam că s-ar putea să te găsesc aici.

Ea înţepeni când auzi vocea lui Gareth în spatele ei.

— Acesta era întotdeauna unul dintre locurile tale favorite... Făcu o pauză şi-i spuse cu blândeţe... Este nevoie să vorbim, tu şi cu mine, nu crezi ?

Cel mai mult o rănea blândeţea lui, hotărârea lui de a nu evita să se confrunte cu cele petrecute, când ea ştia cu o sinceritate dureroasă că fusese dorinţa ei... pofta ei... iniţiativa ei mai mult decât a lui ca să ajungă acolo unde ajunseseră.

— Te-ar ajuta dacă aș vorbi eu întâi ? se oferi el.

Pentru o clipă, fu tentată să zâmbească, dar era prea înfricoșată ca să râdă... prea răvășită... prea conștientă cât de nepotrivit se comportase.

Fără să aștepte replica ei, Gareth continuă cu fermitate :

— A fost chiar aici, când mi-am dat seama de două lucruri de importanță vitală. Primul era că te iubesc... al doilea că n-aveam dreptul să te împovărez cu acea dragoste, atâta vreme cât erai practic un copil, în timp ce eu... ei bine, legal eram un adult. Trebuia într-un fel să mă depărtez de tine și să te las să crești ; fără a fi împovărată de dorințele... sentimentele mele. Vezi, Sybilla, știam cât de ușor era să te trădez pe tine și pe mine în același timp, profitând de emoțiile tale de adolescentă pe care începeai să le simți pentru mine, așa că am hotărât ca prietenia noastră trebuie să se sfârșească. Nu fără strângere de inimă, pot să-ți spun.

Așa că atunci când tu ai început să te distanțezi de mine, mi-am spus că eram bucuros... că era drept ca tu să crești printre băieți de vârsta ta și nu ca mine, și totuși, îmi displăcea acest lucru... îl uram... eram îngrozitor de gelos... tânjeam după tine atât de tare, încât aș fi putut comite o crimă ca să te am.

În cele din urmă a devenit prea greu de îndurat pentru mine. Credeam că erai așa de rece cu mine fiindcă trebuia să fi ghicit ceea ce simt. Am decis să părăsesc țara, să-ți dau timp să crești, iar mie să-mi acord timp pentru a controla ce simțeam pentru tine. Mai târziu, când ajungeai adultă

ar fi existat o grămadă de timp pentru noi să fim împreună, dacă asta ne era soarta... să ne întâlnim ca doi adulți ; și totuși, ori de câte ori veneam acasă, aveai grijă să nu fii aici, iar dragostea pe care o simțeam măcinându-mă mă făcea supărat și plin de amărăciune. Nu mă voiai. Nu urma niciodată să mă vrei. De la bunicul meu am aflat cât de bine îți merge, cât de plină ți-e viața de carieră, prietenii tăi... bărbații care te adorau și te doreau. El știa ce simt... mă compătimea, cred... încerca în mod sigur să mă avertizeze să nu sper la ceva ce poate tu nu-mi vei da niciodată... și apoi el a murit și eu m-am întors. Și aproape imediat, toate imaginile de gelozie ale anilor cât am fost despărțiți s-au transformat în realitate — la început când am văzut tubul cu cremă de ras, apoi când te-am văzut cu Ray Lewis. Amantul tău... așa credeam.

N-am putut să mă descurc... n-am putut suporta... te-am judecat greșit și te-am rănit... dar nu atât de tare cât m-am rănit pe mine.

Și apoi am descoperit că nu există nimeni special în viața ta... că atunci când te-am sărutat, te-ai topit în brațele mele și mi-ai răspuns într-un fel după care tânjisem întotdeauna, dar „știai ce simt" mi-ai spus tu și am crezut că-mi respingeai dragostea, zicând că chiar dacă simțeai o oarecare atracție fizică față de mine, nu mă iubeai.

Dar ai păstrat porcul... porcul meu... acela pe care l-am câștigat pentru tine și când l-ai spart ai plâns și ai păstrat bucățelele. Atunci am început să sper... să mă rog. De ce nu mi-ai spus noaptea trecută când am făcut dragoste că mă iubești ? Mi-ai spus orice altceva.

Ea nu se putea abține — simțea că se înroșește din cap până-n picioare.

— Nu poți să vorbești serios, Gareth, protestă ea cu o voce greoaie. Știu că nu mă iubești. Te-am auzit cu ani în urmă, plângându-te bunicului tău că... că dragostea mea de adolescentă este o pacoste.

Nu-l putea privi... nu putea face nimic altceva decât să sufere în tăcerea ce urmă acestei ieșiri a ei.

— Ai auzit asta ?

Ea dădu din cap.

— Da, de aceea... de aceea am început să te evit. Nu puteam suporta acest lucru, știind cât de mult mă dispreţuiai pentru ceea ce simțeam... știind cât de copilă îți păream.

— Oh, Sybilla, nu ! N-a fost așa. Oh, draga mea, nu plânge... dacă vrei să-ți spun despre ce a fost vorba cu adevărat. Îți promit că dacă nu încetezi să plângi, o să trebuiască să te opresc sărutându-te, și știm amândoi ce s-ar întâmpla atunci, nu-i așa ?

Atunci când se întoarse să-l privească el o luă în brațe ținând-o, încât nu putu să evite să i se uite în ochi.

— Ceea ce ai auzit a fost doar o parte din discuție. O discuție în care am recunoscut față de bunicul meu ce simțeam pentru tine... în care l-am înștiințat că-mi dădeam seama de sentimentele tale crescânde pentru mine și ce teamă îmi era să nu profit de ele. El mă avertizase asupra acestei tentații... pericolului... și încercam să fac discuția cât mai practică, clarificând cele pe care voiam să i le spun. Descrierea pasiunii tale ca o povară era

doar un mesaj cifrat între bunicul meu şi mine, dar constituia o neînţelegere enormă a adevăratei stări a lucrurilor. Adevărul este că eram îngrozit că în naivitatea ta ai putea să-mi oferi ceea ce doream cu disperare, şi că poate, să mă ierte Dumnezeu, aş lua şi aş distruge viitorul tău împreună cu al meu deoarece, la cincisprezece ani erai mult, mult prea tânără pentru acea legătură pe care-o voiam de la tine.

— Nu-mi vine să cred că aud asta, zise Sybilla mişcată.

El îi zâmbi tandru.

— Nu ţi-a dovedit noaptea trecută cât de mult te iubesc ? Dacă n-am pronunţat cuvintele a fost doar din cauză că voiam cu disperare să le aud întâi de la tine, dar apoi, mi-am dat seama că n-o să se întâmple... Îmi pare rău dacă te-am rănit. Dacă aş fi realizat...

— Poate a fost bine că n-ai făcut-o, recunoscu Sybilla. Dacă aş fi bănuit atunci când aveam cincisprezece ani... Dădu uşor din umeri şi se înroşi din nou... Nu pot nega că pe cât de ilegal ar fi putut fi, intensitatea emoţională a momentului s-ar fi transformat în intimitate fizică şi tu aveai dreptate. Eram prea tânără... mult prea tânără.

— Şi acum ? îi şopti el.

— Şi acum sunt suficient de matură pentru a-mi cunoaşte părerile... propriile mele sentimente. Trebuie să recunosc că a fost un şoc pentru mine să-mi dau seama că te iubesc. Noaptea trecută când erai adormit, ţi-am spus. Nu m-am putut abţine. Urma să părăsesc oraşul... să plec undeva unde să încep din nou... poate că de aceea,

cel puţin în parte, m-am comportat atât de iresponsabil ieri.

— Mmm. Ai fost iresponsabilă, chiar aşa ? glumi el. Apoi adăugă cu mai multă sobrietate : Mă tem că o să trebuiască să ne căsătorim foarte, foarte repede. Nu pot jura că nu mi-ai conceput deja copilul şi deşi nu dau nici un ban pe părerea altora pentru binele părinţilor tăi şi al copilului nostru, cred că ar fi mai bine să ne folosim de un pic de discreţie. Cu moartea bunicului meu... Să spunem doar că o nuntă liniştită n-ar părea nelalocul ei.

— Chiar crezi c-aş putea fi însărcinată ? îl întrebă Sybilla pe nerăsuflate.

El râse când văzu expresia de pe faţa ei.

— Dacă aşa simţi despre asta, am putea...

*

* *

O bună parte a oamenilor din oraş nu era câtuşi de puţin surprinsă să audă că Gareth Seymour şi Sybilla se căsătoreau. La urma urmei, ei se cunoşteau de ani de zile... crescuseră aproape împreună. Păcat, bineînţeles, că Tom Seymour nu era în viaţă pentru a lua parte la ceremonie, dar în împrejurările date era firesc ca perechea să prefere o nuntă rapidă şi liniştită.

În fond, amândoi purtau responsabilităţi pe umeri, el pentru fabrică şi ea pentru firma ei. N-aveau de cumpărat nici o casă, deoarece urmau să locuiască la Cedars, şi dacă puţinii invitaţi care veniseră la masa de nuntă erau surprinşi de darul făcut miresei de către ginere, Sybilla nu-i găsea nici un defect.

O doamnă remarcă spre însoţitorul ei :

5000
ALBERT & ALBERT Anticari Aut. 224043223-96 Iași

— Doamne-Dumnezeule... un porc de porțelan... și când te gândești la frumoasa colecție pe care Tom i-a lăsat-o ei...

— Nu un porc. Sunt doi, accentuă fiul acesteia. Mai este și unul mititel.

*
* *

— Unde i-ai găsit ? îl întrebă Sybilla pe proaspătul ei soț când rămaseră singuri, mângâindu-și drăgăstoasă darul de nuntă.

— Am avut o echipă de detectivi care au cotrobăit toate pieţele existente, o ironiză el glumeț. Iar acest individ mititel, nu ? o întrebă el apucându-l pe cel mai mic dintre porci. Nu se știe niciodată — el ar putea să fie primul dintre mulți.

— Oh, ar putea ? Și ce te face să crezi că este un el ? îl provocă ea. Ar putea fi o ea.

— Fată... băiat... nu-mi pasă, o asigură Gareth când se aplecă s-o sărute, murmurând mieros lângă buzele ei... Totuși, cred că Thomasina este un nume îngrozitor pentru o fetiță. Și asta pentru că i-ai promis bunicului...

— I-am promis ca primul copil să fie numit ca el, continuă Sybilla.

— Mmm... la fel am făcut și eu. Presupui că el știa... știe ?

— Ar fi plăcut să credem așa, încuviință Sybilla cu tandrețe. Thomasina... poate că ar putea fi al doilea nume.

Încă mai râdea când Gareth o rostogoli pe pat și sub el.

— SFÂRȘIT —

Gareth Seymour călcase sentimentele Sybillei în picioare, odată, și ea hotărâse că nu-i va mai da niciodată ocazia să repete experiența. Timp de zece ani ea reușise să stea la o parte din calea lui. Dar acum el se întorsese în viața ei cu gânduri de răzbunare. Și, ceea ce era mai rău, puternica atracție pe care o simțea pentru el crescuse în loc să se diminueze. Nu exista nici o cale să-l evite pe bărbat. Dar poate că de data aceasta ea va fi în stare să-i reziste ?

Nu, era cu mult mai bine să-l țină la distanță, să fie rece și superioară cu el, decât să riște pericolul pe care-l știa instinctiv că ar veni, acceptându-i scuzele... oferta lui de „amiciție".

THE BEST

ISBN 973-580-093-4

+ 51 T.